

به‌شنى سئیه ۴

شيعرى ئايىنى له شيعره‌كانى مه‌خوى دا

شيعری ئايینی له ئيسلامدا

ئەوێ ئاشکرایه عەرەبەکان لەسەر دەمی جاهیلیدا خاوەن بەهره یه کی مه زن بوون له هۆنینه وهی شیعردا و شاعیر زمان حالی خیله که ی بووه و بهرگری لیبی کردووه و به شانازییه وه ستایشی کردووه.

بابه ته کانی ئەو سه هه ده مه ش به زۆری بریتی بوون له دلداری و وه سف و ستایش و دلیری و لا و اندنه وه و دا شۆرین، جا ئەمانه له چوارچێوه ی غه زه ل و قه سیده دا ده گوتران.

تاک و ته را شاعیری وا هه بوو به پێچه وانه ی شاعیرانی سه هه ده می خۆی له شیعری ئایینی دا ده ستی هه بووه و ئاگای له کتیه پیرۆزه کانی پیش قورئان بووه و زۆر وشه و زاراه ی وای به کاره یناوه که له شیعری شاعیرانی تر دا بهر چاونا که ون، له وان هه ش شاعیر (مخضرم) که ناوی «أمیة بن الصلت-ه که له سه هه ده می پێغه مبه ر دا ژیاوه و شیعره کانی باسی داهینان و دروست کردنی ئاسمان و زه وی تیدایه و داوای بت نه په رستنی ده کردو پێشبینی ئەوه ی ده کرد که پێغه مبه ری په یدا ده بی، به لām هه ر که (محمد) (د.خ) بووه پێغه مبه ر باوه ری پێ نه هینا، چونکه ئومیدی ئەوه بوو خۆی ئەو پێغه مبه ره بیت، شیعره کانی زۆر باسی به سه هه هاتی پێغه مبه ره کانی تیدایه و له هه ندیکیان دا کاربگه ربی قورئانی به سه هه وه دیاره، داوی جهنگی به درگی گه وه مردووه»^(۱)

هه رکه ئیسلام له نیوه دوورگه ی عه ربی سه ری هه لدا، بارو زرو فیتیکی نوێ هاته ئاراوه و «زۆر نه ریت و ره وشتی جاهیلی په دکرده وه و هه ندیکیشی وه کو خۆی هیشته وه، هه ندیکیشی ده سکاری کردو وای لیکرد که له گه ل پرۆگرامی ئیسلامدا بگونجیت»^(۲) له وه سه هه مه دا شیعیر باوو له گوپی خۆی نه که وتبوو، به لām هه رکه ئایه تی «والشعراء يتبعهم الغاؤون الم ترانهم في كل واد يهيمون، وانهم يقولون مالا يفعلون الا الذين آمنوا وعملوا الصالحات وذكروا الله كثيراً

وانتصروا من بعد ما ظلموا، وسيعلم الذين ظلموا اي منقلب ينقلبون»^(۳) بۆ پێغه مبه ر هات و به خه لکی راگه یاند، شاعیران هه لوه سه ته په کیان کردو گو تیان هه لخست، به لām نابێ ئەوه فه رامۆش بکری که له پێش ئەم ئایه ته مه ده نییانه له چه ند شو تینیتیکی تری قورئان ئایه تی مه کی هاتووه و رایگه یاندووه که نه پێغه مبه ر شاعیره وه نه قورئان شیعره،، له مان هه ش «بل قالوا اضغات احلام بل افتراه بل هو شاعر»^(۴)، هه ره ها ده فه رموی «وما علمناه الشعر وما ينبغي له ان هو الا ذكر وقرآن مبين»^(۵).

هۆی ئەم ره فه زه ش ئەوه بوو (له جاهلیدا وا باو بوو که هه ر شاعیری شه یتانیتیکی هه یه و شیعری فیترده کا یاخود ئیلهامی شیعری بو دینێ، ئەمه ش له پێغه مبه ر ناوه شیتته وه و قورئانیش دووره لیتی)^(۶).

به م جو ره ئیسلام شاعیرانی کرده دوو چین و به گشتی ره فزی شیعری نه کرد، به لکو سنووریتیکی بۆ دیاری کرد، که ده بی له سه ر ته وه ری بیرو باوه ری ئیسلامه تی بخولیتته وه و نابێ دژایه تی له گه لیدا هه بی. له داوای ئەم سنوور دانانه شاعیران بوونه سی چین: چینیکیان وازیان له شیعیر هینا و سروشتی قورئان مه ستی کردن و له بریتی شیعیر قو ستیان ه وه، چینی دووه م وازیان له شیعیر نه هینا و دژایه تی موسو لمانه کانیان کرد، به لām چینی سییه م له سه ر شیعری خو بان به رده وام بوون و ئیلتزامیان به و سنووره کرد که قورئان بۆ شاعیرانی دیاری کردووه و بوونه قه لغانی پاراستنی ئەم بیرو باوه ره نو بیه، له و شاعیرانه ش (حسان بن ثابت الانصاري) په که ناوی لیتراوه شاعیری پێغه مبه ر و «به رده وام له شیعره کانی به رگری له ئیسلام و پێغه مبه ر کردووه و له گه ل بت په رسته کان له جه نگدا بووه»^(۷).

ئالیه ردا ده توانین ده ستنیشانی ئەوه بکه یین که شیعری بروا (العقیده) له ئیسلامدا له م قو ناغ و بارو زرو فده دا سه ری هه لداوه و شاعیران له سه نگه ری به رگریا بوونه و بیرو باوه ری ئیسلامه تیان کردو ته هه وینی شیعره کانیان و له م باره یه وه چه ند شاعیری به رچاوده که وی و ه کو: «كعب بن زهير، عبدالله بن رواحة»^(۸).

شاعیری پروا له ناو کۆمه‌لگای ئیسلامیدا بوونی خۆی سه‌لماند و هه‌میشه شاعیران له‌مه‌یدانی به‌رگری له‌بیروباوه‌ری ئیسلامه‌تی دا بوون و بیروباوه‌ری جاهیلیان به‌شعیره‌کانیان پوچ ده‌کرده‌وه و «پیتغه‌مبه‌ریش هانی شاعیرانی ده‌داو له‌م باره‌یه‌وه فه‌رمووویه‌تی : المؤمن یجاهد بسیفه ولسانه»^(۹).

بێگومان ئەم جوهره‌شعیره گۆرانکارییه‌کی خسته جیهانی شاعیری عه‌ره‌بیه‌وه له‌لایه‌نی روخساورناوه‌رۆکه‌وه، له‌لایه‌نی روخساره‌وه شاعیری پروا به‌ره‌و ساده‌یی رویشت، چونکه بۆ زۆریه‌ی خه‌لکی ده‌گوترا و کۆمه‌له‌و شه‌و زاراوه‌یه‌کی نوێی ئیسلامی هێنا ناو فه‌ره‌هنگی شاعیره‌وه که له‌ شاعیری پیشوودا به‌رچاو ناکه‌وێت، له‌لایه‌نی ناوه‌رۆکه‌وه‌ش شاعیری پروا جوهره‌شعیرتیکی داهینا و خسته‌یه‌ ناو مه‌یدانی ئەده‌بیه‌وه، ئەویش شاعیری یه‌کتا په‌رسته‌یه (التوحید)، ئیستاش وا به‌کورتی باه‌ته‌کانی شاعیری پرواتان ده‌خه‌ینه به‌رچاو:

۱- شاعیری جه‌نگ:

شاعیران له‌گه‌ڵ جه‌نگاوه‌ران به‌زوبانیان ده‌جه‌نگان له‌پیتاوی ئەم بیرو باوه‌ره نوێیه، به‌تاییه‌تی دوا‌ی هاتنی ئەم ئایه‌ته: «وقاتلوا فی سبیل الله الذین یقاتلونکم ولا تعتدوا ان الله لایحب المعتدین»^(۱۰).

۲- شاعیری دژگاری (المناقضات):

شاعیران بوونه دوو به‌ش، له‌گه‌ڵ پیتغه‌مبه‌ر و دژی پیتغه‌مبه‌ر، هه‌ر که‌سه به‌رگری له‌گرووپی خۆی کرد.

۳- «شاعیری یه‌کتا په‌رستی (التوحید):

هه‌رکه شاعیره‌کان به‌ چاوی خۆیان به‌زینی قوره‌یشیه‌کانیان بینی و زانیان نووری ئیسلام کوژارانه‌وه‌ی بۆ نییه، به‌ شاعیره‌کانیان دا‌ایان له‌ خه‌لکی کرد که‌واز له‌ بت‌په‌رستی بێن و هه‌ر ته‌نیا خوا‌ی تاک په‌رستان چونکه هه‌ر خوا شایانی په‌رستان و حوکمه»^(۱۱).

۴- جگه‌ له‌و باه‌تانه‌ی سه‌ره‌وه:

له‌ دوا‌ی گرتنی شاری مه‌که‌که جوهره‌شعیری سه‌ری هه‌لدا به‌ناوی (شاعیری

تۆیه و عوزر هینانه‌وه)، له‌ دوا‌ی ئەمیش شاعیری نوێنه‌ره‌کان (وفود) سه‌ری هه‌لدا به‌هۆی هاتنی هۆزه‌کانی عه‌به‌ره‌ب بۆ خزمه‌تی پیتغه‌مبه‌ر و راگه‌یاندنی ئیسلامه‌تی خۆیان، دوا‌ی مردنی پیتغه‌مبه‌ریش شاعیری هه‌لگه‌رانه‌وه (الرده) په‌یدا بوو له‌ده‌ورو پشتی شاری مه‌که‌که، هه‌روه‌ها شاعیری (الحزن) یش هاته‌ کایه‌وه که‌بریتی بوو له‌لا‌واندنه‌وه‌ی پیتغه‌مبه‌ر (د.خ) دوا‌ی مردنی^(۱۲).

دوا‌ی ئەوه‌ی ئیسلامه‌تی په‌ره‌ی سه‌ند و هه‌ردوو ده‌وله‌تی ساسانی و بێزه‌نتی رووخاند، شاعیری پروا خۆی له‌به‌رگیتی تازه‌بینیه‌وه و به‌ره‌و شاعیری ئایینی هه‌نگاوی نا.

بێگومان سه‌ره‌له‌دانی شاعیری ئایینی به‌هۆی چهند هۆکارێکه‌وه بوو، له‌وانه‌ش «ئایه‌ته‌کانی قورئان له‌باره‌ی وه‌سفکردنی خۆشیی به‌هه‌شت و ناخۆشیی دۆزه‌خ و چۆنیه‌تی باسکردنی مردن و جیهانی دوا‌ی مردن و به‌که‌م زانیی ژایانی جیهان و خۆ‌ئاماده‌کردنی موسوڵمانان بۆ رۆژی دوا‌مایی، سه‌ره‌رای رامانی شاعیران له‌ژایانی پیتغه‌مبه‌ر و یارانی، ئەمانه و جگه‌ له‌و بارو زروفه‌ ته‌نگه‌ی که‌ به‌سه‌ر موسوڵمانان داها‌ت له‌سه‌رده‌می عوسمان و په‌یدا‌بوونی فیتنه و ئاشوویی ناوه‌خۆیی که‌بووه هۆی په‌یدا‌بوونی باریکی ته‌نگی ئابووری و رامیاری»^(۱۳).

ئەم هۆبانه به‌گشتی و شه‌هیدکردنی عوسان و عه‌لی به‌تاییه‌تی بوونه هۆی چه‌سپاندنی شاعیری ئایینی وه‌کو مه‌به‌ستێکی شاعیری سه‌ریه‌خۆ توانی بوونی خۆی به‌سه‌لمینی و له‌ناو دڵ و ده‌روونی موسوڵماناندا وشوێن پیتی خۆی بکاته‌وه.

ناب‌ی ئەوه‌ش له‌بیر بکری که‌شعیر به‌گشتی ئاوینه‌ی سه‌رده‌می خۆیه‌تی چی له‌ناو کۆمه‌ڵ روویدا له‌رووی ئەم ئاوینه‌یه‌ ره‌نگ ده‌داته‌وه، بۆیه شاعیری ئایینی له‌هه‌موو سه‌رده‌مه‌کانی ئیسلامدا (سه‌رده‌می پیتغه‌مبه‌ر، راشدین، ئەمه‌ویه‌کان عه‌باسیه‌کان) وینه‌ی گه‌لێ رووداوی گرنگی کیشاوه و به‌ش به‌حالی خۆی توماریانی کردووه، هه‌ر له‌به‌ر ئەوه‌شه که له‌ئەده‌بی عه‌ره‌بیدا خه‌رماتیکی گه‌وره له‌و جوهره‌شعیره به‌رچاو ده‌که‌وی و لیکۆله‌ره‌وان سوودی لێ ده‌بین.

سه‌ره‌رای ئەوه‌ی که‌شعیری ئایینی له‌لایه‌نی ناوه‌رۆکدا گۆرانکاری به‌سه‌ر

شیعری عه‌ره‌بیدا هیناوه و چەند بابەتیکی نوێ هاتنە مەیدانەوه، ئەم کاریگەرییە هەر بەمەنەوستا بەلکو کاریگەرییە لەمەبەستە کۆنەکانی شیعری عه‌ره‌بی کردوگیانێکی ئیسلامی پێ بەخشین. لەبارە «ستایشەوه کاریگەرییە ئایینی بەسەرێه‌وه که‌مه چونکه ئەو بەها ئاکارییانە‌ی که‌له سەرده‌می جاهیلیدا هه‌بوون وه‌کو تازایه‌تی به‌خشه‌نده‌یی به‌هه‌مان شێوه مانه‌وه و چه‌سپان»^(١٤).

له‌لایه‌نی داشۆزینه‌وه جگه‌ له‌واتا کۆنەکانی سەرده‌می جاهیلی، هه‌ندی و اتای نوێی ئیسلامیش پالپشتی کرد وه‌کو: تاوانبارا کردنی بته‌په‌رسته‌کان به‌کوفرو هاوبه‌شی په‌یداکردن و ترساندنیان به‌سزای خوا^(١٥). به‌لام له‌لایه‌نی لاواندنه‌وه گۆرانێکی زۆر بنه‌رته‌تی به‌سه‌رداهات و که‌وته چوار چیتوه‌یه‌کی ئیسلامییه‌وه، له‌وانه‌ش: باوه‌ر هینان به‌مردن و موژده‌دان به‌به‌هشت و پاداشتی روژی دوامایی و ئەو پله‌و پایه‌ مه‌زنه‌ی که‌ خوا بۆ شه‌هیدانی داناهه‌^(١٦).

غه‌زه‌لیش که‌ بلاوترین مه‌به‌ستی شیعری عه‌ره‌بییه‌ له‌و کاریگەرییه‌ بێ به‌ش نه‌بوو، ئیسلام کاری تیتکرد و غه‌زه‌لی عوزری بلاو بووه‌وه^(١٧).

هەر ئەم غه‌زه‌له‌ عوزریه‌ش بوو، بووه‌ سه‌ره‌تایه‌ک بۆ په‌یدا بوونی شیعری سۆفیگه‌ری له‌ئیسلامدا.

به‌گشتی شیعری ئایینی چەند سیفه‌تیکی هه‌یه له‌وانه‌ش: زۆر به‌کاره‌یتانی ناوی (الله) و بیته‌ی قورئان و کتیب و فورقان و ناوی هه‌ندی سووره‌تی قورئان، هه‌روه‌ها به‌کاره‌یتانی وشه‌ی (رسول، نذیر، بشیر)، ئەمه‌و جگه‌ له‌و وشانه‌ی که‌ تایبه‌تن به‌فه‌ره‌نگی ئیسلام، بۆ نمونه: مؤمن، هدی، هداية، ضلالة، کفر، الحاد، شرك، صلاة، مسجد، صوم، زکاة، جهاد، مجاهد، شهید... الخ^(١٨).

له‌دوای ئەم کورته‌ میترووییه‌ی سه‌ره‌ل‌دانی شیعری ئایینی، ده‌توانین ب‌لێین که‌ هه‌ر ئەم شیعره‌ بوو له‌سه‌رده‌می ئەمه‌وییه‌کان به‌هۆی زۆری ئاشووب و جه‌نگی ناوه‌ خووه‌ لقیکی تازه‌ی لی بووه‌وه به‌ناوی شیعری (زه‌د)، ئەم جوهره‌ شیعره‌ به‌گشتی داوای قه‌ناعه‌تی ده‌کرد و جیهانی دوایی مه‌به‌ست بوو نرخ‌ی دنیای لاکه‌م بوو. هەر ئەم شیعره‌ زوه‌ده‌ش وه‌ک سه‌ره‌تایه‌ک بوو بۆ چه‌که‌ره‌کردنی

شیعری سۆفیگه‌ری له‌ناو موسوڵمانه‌کاندا له‌سه‌ره‌تاکانی سه‌ده‌ی سییه‌می کۆچیدا.

ئەو بابەته‌ شیعره‌ ئایینیانە‌ی که‌ له‌سه‌ره‌تای ئیسلام و ئەمه‌وی و عه‌باسی له‌مه‌یدانی ئەده‌بدا هه‌بوون هه‌روه‌کو خوێبان نه‌مانه‌وه‌و له‌سه‌ده‌ی حه‌فته‌می کۆچیدا زۆریه‌ی شیعره‌ ئایینه‌کان بوونه‌ ستایشی پیغه‌مبه‌ری (المدیح النبوی)، بۆیه‌ ده‌بینین له‌و سه‌رده‌مه‌دا ئەم جوهره‌ ستایشه‌ زۆر باو بووه‌.

مه‌حویش که‌ یه‌کیکه‌ له‌و شاعیرانه‌ی ده‌ستی بۆ شیعری ئایینی بردووه‌و له‌و مه‌یدانه‌ دا ئەسه‌پی خۆی لنگ داوه، ئیستا له‌خواره‌وه‌ ده‌ستنیسانی جوهره‌کانی شیعری ئایینی لای مه‌حوی ده‌که‌ین و دوایی به‌دریژی لییان ده‌کۆلێنه‌وه. مه‌به‌سته‌ شیعره‌ ئایینه‌کانی مه‌حوی به‌سه‌ر ئەم بابەتانه‌ی خواره‌دا دابه‌ش ده‌کریت:

١) شیعره‌ برواییه‌کان (العقائد): ئەمه‌ش ده‌بیته‌ چەند به‌ش:

یه‌که‌م: شیعره‌ خواییه‌کان (الهیات) که‌ له‌م شتانه‌ ده‌دوێ:

- خودی خوا.

- سیفه‌ته‌کانی خوا.

- کرده‌وه‌کانی خوا.

- ناوه‌کانی خوا.

- پارانه‌وه‌ له‌خوا.

دوهم: ئەو شیعرا‌نه‌ی که‌ له‌بارە پیغه‌مبه‌ره‌ وه‌ گوتراون، و اتا:

- (نبویات)، له‌م بابەتانه‌ ده‌دوێ:

بوونی (محمد) به‌دوامینی پیغه‌مبه‌ره‌کان.

- شه‌و روو چونه‌ ئاسمانی پیغه‌مبه‌ر (الاسراء و المعراج).

- شه‌فاعه‌ت کردنی پیغه‌مبه‌ر (د.خ) بۆ موسوڵمانان.

سییه‌م: شیعری باوه‌رگه‌شتیه‌کان (العقائد العامه):

بریتییه‌ له‌و به‌یتانه‌ی که‌ په‌یوه‌ندیان به‌بیروباوه‌ری موسوڵمانی سوننییه‌وه‌ هه‌یه‌.

ب) ستایشه پیغهمبهریهکان (المدائح النبوية):

بریتیه له ستایشکردنی پیغهمبهری ئیسلام (د.خ) له باره ی گه وری و په رجوه کانی (معجزات).

جا به گویره ی ئه م پۆلینه ی سه ره وه له مه و دوا دیننه سه ر شیعره ئایینه کانی (مه حوی) و هه لیان ده سه نگینین و لیکیان ده ده یینه وه، تا بزاین شاعیرمان تاج راده یه ک له م جوړه شیعره سه ره که وتوو بووه و چو ن سه ودای له گه لدا کردوو؟

به لām پيش ئه وه ی به گویره ی ئه م پۆلینه شیعره کان شی بکه یینه وه ده مه انه وئ به کورتی بزاین شیعره ئایینه کان چهن دن و له سه رچ با به تیکن؟

شیعره ئایینه کوردییه کان هه موویان بریتین له چوار قه سیده، دوانیان (۱۲۴، ۱۳۶) به یتن، دوانه که ی تریش (۲۳-۲۴) به یتن، له گه ل شیعریکی ناته واو که (۱۰) به یته و حاجی میرزا عه بدوللای کۆبی که ناز ناوی (خادم) ته واوی کردوو و تیتیدا سه ره که وتوو.

قه سیده ی یه که م به ناوی (عقد العقائد) ه له شپوه و ناوه رۆکدا دوو به شه، له شپوه دا له به یتی ۱-۴۰ له سه ر سه روا ی (ان) ده روا و دوا بی له به یتی ۱-۴۱- ۱۳۶ سه روا که ی ده گوړی و ده بیته (ین)، مرۆف و اتیده گا دوو قه سیده بئ، دوریش نییه وابئ، چونکه با به ته که شیان ده گوړی. ناوه رۆکی (۱-۴۰) په یوه نداره به خودو سیفه ت و ناو و کرده وه کانی خوا، که چی له ۱-۴۱-۱۳۶ ده بیته (نبویات) وباسی پیغهمبهری ئیسلام ده کات، به لām ئیمه هه ره که کو خوی ده هیلینه وه سه ودای له گه لدا ده که یین.

قه سیده ی دوو هه میش (۲۳) به یته و باسی خودو بوون و سیفه ت و خو شه ویستی خواده کات، له دوا ی ئه مه شیعریکی ناته واو دیت که بریتیه له پارانه وه له خوا و ته نیا (۱۰) به یتی نویوو و سویند به هه ندی ناوی سووره ته کانی قورئان ده خوات.

قه سیده ی سییه میش (به حری نوور) ه و بریتیه له (۱۲۴) به ییت و ستایشی پیغهمبهر (د.خ) ده کات. بیگومان مه حوی ئه م قه سیده به ی له ژیر کاربگه ری

قه سیده ی (همزیه و برده) ی شیخ محه مه دی بووسی ری دانا وه و له کاتی خویدا له سه ری ده رۆین.

قه سیده ی چواره میش بریتیه له (۲۴) به ییت و ستایشی مه ولانا خالی دی نه قشبه ندی کردوو وه وه کو رابه ریکی خوی سه ری کردوو وه له جیهانی گیانیدا په یوه ندی پتوه کردوو وه به هۆبه وه به ختیار بووه.

وانه بی (مه حوی) هه ره وه ونده شیعره ئایینه ی هه بی، به لکو له ناو غه زه له کانی تر دا ناوه ناوه له چهن د شوینتیکی جیا واز چهن د به یتیکی به رچاو ده که ون به تایبه تی له ره خنه توندو تیژه کانی که ئاراسته ی شیخ و مه لا و زاهیده ریا بازه کانی کردوو ه. به گویره ی سروشتی شیعره ئایینه کانی مه حوی، لیکۆلینه وه که مان له سه ر دوو بنه ما ده وه ستی:

۱) ئه نجامدانی به راوردی له نیوان قه سیده ی (عقد العقائد) ی مه حوی له گه ل (جوهره التوحید) ی شیخ ئیبراهیمی له قانی، هه ره ها به راوردی قه سیده ی (به حری نوور) ی مه حوی له گه ل ستایشه کانی پیغهمبهر (المدائح النبوية) ی شیخ محه مه دی بووسی ری، به تایبه تی قه سیده ی (همزیه و برده).

۲) لیکۆلینه وه ی شیعره ئایینه کانی مه حوی به پیتی ئه و با به ته شیعریانه ی که له پيشه وه دا بو شیعری ئایینی ده ستنیشان کراوه. ئیستاش و له خواره وه به پیتی توانا هه ول ده رده ری به راورده که بخریته به رده ست و به یته لیکچوه کان نیشان بکرتین، به م پییه سه ره تا قه سیده ی (عقد العقائد) ی مه حوی له گه ل (جوهره التوحید) ی شیخ ئیبراهیمی له قانی به راود ده کريت.

قه سیدهی (عقد العقائد) ی مه حوی و

(جوهره التوحید) ی شیخ ئیبراهیمی له قانی^(۱۹)

قه سیدهی (عقد العقائد) ی مه حوی ناوه که ی له گه ل ناوه رۆکه که ی ده گونجی و باسی پروای موسولمانان ده کا له باره ی خودی (ذات) خوا بوون و سیفەت و ناوو کرده و هکانی، ئەمەو جگە له و بابه تانه ی که پیتوهندیان به پیغه مبهرو یاران و فربشته کان و به ههشت و دۆزهخ و پردی سیرات و شه فاعه تی پیغه مبهرو و هلییه کان و زۆرشتی تر که له کاتی لیکۆلینه و وه بهراوردده که دا ئاماژه بیان بوۆده کریت.

پیگومان مه حوی وه کو شاعیریکی راستگۆ و به ئەمهک، سوودی له ههر شاعیری و هرگرتیی له دوو توۆتی به یته کانی په نجه ی بو راکیشاوه و مافی نه خواردوو، له م قه سیدهیه شدا ده بینین زۆر به راشکاوی ناوی کتیبی (جوهره) دینی و پیمان راده گه یه نی که چهند گه وهه ریکی له و کتیبه وه رگرتوو وه له گه ل مروارییه کوردییه کانی خو ی تیکی هه لکیشاوه و ئەم قه سیدهیه نایابه ی هیناوه ته ئاراه، له م باره یه وه مه حوی ده لئ:

چهند گه وهه ری له (جوهره) ضه م به و له ئالییه

نه ظمی بکه م به کوردییه کی صیرفی جومله زان^(۲۰)

دوای ئەوه ی به ویستی خوا کتیبی (الشرح الجدید، لجوهره التوحید) مان که و ته به رده ست و تیی راماین گه بشتینه ئەو پروایه که ئەو (جوهره) ی مه حوی باسی ده کا و ئەمه یه بو یه به دلنیا ییه وه قه سیده که ی مه حوی (عقد العقائد) له گه ل (جوهره التوحید) بهراورد ده که ی.

بهراورده که:

۱) مه حوی و له قانی به (بسم الله) و به (صلاة وسلام) له سه ر پیغه مبهرو ده ست به قه سیده کانیان ده که ن.

مه حوی ده لئیت:

له و هه وه هه لرتی به ئەبه د لئیمه ی صلوات

سه ر قه برو جیسم و رۆحی نه بیی (آخر الزمان)^(۲۱)

ئیبراهیمی له قانی ده لئیت:

الحمد لله على صلواته

ثم سلام الله مع صلواته

على النبي جاء بالتوحيد

وقد عرى الدين عن التوحيد^(۲۲)

له قانی له سه ره تایی قه سیده که به م دووبه یته دهستی پیکردوو، به لام مه حوی دوای داوا کردنی یارمه تی له خوا ئینجا به سه لات و سه لام دهستی پیکردوو.

۲) له باره ی ئەوه ی که (محمد) د.خ دوامینی پیغه مبهرا نه:

مه حوی ده لئیت:

ئەم ئال و گۆری دینه له کارابوو هه تا

دهوری یه کچی به دینی ئەو نه سه خی جومله دین

یه عنی په یه مبهری عه ره بی، هاشمی نه سه ب

ئه حمه د له ئاسمان و محمد له سه رزه مین^(۲۳)

ئیبراهیمی له قانی ده لئیت:

محمد العاقب لرسل ربه

وآله و صحبه و حزبه^(۲۴)

۳) له باره ی ئەو ده قانه ی که واتای لیکچوون (تشبیه) ده به خشن به نیسه بت

یه زدانی مه زنه وه:

مه حوی ده لئیت:

هه ر ئایه ت و هه دیشی شتیکی تیابی

بتخاته شوبهه، جوابته بی چوونی یو چونان^(۲۵)

ئیبراهیمی له قانی ده لئیت:

وکل نص اوهم التشبیها

اوله او فوض ورم تنزیها^(۲۶)

مه حوی و له قانی له سه ر ئەوه ن که لیکچوون بو خوا نابی و ده بی ئەو جوهره

ده قانه ته ئویل بکرتنه وه و خوا دوور کرئ له لیکچوون.

۴) له باره ی ئەوه ی که خوا هه میشه یی و هه تا هه تاییه و تووشی فه وتان و

نه بوون نابی:

مه حوی ده لیت:

رینگه ی نیبه به سه ریه وه (قطعاً) فنا، عه دهم
شه و قهت ده گاته خدمه تی شه مسی ضیا فشان^(۲۷)

ئبراهیمی له قانی ده لیت:

وکل ماجاز علیه العدم علیه قطعاً يستحيل القدم^(۲۸)

مه حوی به شتیوازی نه فی نیشانی ددها که خوا هه رگیز کۆتایی نیبه و له ناو
ناچی، به لام له قانی به شتیوازی ئیسپات بۆمان دهرده خا ئه وهی تووشی له ناو
چوون بی نابی هه میشه یی بیت، و اتا: خوا هه میشه ییه و له ناو چوونی بۆ نیبه ..
۵) له باره ی په یوه ندیی نیوان کرده وهی مروّف و زۆر بوون و که مبوونی باوه ری:

مه حوی ده لیت:

۱- نه عمالی چاکه ده خلی به ئیمان وه نیبه

ئه ما که مائی هه ر به وه ئیمانی مۆتته قین^(۲۹)

۲- ئیمان ئه گه ر زیاده ت و نوقصانی بۆ بی

وهک ئه کتیه ری ئه شاعیره قائل بوون به بوون

نه قصی به نه قصی طاعه ته، زیادی به دووشته

یا طاعه، یا ته جه لیه کی بی چلۆن و چوون

بعضی ده لئ زیاده ت و بهس، نه قصی بۆ نیبه

به عضی کی که موصیرره له سه ر هه ردوو لانه چوون^(۳۰)

ئبراهیمی له قانی ده لیت:

ورجحت زیاده الايمان بما تزيد طاعة الانسان

ونقصه بنقصها وقيل لا وقيل لا خلق كذا قد نقل^(۳۱)

مه حوی له به یتی یه که مدا رای وایه که کرده وهی چاکه باوه ر زیاد ناکا، وادیاره

له سه ر باوه ری ئیمامی حه ننه فیبه که ده لئ: «باوه ر زیاد و که می بۆ نیبه»^(۳۲)،

له به یته کانی تریشدا بیرو باوه ری هه ندی له زاناکان تۆمار ده کات له باره ی ئه م

کیشه یه وه. به لام «له قانی و هه موو ئه شه ریه کان رایان وایه که باوه ر زیادو

که می بۆ هه یه»^(۳۳) و به لگه شیان کۆمه له ئایه ت و حه دیستیکه، له وانه ش ئه م
ئایه ته «واذا تليت عليهم آياته زادتهم ایماناً»^(۳۴).

۶) له باره ی بوون و دیرینی خواو دووری له فه وتان، مه حوی و له قانی بیرو
باوه ریان یهک ده گریتته وه:

مه حوی ده لیت:

ذاتی خوا که خالقی ئه کوانه، هه ربووه

یه عنی قه دیی موطله قه (بالذات) و (بالزمان)^(۳۵)

ئبراهیمی له قانی ده لیت:

فواجب له الوجوب والقدم كذا بقاء لايشاب بالعدم^(۳۶)

هه ردووکیان له و باوه رنه که وا خوا به خودو به کات دیرینه و هیچ خودی له
پیش ئه و بوونی نه بووه و کاتیشی به پیش نه که وتوووه.

۷) له باره ی ئه وهی که خودا بوونی له خودی خۆبه تی و کهس له و ناچی و هاو
به شی بۆ نیبه و بی باوک و مندال و کهس و کاره:

مه حوی ده لیت:

واجب به ذاته، بوون و وجودی له خۆوه یه

فه ردی کی موفه رید به به قاوو هه میشه مان^(۳۷)

ضید و منافی ئه م صیفه تانه مه حاله بۆ

ئه و خالیقه که راگره بو مولکی (کن، فکان)^(۳۸)

نه یگر توه شه ربک و موعین و ژن و وه له د

بۆ ئیمه یه له ئایه تی (عزّ) ئه م قسه عه یان^(۳۹)

ئبراهیمی له قانی ده لیت:

قیامه بالنفس وحدانيه منزهاً اوصافه سنيه

عن ضد او شبه شريك مطلقاً ووالد كذا الولد والاصدقا^(۴۰)

۸) له باره ی سیفه ته هه میشه یه کانی خواوه، وه کو: ژیان وزانین و بیستن و بینین
و ویست و توانا و گوتن، له به یته کانی مه حوی و له قانی لیکچوونیککی ته و او

به دی ده کریت:

مه حوی ده لیت:

- ۱- خوی و هم موو صیفاتی که مالتی بووه و هه یه ده شبی، نه زه لیبیه تی نه به دیهت ددها نیشان^(۴۱)
- ۲- که سئ پرسی نه و صیفه تانه: حه یات و عیلم سه مع و به صهر، ئیراده و قودرهت، که لام دان^(۴۲)
- ۳- نه و حه ی و عه لیم و سه میع و به صیره، نه و قادر، مورید و هم موته که لیبیم (بال لسان) زیندوو به دانیش و شنه و او و به بینشه صاحب ته وان و خواهیشه، گویا به هر زوبان^(۴۳)
- ئبراهیمی له قانی ده لیت:**

- ارادة و غایرت امرأ و علماً و الرضا كما ثبت^(۴۴)
- و علمه و لا یقال مکتسب فاتبع سبیل الحق و اطرح الریب^(۴۵)
- حیاته کذا الکلام السمع ثم البصر بذی اتانا السمع^(۴۶)
- ۹) له باره ی ئیدراکه وه مه حوی هه مان بیرو باوه ری ئبراهیمی له قانی دوباره ده کاته وه:

مه حوی ده لیت:

- ئیدراکی ذه وق و له مس و شه می بو قه رار نه دهن به عضیک و، به عضه مونکییرو، به عضی له وه قفه دان^(۴۷)
- ئبراهیمی له قانی ده لیت:**

- فهل له ادراك اولاً خلف وعند قوم صح فيه الوقف^(۴۸)
- زاناکان له سه ره نه وه ناکوکن ئایا خوا ئیدراکی هه یه یان نییه ؟ قازی و ئیمامی حه ره مه یین و گه لئ زانای تر له و باوه رهن که خوا نه م سیفه ته ی هه یه چونکه نیشانه ی ته و اووییه و به هوییه وه هه ست به نه رمی و دری و بوئن و چیژ ده کات، به پیچه وانه وه هه ندی دژی نه م رایه ن و هه ندیکیش لیبی بی ده نگن^(۴۹) له رووی روخساره وه چه ند و شه یی دووباره ده بنه وه، وه کو (ئیدراک، هه ندی، وه قفه).

- ۱۰) له باره ی سیفه ته کانی خوده وه مه حوی هه مان به یته کانی له قانی دووباره

ده کاته وه و زور لیک نزیکن له واتادا:

مه حوی ده لیت:

- ۱- نه و حه ی و نه و عه لیم و سه میع و به صیره، نه و قادر، مورید و هم موته که لیبیم (بال لسان)^(۵۰)
- ۲- ذاتی خودا صیفاتی نه عه ینه نه عه ییری ذات بی نه م صیفاته قهت نه بووه و قهت نییه به ئان^(۵۱)
- ئبراهیمی له قانی ده لیت:**

- حیی علیم قادر مرید سمیع بصیر مایشا یرید
- متکلم ثم صفات الذات لیست بعین او بغیر الذات^(۵۲)
- له رووی روخساره وه له م و شانده ا لیت ده چن، وه کو «حه ی، عه لیم، قادر، مورید، سه میع، به صیر، موته که لیبیم، صیفاتی ذات، عه یین، غه ییری عه یین».
- ۱۱) له باره ی هه میشه یی و دیرینی قورئان مه حوی و له قانی له سه ره نه و باوه رهن که قورئان دروست کراونییه و دیرینه:

مه حوی ده لیت:

- حادث نییه قه دیه، که لامی خودا به حه ق ده م بو حه ده ت به ناحه ق نه به ن (ضال) و گو مره مان^(۵۳)
- ئبراهیمی له قانی ده لیت:**

- ونزه القرآن أى کلامه عن الحدوث واحذر انتقامه
- وکل نص للحدوث دلا احمل على اللفظ الذي قد دلا^(۵۴)
- له هه رده و به یته کاندای جگه له یه کییتی و اتایان، نه م ووشانه دووباره نه «حادث، که لام، خوا، کوئن».

- ۱۲) له باره ی پیچه وانه ی نه و حه فته سیفه ته ی خود که له پیشدا باسکران هه ره وها له باره ی جیگرتنی خوا له لایب له شه ش لایه کان، مه حوی و له قانی بریاریان داوه که نابج نه م سیفه تانه بدرینه پال خودا «مردن، نه زانین، نه بیستن، نه بینین، نه ویستن، نه توانین ناگویی»، جگه له مه ش نابج بگوتری خوا له فلانه لاو له فلانه شوینه.

مه حوی ده لیت:

۱- (ضد) ومونافی ئەم سیفەتانه مه حاله یۆ ئەو خالیقه که راگره بۆ ملکی (کن، فکان) (۵۵)

۲- ناوی خودا به (شیئ) و به ذات ئەردەبهی به ئەو ذاته نا که دەوری گری شەش جیهه و زەمان (۵۶)

ئىبراهیمی له قانی ده لیت:

ويستحيل ضد ذي الصفات في حقه كالكون في الجهات (۵۷)

بهيتی به که می مه حوی له گەل نیوه بهيتی به که می له قانی په یوه دنداره و بهيتی دووه میشی له گەل نیوه بهيتی دووه می له قانی.

۱۳) له باره ی کرده و هه کانی به نده و باوه رهیتان و نه هیتانی، مه حوی هه مان بیروپرای ئىبراهیمی له قانی دووباره ده کاته وه:

مه حوی ده لیت:

بۆ عه بدو بۆ عه ملییه تی خو لئنده ئەو، ئەوه

ته و فیقی دا به ئیمه و خه ذلانی دا به وان (۵۸)

ئىبراهیمی له قانی ده لیت:

فخالق لعبد ما عمل موفق لمن اراد ان يصل

وخاذل لمن اراد بعده ومنجز لمن اراد وعده (۵۹)

له رووی روخساره وه له نیتوان چەند وشه یه کدا لیتکچوون هه یه، وه کو «عه بد، خالیق، عه مه ل، ته و فیق، خو ذلان».

۱۴) له باره ی سه ره به ستی به نده له کرده و هه کانی خو ی، مه حوی و له قانی پروایان وایه که خوا هه موو شتیکی له دهسته و به نده ته نیا (کاسیب) ی کاره که یه تی، و اتا: ئەنجامدانه که ی له دهست به نده یه، هه روها دژی رای موعته زله کانن که ده لیتن: مرۆف له کرده و هه کانی سه ره به سته و له گەل جه بریه کانیش نین که ده لیتن مرۆف هیچی له دهست نییه و هه موو کارتیکی پی ده کەن، به لکو جوژه نازادییه کی هه یه له کرده و هه کانی.

مه حوی ده لیت:

خالیق یه کیکه، کاسیبه عه بد، ئەم په ر ئەو په ره ئیفراتی ئیعتزالی بو ته فریطی جه بر بیان (۶۰)

ئىبراهیمی له قانی ده لیت:

وعندنا للعبد كسب كلفا به ولكن لم يؤثر فاعرفا

فليس مجبوراً ولا اختياراً وليس كلا يفعل اختياراً (۶۱)

۱۵) له باره ی چاکی و چاکتره وه (صلاح، واصلح)، و اتا: بۆ خوا چاکتر بوو وای بکردایه، مه حوی و له قانی دژی رای موعته زله کانن که ده لیتن: پتویسته له سه ر خوا سوودی به نده کانی ره چاوبکا له جیهان و رۆژی دوامایی، هه ردووکیان له گەل ئەهلی سوونه ت یه کن و ده لیتن: خواکاری خو ی ده زانی و که س مافی ره خه لیتگرتنی نییه «لایسأل عما يفعل وهم يسألون» (۶۲)

مه حوی ده لیت:

واجب نيه له سه ر مه لیکي (واجب الوجود)

ئه صلح وه یا مه صلحه ده رحه ق به به نده گان (۶۳)

ئىبراهیمی له قانی ده لیت:

وقولهم ان الصلاح واجب عليه، زور ماعليه واجب (۶۴)

سه ره رای یه کگرتنی و اتای هه ردوو به يته که، ئەم وشانه ش لیتک ده چن «واجب، سه لاح، خوا»

۱۶) له باره ی خیترو شه ره وه مه حوی و له قانی باوه پریان وایه که خیترو شه ر له لایه ن خوا وه یه، به لام به خراپه قایل نییه و خه زی له چا که یه.

مه حوی ده لیت:

بشزانه خیترو شه ر به ئیراده ی ئەوه هه موو

راضی نییه فقهه ط به خراپه و شه ر و زبان (۶۵)

ئىبراهیمی له قانی ده لیت:

وجائز عليه خلق الشر والخير كالاسلام و جهل الكفر (۶۶)

جگه له لیتکچوونی و اتای هه ردوو به يته که، وشه کانی «خیترو، شه ر، ئەو» دووباره بوونه ته وه.

۱۷) له باره‌ی قه‌زاو قه‌ده‌ره‌وه مه‌حوی و له‌قانی یه‌ک ده‌گرنه‌وه ، بڼه‌ده‌مه ته‌قن باوه‌ریان هه‌یه که هه‌موو شتی له‌ئه‌زله‌دا لای خوا زانراوه پښ روودان و په‌یداوونی:

مه‌حوی ده‌لټ:

وارید بووه له‌شه‌ئنی قه‌ضا و قه‌ده‌ر حه‌دیث باوه‌ر ده‌بڼه‌ بڼه‌ بڼه‌ جوووبی به‌هه‌ر دووان (۶۷)

ئبراهیمی له‌قانی ده‌لټ:

وواجب ایماننا بالقدر وبالقضا كما أتى في الخبر (۶۸)

۱۸) له‌باره‌ی بینینی خواوه، ئبراهیمی له‌قانی له‌و باوه‌ریه که دروسته‌خوا له‌دنیا‌دا ببینری به‌لام بینینیکی بڼه‌چۆنیه‌تی، ئه‌وانه‌ی که ده‌لټین پڼه‌مه‌به‌ر دوو جار خوای دیوه له‌ژانیدا به‌گوتیه‌ی ئه‌م دوو‌ئایه‌ته «ولقد رأه بالآفق المبين» (۶۹)

«ولقد رأه نزله آخري» (۷۰)، ئه‌م بینینه بینینی خوا نه‌بووه به‌لکو هی جویرائیل بووه (۷۱). به‌لام به‌رای ئیمه بینینی جویرائیل بو پڼه‌مه‌به‌ر شتیکی هینده‌گرنگ نه‌بووه چونکه هه‌موو جارێ قورئانی بو هیناوه، به‌لکو له‌به‌رئه‌وه‌ی چوونه ئاسمانی شتیکی له‌وزه‌به‌ده‌ر بووه بو‌یه ده‌گونجی بینینه‌که‌ش بینینی خوایی، هه‌روه‌کو مه‌حوبش هه‌ر له‌و باوه‌ر‌ده‌ایه که پڼه‌مه‌به‌ر له‌چوونه ئاسمانه‌که‌ی به‌چاوی سه‌ر خوای بینیه‌وه.

مه‌حوی ده‌لټ:

ئه‌وه‌نده‌ی لڼه‌ ده‌زانم به‌م نه‌زانی خۆمه‌وه (مه‌حوی)

به‌چاوی سه‌ر خودا بینه، به‌چاوی دل خودا زانه (۷۲)

ئبراهیمی له‌قانی ده‌لټ:

ومنه أن ينظر بالابصار
للمؤمنين إذ بجائز علقته
لكن بلا كيف ولا انحصار
هذا وللمختار دنيا ثبتت (۷۳)

۱۹) له‌باره‌ی ناردنی پڼه‌مه‌به‌رانه‌وه له‌لایه‌ن خواوه، مه‌حوی و له‌قانی له‌وه‌دا به‌کن که ده‌بڼه‌ باوه‌رمان هه‌بڼه‌ خوا هه‌موو پڼه‌مه‌به‌رانی ناردوه، به‌لام له‌قانی

زیاتر به‌ره‌و لایه‌نه‌برواییه که ده‌روا و رای وایه‌که ئه‌م ناردنه له‌سه‌ر خوا واجب نییه و له‌چاکه‌ی خۆیه‌تی، به‌لام چینی له‌موعته‌زیله‌کان ده‌لټین «واجبه له‌سه‌ر خوا پڼه‌مه‌به‌ران ببینری» (۷۴)

مه‌حوی ده‌لټ:

وهك واجبه به‌ذات و صیفاتى خودا به‌قین

باوه‌ر‌ده‌بڼه‌ بڼه‌ بڼه‌ مه‌لا ئیک، به‌مورسه‌لین (۷۵)

ئبراهیمی له‌قانی ده‌لټ:

ومنه ارسال جميع الرسل فلا وجوب بل بمحض الفضل (۷۶)

۲۰) له‌باره‌ی گه‌وره‌یی پڼه‌مه‌به‌ری ئیسلامه‌وه، مه‌حوی و له‌قانی لاریان نییه له‌سه‌رئه‌وه‌ی که محمه‌د (د.خ) گه‌وره‌ی هه‌موو پڼه‌مه‌به‌رانه و له‌دوای ئه‌و هه‌چ پڼه‌مه‌به‌ری تر نابیت:

مه‌حوی ده‌لټ:

سه‌رداری ئه‌نبیایه به‌کول، خاته‌می رسول

صاحب لیوايه، پیشه‌وه، روژی و په‌سین (۷۷)

ئبراهیمی له‌قانی ده‌لټ:

وافضل الخلق على الاطلاق نبينا فمل عن الشقاق

والانبياء يلونه في الفضل وبعد هم ملائكة ذو الفضل (۷۸)

۲۱) له‌باره‌ی ئه‌وه‌ی که ئایینی ئیسلام هه‌موو ئایینه‌کانی تری ره‌شکردۆته‌وه، مه‌حوی و له‌قانی له‌م باره‌یه‌وه هاوباره‌رن، بڼه‌گومان ئه‌مه‌ برۆای هه‌موو موسولمانیکه:

مه‌حوی ده‌لټ:

ئه‌م ئالو گۆری دینه له‌کارابووه، هه‌تا

ده‌وری به‌کۆ به‌دینی ئه‌وه نه‌سخی جومله‌دین

یه‌عنی په‌یه‌مه‌به‌ری عه‌ره‌بی، هاشمی نه‌سب

ئه‌حمه‌د له‌ئاسمان و، موحه‌مه‌د له‌سه‌ر زه‌مین (۷۹)

ئبراهیمی له‌قانی ده‌لټ:

ونسخه لشرع غيره وقع حتماً اذل الله من له منع (۸۰)

۲۲) له باره ی چوونه ئاسمانی پیتغه مبه ره وه مه حوی وله قانی له ومه سه له یه یه که ده گرنه وه باوه ریان پتی هه یه که به له شه وه چوو نه که به گیان:

مه حوی ده لیت:

میعراجی ثابتته به نصوص و، به خه ونه بوو
ته شریفی ئه و به جیسمی شهریفه سواری زین (۸۱)
ئیبراهیمی له قانی ده لیت:

واجزم بمعراج النبي كما رووا ويرئن لعائشة مما رموا (۸۲)

۲۳) له باره ی خه لیفه کانی راشدین و شهش که سه که ی تر له وانه ی موژده ی به هه شتیان دراوه تی، مه حوی وله قانی لیک نزیکن له واتادا:

مه حوی ده لیت:

به عدی نه بی چ شه کک و چ شو به هت نه بی له سه ر
ته رتیبی ئه فضه لیبی خوله فای ئه په عه ی گوزین (۸۳)
ئهم شهش که سه حه بیبی حه بیبی حه قن به حه ق
هه رکه س که مونکی ره له خیتامی مه به ئه مین (۸۴)

ئیبراهیمی له قانی ده لیت:

وخیرهم من ولیي الخلافة وأمرهم في الفضل كالخلافة
یلیهم قوم کرام بررة عدتهم ست تمام العشرة (۸۵)

۲۴) مه حوی و له قانی هه ردووکیان باوه ریان به دو عا کاردن هه یه و به لگه شیان
ئایه ته کانی قورئانه وه کو «ادعوني استجب لكم» (۸۶)، هه روه ها «واذا سألك
عبادي عني فأني قريب أجيب دعوة الداع اذا دعاني» (۸۷).

مه حوی ده لیت:

ته ئشیری قه طعیه به دو عا باوه رت بیی

(ادعوني استجب) وه کو گه وه هر له گوئی گرین (۸۸)

ئیبراهیمی له قانی ده لیت:

وعندنا أن الدعاء ينفع كما من القرآن وعداً يسمع (۸۹)

۲۵) له باره ی پرسیار لیکردنی مردوو له دوای مردنی له گوژدا: هه ردووکیان
له سه ر ئه وه ریکن که مردوو پرسیار ی لی ده کړی:

مه حوی ده لیت:

مردوو که گه بیه قه برو مه قه ری، سوئالی لی
ده کړی له ره بب و، به لکی له پیتغه مبه رو له دین (۹۰)

ئیبراهیمی له قانی ده لیت:

سؤالنا ثم عذاب القبر نعيمة واجب كبعث الحشر (۹۱)

۲۶) له باره ی تیپه رین به سه رپردی سیراتدا: مه حوی وله قانی باوه ریان به مه
هه یه.

مه حوی ده لیت:

(حتماً) ده بیته گوزه ره به صیراطا بکه ن هه موو
چاک و خراب و، موئمین، کافر، کیهو میهین
پردیکه راکشاه به سه ربانی دۆزه خا
باریک و تیژه وه ک ده می تیغی کی ئاهینین (۹۲)

ئیبراهیمی له قانی ده لیت:

كذا الصراط فالعباد مختلف مرورهم فسالم ومنتلف (۹۳)

۲۷) له باره ی بوونی به هه شت و دۆزه خه وه: هه ردووکیان پروایان به بوونی
به هه شت و دۆزه خ هه به، له ئه زه له وه هه نه و هه تا هه تایینه، جیاوازی مه حوی
له له قانی ئه وه یه که لای وایه هه می شه بی نه (ازلای)

مه حوی ده لیت:

جهننت، جهه ننه م ئیسته که هه ن، زۆریان به سه ر
دارۆ بیوه شوهور و دهوور، ئه زمینه وسینین
ئهم دۆزه خ و به هه شته ده میتن (الی الأبد)
هه م تی شیا ده میتته وه ئه هلی ئان وئین (۹۴)

ئیبراهیمی له قانی ده لیت:

والنار حق اوجدت كالجنة فلا تمل لجاحد ذي الجنة
دار خلود للسعيد والشقي معذب منعم مهما بقيي (۹۵)

۲۸) له باره ی شه فاعه ته وه: مه حوی به گشتی باسی ده کاکه «ئنه نبیا،

عوله ما، ئهوليا، شههيد» ده توان به هانای گوناهاکارانه وه بیتن، به لām لای لهقانی ته نیا (محمد) (د.خ) ئه و گرنگییه ی پی سپتر دراوه.
مه حوی ده لیت:

بیشویه، ئه نیا، عوله ما، ئهولیا، شههید
 مهقبوله بۆ شه فاعه په نایان ئه بهر بهرین^(۹۶)
ئیراهیمی لهقانی ده لیت:

وواجب شفاعة المشفع (محمد) مقدماً لاتمنع^(۹۷)

۲۹) له باره ی تۆبه کردنه وه جوړه لیکچوونیک، له نیوانی مه حوی ولهقانی ههیه، به لām زۆرنا، چونکه مه حوی باسی تۆبه ی سه ره مه رگ ده کات که به لایه وه بی سووده،

که چی لهقانی باسی ئه و که سه ده کات که تۆبه ی نه کردوه.
مه حوی ده لیت:

تهوبه ی به وه قتی غه رغه ره، ئیمانی حالی یه ئس
 مه ردوده، به وره و بیه خودا موته لا نه بین^(۹۸)
ئیراهیمی لهقانی ده لیت:

ومن یمت ولم یتب من ذنبه فأمره مفوض لربه^(۹۹)

۳۰) له باره ی ئه وشته ی که به روژی (رزق) داده نری: مه حوی وشخی لهقانی له و پروایه ن که هه رچی سوودی لی ببینری و بخوری به روژی داده نین.
مه حوی ده لیت:

رزقه وهکو حه لاله که، شوپه و حه رامی صیرف
 به حشی که یه که زه ره ئه م، ئاخه ئه و ئه نگه بین^(۱۰۰)
ئیراهیمی لهقانی ده لیت:

والرزق عند القوم ما به انتفع وقيل لابل ماملک وما اتبع
 ویرزق الله الحلال فاعلما ویرزق المکره والمحرما^(۱۰۱)

ئه هلی سوونته له و باوه ده دانه که هه رچی بخوری یان له بهر بکری و سوودی لیه و به گیری به روژی داده نین، جا حه لال بی یا حه رام، به لām موعتله زبیله کان حه رام به روژی دانانین^(۱۰۲).

۳۱) له باره ی دلسۆزیه وه: مه حوی و لهقانی هه ردووکیان داوا له خودا ده که ن که کاره که یان به پاکی و دلسۆزی لی وه رگری و به ربا دانه نریت:
مه حوی ده لیت:

بشزانه هیچ و بی عه مه له وه ک هه با عه مه له
 بی نبیه تیکی خالیص و ئیخلاصی ئه نده روون^(۱۰۳)
ئیراهیمی لهقانی ده لیت:

هذا وارجو الله في الاخلاص من الرياء ثم في الخلاص^(۱۰۴)

۳۲) له باره ی کو تایی پیه تینانی قه سیده کانیا نه وه: هه ردووکیان به نزاو سه لات و سه لام لیدان له سه ر پینغه مه ر (د.خ) کو تاییان پیه تینا وه:
مه حوی ده لیت:

یاره بی ئه و که سانه که ئه مرۆ له عیشقی (میم)
 له م به حری (نوون) ه دا وه کو من غه رقه ده بین و بوون^(۱۰۵)

غه رقی مو حیطی ره حمه تی عوظما تیان بکه ی
 ئیمه ش له گه ل ئه وانه، سه به ی (یوم یحشرون)
 «مه حوی» خیتامی بینه به یانا ته که ت به میسک

حه مدی (بلا ختام) و سه لاتی له حه د فزوون^(۱۰۶)
 باقی له فه ضلی خو ته وه سه ر رو حی ئه حمه دی
 نازل بکه ی سه لات و سه لامی له حه د فزوون^(۱۰۸)
ئیراهیمی لهقانی ده لیت:

هذا وارجو الله ان ینحنا عند السؤال مطلقاً حجتنا
 ثم الصلاة والسلام الدائم علی نبی دأبه المراحم
 (محمد) و صحبه و عترته و تابع لئهجه من امته^(۱۰۸)

دوای ئه وه ی له به راورد کردنی هه ردوو قه سیده ی مه حوی و شیخ ئیراهیمی لهقانی بووینه وه به گو تیره ی توانا لایه نه لیکچوه کانیا ن تۆمار کرا، له مه ودوا به راورده که ی نیوان قه سیده ی (به حری نوور) ی مه حوی و قه سیده ی (همزیه) ی شیخ محه مه دی بوو سیری ده ستنبشان ده کری.

قه سیددی (به هری نوور) ی مه حوی و

قه سیددی (همزیه) ی شیخ مه مه دی بووسیری (۱۰۹)

بیگومان کللی بهراوردده که مان ئەم بهیتهی مه حوییه که له قه سیددی به حری نووره که یدا ده لیت:

له (همزیه) و له (برده) م چونکه کهم دی ئیستیفادهی کورد

منیش ئەم کوردییەم دانا له ریزی ئەو قه صیدانه (۱۱۰)

جا به گوپهری ئەم بهیته بهۆمان دهرده که وئ که مه حوی به ستایشه پیغه مبه ریه کانی شیخ موحه مه دی بووسیری کاریگهره، به تاییه تی ههردوو قه سیددی هه مزیه و بوردییه.

له قه سیددی که ی به حری نووری مه حوی و هه مزیه که ی بووسیری چهند لیکچوونی به رچاو ده که ون، ئیستا له رووی واتا و روخساره وه ئەم لیکچووانانه تومار ده کترین.

۱- له باره ی ستایشکردنی پیغه مبه ره وه: مه حوی و بووسیری سه ریان له وه سوپ ماوه که چۆن بتوان چهند به یته کی بنوسن که شایانی پله و پایه ی پیغه مبه رن.

مه حوی ده لیت:

چ مه دحیکت بکه م لایق به تو (یاخیر خلق الله)

منی بی خیری نا لایق که جبریلت ئەنا خوانه

به یانی گه وره یی خولقی که سی ئایه ت له شه ئنی بی

نه مه قدووری من و تو به، نه ئیشی (قس) و (سحبان) ه (۱۱۱)

بووسیری ده لیت:

ان لي غیرة وقد زاحمتني في معاني مدحك الشعراء

ولقلبي فيك الغلو وأني للساني في مدحك الغلواء (۱۱۲)

۲- له باره ی هه ندئ رووداوی سه یر: له شه وی له دایکبوونی پیغه مبه ر دا چهند رووداویکی سه رسوپه ینه ر روویان داوه، وه کو کوژانه وه ی ناگری زه رده شتیان و شه قبوونی تاقی کیسرا و وشک بوونی ناوی ساوه:

مه حوی ده لیت:

رشینه ی ناگری به ردایه عومری ناگری (زه رده شت)

به به رقی بوو که شه ق بوو تاقی (کیسرا) بوو به ویرانه (۱۱۳)

دلێ سووتا به زه رده شت و به که سری کیسره وه ی. گریا

ئهو هنده به حری (ساوا) نم له چاویدا بووه تانه (۱۱۴)

بووسیری ده لیت:

وتداعی ایوان کسری ولولا آية منك ماتداعی البناء

وغدا کل بیت نار وفيه کربة من خمودها وبلاء

وعیون للفرس غارت فهل کا ن لنیرانهم بها اطفاء (۱۱۵)

جگه له لیکچوونی واتا، له باره ی روخساره وه ئەم وشانه هاوبه شن

«تاق، کیسرا، شه ق بوون، ناگر، دریاچه، وشک بوون».

۳- له باره ی شه فاعه ت کردنی پیغه مبه ره وه: هه ردووکیان له ویا وه رهن که پیغه مبه ر

(د.خ) له رۆژی دواماییدا تکا کاری گونا هبارانه له لایه ن خواوه بو

لیبووردنیان.

مه حوی ده لیت:

شه فیعی رۆژی ره ستا خیزه، بو هه مووانه ده ستاوێز

ئهو وه ئەو رۆژه وه ک خو، (مابقی صمأ و عمیانه)

له ذیکری ئەو ده جۆشی ره ئفه ت و، ره حمه ت ده باری هه م

(رؤف) هه م (رحیم) وه صفی ئەوه وه ک وه صفی رحمانه (۱۱۶)

شه فاعه ی نووحه بو که نعان و، ئیبراهیمه بو ئاذه ر

(رسول الله) ه شافیع بی چ بو خزیم و چ بیگانه

به قوربانی رجایه ک بم که راجی بی موحابابی

رجا قوربانی یه ئسه، بیته سه ر خو مانه خو مانه (۱۱۷)

بووسیری ده لیت:

ياشفيعاً في المذنبين اذا اشفق من خوف ذنبه البراء

فأغثنا يا من هو الغوث وال غيث اذا اجهد الوری اللوا (۱۱۸)

یانیبی الهدی استغاثة ملهو ف اضرت بحالة الحویاء^(۱۱۹)
 ئەم وشانەى خوارەو لەبارەى روخسارەو لەبەیتەکان دا هاوبەشەن «شەفاعەت
 گوناه، گوناھبار، تکا»
 ۴- لەبارەى جیاوازی پیتغەمبەرەى ئیسلام لەگەڵ پیتغەمبەرەکانى تردا:
 مەحوی و بووسیری لەو باوەرەن کە پلەوپایەى پیتغەمبەرمان (د.خ) لەوانى تر
 بەرزترە و هیچ کەسى نایگاتى:

مەحوی دەلیت:

نەظەر دەرکى عولوی هیمەتى ناکا یەقین ئەما
 لەگەڵ باقى روسولدا تیبگەى، بۆ فەرقى بروانە^(۱۲۰)

بووسیری دەلیت:

کیف ترقى رقیك الانبیاء یاسماء ما طاولتها سماء^(۱۲۱)
 ۵- لەبارەى شەورپکردن و چوونە ئاسمانى پیتغەمبەرەو (د.خ): مەحوی و
 بووسیری لە قەسیدەکانیاندا ئاماژەیان بۆ ئەم رووداوە کردووە و بووەتە هەوینى
 چەند بەیتىکیان.

مەحوی دەلیت:

عوروو جى عيسهوى تا ئاسمان وشه مسى عالم بوو
 عوروو جى ئەحمەدى تا (لامکان) و شەمسى جانانە
 لەظەرفى یەك نەفەسدا شەو هەزار ئەندەر هەزاران سالت
 زیاتر بەلكى رى طهى كات و ريجعت كاهەر ئەو تانە
 چ ریبەك؟ بەو هەموو شابالەو جیبریلی (ذی قوۋە)
 بەجى مابوو لەرى، دەبیوت، خزم مەیدانى سووتانە^(۱۲۲)
 کەگەببە ذاتى بارى، نوورى بیچوونى لەسەر بارى
 کەهەلگیرسا بەدەورى شەمعى خویا بوو بەپەروانە
 قووبولتى لى كرا هەرچى رجا بوو پیتی درا هەرچى
 عە طابوو، هاتە جى هەرچى سزای ئیکرامى میهمانە
 لەگەڵ هەرخەطوئەیک تەحصیلی عیلمىكى (لدى) کرد

لهههى ئەو سەر دەپرسى رووحى حىكمەت نوورى عىرفانه^(۱۲۳)
بووسیری دەلیت:

فطوى الارض سائراً والسموا ت، العلافوقها له اسماء
 فصف الليلة التي كان المختار فيها على البراق استواء
 وترقى به الى قاب قوسين و تلك السيادة القعساء^(۱۲۴)
 جگە لە لىتكچوونى واتاى گشتى کە باسى ئەم شەورپکردنە و چوونە ئاسمانە
 دەکەن و چۆن ئەم رىگا دوورەى بۆ پیتچرايەو و بە ماوئەبەكى کەم کۆتایى هات،
 لە لایەنى روخساریش چەندوشەبەكى لىتكچوو دووبارە دەبنەو وەکو «طهى،
 ئاسمان، شەو، ئەحمەد».

۶- لەبارەى گەورەبى خەلیفەکانى راشدین و یارانى پیتغەمبەرەو:

مەحوی و بووسیری لەم بارەبەو چەند بەیتىکیان بۆمان بەجى هیشتوو.
مەحوی دەلیت:

خودا ئەم ئایینهى لا ئىبىق به بوو به كرو عومەر دیوه
 كە ئەووەل ثانى یو ثانى شەرەفیا بە (لوکان)
 لە بە عدى ئەو دوو عوثمانى (ذی النورین) (ذوالانوار)
 عەلى شاهی ویلايهت، بابى عیلم وشیری یەزدانە^(۱۲۵)
بووسیری دەلیت:

احسنوا بعد الخلفة فى الدين وكل لما تولى ازاء
 اغنيا نزاها فقراء علماء ائمة امراء^(۱۲۶)

۷- لەبارەى پەرچوووەکانى (معجزات) پیتغەمبەرەو (د.خ): هەردووکیان لەم
 بارەبەو چەند نمونەبەکیان بۆمان هۆنیوئەتەو، ئەمەش نمونەکانە:

أ) فریشتەو هەورسێبەریان لەسەر پیتغەمبەر کردوو:

مەحوی دەلیت:

بەهەورى تی مەگەن، ئیلامە لائیک شەهپەرى خویان
 هەموو دەم یەك دەدا بۆ سایەبانى ئەو سولەیمانە^(۱۲۷)

بووسیری ده‌لئیت:

وآتاها أن الغمامة والسر ح اظلتها منها افياء (١٢٨)
 ب) داروبهرد به‌قسه ده‌هاتن و کرپنوشیان بۆ پیغه‌مبه‌ر ده‌برد:

مه‌حوی ده‌لئیت:

به‌هه‌ر پتیبه‌ک ده‌رۆیی، بۆ سه‌لام و سه‌جده به‌ر بردن
 چ جۆشی بوو ده‌که‌وته داروبه‌ردی ئه‌و مه‌کانانه (١٢٩)

بووسیری ده‌لئیت:

والجمادات افصحت بالذی آخر س عنه لاحمد الفصحاء (١٣٠)
 ج) هاتنی دارو دره‌خت بۆ خزمه‌ت پیغه‌مبه‌ر (د.خ):
مه‌حوی ده‌لئیت:

به‌ئهمری یاییشاره‌ی به‌س دره‌ختی ریشه‌ دا به‌ستوو
 له‌رگ ده‌ربیت و بیته‌ خدمه‌تی ره‌قسانه ره‌قسانه (١٣١)

بووسیری ده‌لئیت:

وسلوه وحن جذع الیه وقلوه ووده الغرباء (١٣٢)

د) ته‌ونی جالجالۆکه له‌به‌رده‌رگای ئه‌شکه‌وتی حیرا: له‌کاتی کۆچکردنی
 پیغه‌مبه‌ر له‌مه‌که‌وه بۆ مه‌دینه، پیغه‌مبه‌ر له‌گه‌ل ئه‌بوو به‌کر چوونه‌ ناو
 ئه‌شکه‌وتی حیرا و جالجالۆکه بۆ هه‌لقربوانی بتپه‌رسته‌کان ده‌ست به‌جی له
 پیش ده‌رگاکه‌ی ته‌ونی خۆی چنی و کۆتریش هیلانه‌ی دامه‌زاند و هیلکه‌ی
 کرد.

مه‌حوی ده‌لئیت:

به‌یه‌ک دوو عه‌نکه‌بووت و کۆتری بی فام و به‌سته‌زمان
 شوعوور و فه‌می گۆری له‌و سه‌گ و ئیبلیس و دیوانه (١٣٣)

بووسیری ده‌لئیت:

آخر جوه منها وآواه غار وحمته حمامة ورقاء
 وکفتها بنسجها عنکبوت ماکفته الحمامة الحصاداء (١٣٤)

ه) پیغه‌مبه‌ر د.خ به‌هیمای ئه‌نگوستی مانگی کرده‌ دوو له‌ت و په‌نجه‌شی بووه
 کانیی ئاوو سه‌ده‌ها تینووی تیرئاو کرد:

مه‌حوی ده‌لئیت:

ئیشاره‌ی یه‌ک سه‌ر ئه‌نگوستی، مه‌هی له‌و دووره وه شه‌قکرد
 هه‌ر ئه‌و ئه‌نگوسته‌ بوو ده‌توت فواره‌ی ئاوی حه‌یوانه (١٣٥)

بووسیری ده‌لئیت:

شق عن صدره وشق له البدر ومن شرط کل شرط جزاء (١٣٦)
 فتغذی بالصاع الف جیاع وتروی باصاع الف ظماء (١٣٧)

و) له‌شه‌وی کۆچکردندا بتپه‌رسته‌کان گه‌مارۆی مائی پیغه‌مبه‌ریان دا‌بوو،
 ئه‌ویش هاته‌ ده‌ره‌وه و مشتته‌ خۆلیکی بۆ ده‌م و چاویان تیه‌ه‌لداو هه‌موو
 خه‌ویان لیکه‌وت و پیغه‌مبه‌ریش به‌ئاسانی لیبی ده‌رچوو.

مه‌حوی ده‌لئیت:

شهو ی هیجره‌ت که‌ ئه‌عدا زۆری هیتا، مشتته‌ خاکێ بوو
 پیاچه‌ندن، ده‌به‌نگ و کۆپرو که‌رمان ئه‌و له‌عینانه (١٣٨)

بووسیری ده‌لئیت:

ورمی بالحصا فأقصد جیشاً مالعصی عنده ومااللقاء (١٣٩)

ز) کاره‌ په‌رچوه‌کانی پیغه‌مبه‌ر ره‌هینده‌ زۆرن له‌ژماره‌ نایه‌ن و چه‌نده‌ها کتیبی
 پتیوسته‌ که‌ له‌سه‌ریان بنووسریت:

مه‌حوی ده‌لئیت:

به‌یانی شه‌ش حه‌و ئیعیجازی له‌جومله‌ی سه‌ده‌ هزار ئیعیجاز
 ئه‌وی ده‌یکا په‌شیمان، ئه‌وه‌ی نه‌یکا په‌شیمان
 ئه‌گه‌ربێ موعجزاتی سه‌ده‌ یه‌کیکی بینمه‌ته‌ حریر
 ده‌بێ هه‌رتاقه‌ به‌یتیکم ببیتته‌ سه‌ده‌ کۆتوخانه (١٤٠)

بووسیری ده‌لئیت:

إن من معجزاتك العجز عن وصفك اذ لا یحده الاحصاء (١٤١)

٨- مه‌حوی بووسیری باسی خۆشه‌ویستی پیغه‌مبه‌ر (د.خ) ده‌که‌ن

مه‌حوی ده‌لئیت:

خودا یا هه‌م له‌تۆ حویبی ره‌سول وئیتیباعی ئه‌و
 که‌ئیکسیری مسی ماهیه‌تی مه‌غشووشی ئینسانه (١٤٢)

بووسیری ده لیت:

کیف یصدأ بالذنب قلب محب وله ذکر الجمیل جلاء
 هذه علتي وانت طبيبي ليس يخفى عليك في القلب داء (١٤٣)
 ٩- مه حوی و بووسیری قه سیده کانیان به سولات و سه لام له سه ریغه مبه ر (د.خ)
 کوتایی پی دین:
مه حوی ده لیت:

بلین نینس و مه لک پر به م زه مین و ئاسمانانه

(وصلی الله علی) ئه و به حری نووری علیم و عیرفانه (١٤٤)

بووسیری ده لیت:

فسلام عليك تتری من الله وتبقى به لك الباءاء

وصلاة كالمسك تحمله مني شمال اليك او نكباء (١٤٥)

به م جوړه بو مان ده ركه وت كه مه حوی كار یگه ریی قه سیده هه مزیه كه ی
 بووسیری له سه ره، به لام كار یگه ریبه كه ی له دارشتنی به یته كان و چرو پیری
 و اتاكانی نییه، به لكو ته نیا له زنجیره ی رووداوه كان هندی چاوی له بووسیری
 کردوووه له زور شویندا باسی شتی وایکردوووه كه له قه سیده كه ی بووسیریدا
 بهرچاوناكه وئ.

نابج ئه وهش له بیر بکری كه بووسیری له هه موو شاعیرانی تر ستایشی
 پیغه مبه ری له ناو مه لاو خوینه رانی کورد دابه ناوبانگه و قه سیده کانی ویردی
 سه رزاریانه به تاییه تی قه سیده بووردیبه كه ی له پله ی به كه مدایه .

ئیسستاش له و لاپه رانه ی دادی به راوردده كه ی نیوان قه سیده ی به حری نووری
 مه حوی و قه سیده ی بووردیبه ی بووسیری ده خریتته بهرچا و به هیوا ی ئه وه ی كه لینی
 له ئه ده بی به راوردکاری پرکرایتته وه .

«قه سیده ی به حری نووری مه حوی و

قه سیده ی بووردیبه ی بووسیری»

ئه وه ی راستی بی قه سیده ی بووردیبه ی بووسیری كه ستایشی پیغه مبه ره له ناو
 حوجره و مزگه فته کانی کوردستاندا زور باو بووه هه میشه ویردی سه ر زاری
 سوخته و فه قی و موسته عیدو مه لایه کان بووه و له رۆژانی سی شه ممه و هه نینیدا
 كه رۆژانی پیشوو بوون و به ئاوازه وه ده گوترا و له دوا ی هه ره به یتیکی ئه م به یته
 به کۆرس دووباره ده کرایه وه:

مولاي صل وسلم دائم ابدا علی حبيبك خير الخلق کلهم

ئیسستاش له خویندنه وه ی مه ولوودی پیغه مبه ردا به هه مان شیوه ره فتار
 مامله تی له گه ل قه سیده ی بووردیبه ده که ن.

مه حویش كه خو ی مه لای چاک بووه و بیگومان زور جار ان ئه م قه سیده ی
 بووردیبه ی خویندنه وه وه به ئاوازه وه گوئی لیسووه، بو به کاری تیی کردوووه و ئه م
 قه سیده ی به حری نووره ی داناوه تا کو تام و چیتری بووردیبه كه ی لی بیت و ببیتته
 هاوشانی خه لکی ره شوکی کورده واری و زیاتر سو دی لی وهریگرن.

که و ابو ئیستا و له خواره وه به راوردی هه ردوو قه سیده که ده خریتته پیش چاو
 و لایه نه لی کچوووه کان ده ستنیشان ده کرین، به راوردده که ش له م خالانه ی خواره وه
 خو ی ده بینیتته وه:

١) له باره ی راستی محه مده دیبه وه: مه حوی و بووسیری باوه ریان به راستی

محهمده ی هه بووه وه له م به یته نه خو ی ده نوینی:

مه حوی ده لیت:

(وصلی الله علی) ئه و به حری نووری علیم و عیرفانه

که ده رک ی غه وری نا کا (غیر علم الله سبحانه) (١٤٦)

بووسیری ده لیت:

وكيف تدعوا الى الدنيا ضرورة من

لولا له لم تخرج الدنيا من العدم (١٤٦)

٢) له باره ی قورئانی پیروزه وه: هه ردووکیان له و باوه رهن كه قورئان په رجووی

پیغهمبهره و هه تا جیهان ماوه ئەم په‌رچوووه به‌رده‌وامه:
مه‌حوی ده‌لیت:

(وصلی الله علی) ئەو حه‌ضره‌ته‌ی صاحیب‌که‌مالاته
که‌ئه‌علا موعجزه‌ی، قوریانی ب‌م، نووری قورئانه^(١٤٨)
بووسیری ده‌لیت:

دامت لدنیا ففاقت کل معجزه من النبیین اذ جاءت ولم تدم^(١٤٩)

(٣) له‌باره‌ی زوه‌دو قنیاتی پیغهمبهره‌وه: پیغهمبهر له‌سه‌ر ئەو هه‌موو پله‌و پایه
به‌رزیه‌ی له‌ژیانیدا زۆر به‌قنیات ده‌ژیا و زاهید بوو، خۆراکی رۆژانه‌ی
له‌ته‌نانیکی جۆ دووسی ده‌نکه‌خورما‌بوو، به‌م جۆره‌مه‌حوی و بووسیری
وه‌سفی پیغهمبهر ده‌که‌ن:

مه‌حوی ده‌لیت:

له‌گه‌ل ئەم ئیحتشامه‌ زوه‌دی دنیایی ته‌ماشاکه

که‌یه‌ک له‌ت نانی جۆ بوو قووتی، یاخورما دووسی دانه^(١٥٠)
بووسیری ده‌لیت:

و شد من سغب احشاه و طوی تحت الحجاره کشحا مترف الا دم
و راودته الجبال الشم من ذهب عن نفسه فاراها ایما شمم^(١٥١)

لیره‌دا واتای به‌یته‌که‌ی مه‌حوی له‌گه‌ل دووبه‌یته‌که‌ی بووسیری له‌وه‌دا یه‌ک
ده‌گریت‌ه‌وه‌ که‌ به‌گشتی باسی ژیانی زوه‌دی پیغهمبهر ده‌که‌ن و له‌ژیاندا مه‌به‌ستی
دونیای نه‌بووه‌ ئەگه‌ر بیویستایه‌ خوا شاخی بو‌ده‌کرده‌ زیتر.

(٤) له‌باره‌ی چهند رووداوێکی سه‌یر له‌شه‌وی بوونی پیغهمبهر‌دا:
مه‌حوی ده‌لیت:

رشینه‌ی ناگری به‌ردایه‌ عومری ناگری زه‌رده‌شت

به‌ به‌رقی بوو که‌ شه‌ق بووتاقی (کیسرا)، بوو به‌ویرانه^(١٥٢)

دلی سووتا به‌زه‌رده‌شت و به‌که‌سری کیسره‌وی، گریا

ئه‌وه‌نده‌ به‌حری (ساوا) نم له‌چاویدا بووه‌ تانه^(١٥٣)

بووسیری ده‌لیت:

یوم تفرس فيه الفرس انهم قد انذروا بحلول البؤس و النقم

وبات ایوان کیسری وهو منصدع کشم‌ل اصحاب کسری غیر ملتئم
والنار خامدة الانفاس من اسف علیه والنهر ساهي العين من سدم
وساء ساوه ان غاضت بحیرتها ورد واردها بالغیظ حین ظمیی^(١٥٤)
له‌م چهند به‌یته‌ی مه‌حوی و بووسیری‌دا باسی سی رووداوی سه‌یرکراوه‌ که‌ له‌
شه‌وی له‌دایک بوونی پیغهمبهر‌دا روویان داوه‌، له‌وانه‌ تاقی کیسرا له‌سه‌لمان
پاک درزیکی گه‌وره‌ی که‌وتوتی و شه‌ق بووه‌، هه‌روه‌ها ناگری ئاته‌شکه‌ ده‌ی
زه‌رده‌شتیه‌کان له‌وشه‌وه‌دا کوژاوه‌ته‌وه‌ جگه‌ له‌مانه‌ش ده‌ریاچه‌ی ساوه‌ که‌ له‌
فه‌له‌ستینه‌ و شک بووه‌، به‌م شپوه‌ یه‌ فالچییه‌کانی ئەو سه‌رده‌مه‌ پیشینی ئەوه‌یان
کرد که‌ ده‌وله‌تی فارس و رۆم به‌ره‌و رووخان ده‌رۆن و له‌ نیوه‌ دوورگه‌ی عه‌ره‌بی
پیغهمبهر‌یک په‌یدا ده‌بی و بتپه‌رستی ناهیل‌یت.

(٥) له‌باره‌ی سه‌رزه‌نش‌کردنی نه‌فسه‌وه‌:

مه‌حوی ده‌لیت:

ئه‌تۆش ئەی نه‌فسی به‌دطینه‌، به‌بی جی دل مه‌سووتینه

له‌به‌رکه‌ سروکه‌می دنیا، به‌سه‌ ئەم شین و گریانه

هه‌موو کارت به‌حیله‌ خزمه‌تی فیکری عه‌زازیله

عه‌زا وه‌ک پیره‌ژهن مه‌گره‌، دیاره‌کاری مه‌ردانه^(١٥٥)

به‌ذکرو فیکری شیمه‌ی موصله‌فا وه‌قتت موصله‌ ففاکه

که‌باسی ئەوصه‌فا به‌خشه‌، طه‌ره‌ب خپزه‌، دوپه‌فشانه^(١٥٦)

بووسیری ده‌لیت:

أمن تذکر جیران بذی سلم مزجت دمعا جری من مقله‌ بدم

أم هبت الريح من تلقاء كاظمة واومض البرق في الظلماء من اضم^(١٥٧)

والنفس كالطفل ان تهمله شب علی حب الرضاع وان تفظمه ينفظم^(١٥٨)

به‌یتی یه‌که‌می مه‌حوی له‌گه‌ل سییه‌می بووسیری له‌وه‌دا یه‌ک ده‌گرنه‌وه‌ که‌ مرۆف

ده‌توانی جله‌وی نه‌فسی خۆی بکاوه‌ خراپه‌ لای بدات، چونکه‌ له‌کرده‌وه‌کانی

سه‌ره‌سته‌وه‌ چاکه‌ و خراپه‌ له‌ده‌ست خۆیه‌تی.

به‌یتی سییه‌می مه‌حوی له‌گه‌ل یه‌که‌م و دووه‌می بووسیری ده‌گونجی و باسی

خوشبوستنی پیغهمبه‌ری خوا ده‌کهن و داوا له‌نه‌فسیان ده‌کهن که بهم خوشه‌ویستی‌ه خه‌ریک بن، چونکه ره‌نگ زه‌ردی لهم پیناوه‌دا ده‌بیته هوی به‌ختیاری هه‌میشه‌یی.

٦) له‌باره‌ی شه‌فاعه‌تکرندی پیغهمبه‌ره‌وه:

مه‌حوی ده‌لیت:

شه‌فیعی رۆژی ره‌ستا خیزه، بۆ هه‌موانه ده‌ستاویز
ئه‌وه ئه‌و رۆژه وه‌ک خۆ، (ما‌بقی صمآ وعمیانه) (١٥٩)
شه‌فاعه‌ی نووحه بۆ که‌نعان و، ئیبراهیمه بۆ ئا‌ذر
(رسول الله) ه‌ شافیع بی‌ چ بۆ خزم وچ بی‌گانه
به‌قوربانی ره‌جایه‌ک بم که‌راجیی بی‌ مو‌حابی‌ن
رجا قوربانی به‌ئسه، بیته سه‌رخۆمانه خۆمانه (١٦٠)

بووسیری ده‌لیت:

هو الحبيب الذي ترجى شفاعته لكل هول من الآهوال مقتحم (١٦١)
ان آت ذنبا فما عهدي بمنتقض من النبي ولاحبلی بمنصرم
فأن لي ذمة منه بتسميتي محمداً وهو اوفی الخلق بالذم (١٦٢)
يااكرم الرسل مالي من الوذبة سواك عند حلول الحادث العمم (١٦٣)

به‌یته‌کانی مه‌حوی و بووسیری له‌واتای گشتیدا له‌یه‌کچوونیان هه‌یه‌و ئه‌وه‌مان پیراده‌گه‌یه‌ن که پیغهمبه‌رله رۆژی دواماییدا تاکه که‌سیکه که‌هانای بۆ ببردئ و به‌پیر گونا‌ه‌بارانه‌وه بچئ و تۆزی باری قورسی گونا‌هیان سووک بکا، چونکه هه‌ر ئه‌و رۆی دراوه که‌بۆ خزم و بی‌گانه داوای لی‌بووردن بکات له‌خوای مه‌زن.

٧) له‌باره‌ی شه‌و ریکردن و چوونه ئاسمانی پیغهمبه‌ره‌وه:

مه‌حوی ده‌لیت:

عرووجی عیسه‌وی تا‌ئاسمان وشه‌مسی عالم بوو
عرووجی ئه‌حمه‌دی تا (لامکان) و شه‌مسی جانانه
له‌ظه‌رفی یه‌ک نه‌فه‌سدا و هه‌زار ئه‌نده‌ر هه‌زاران سال
زیاتر به‌لکی رۆی طه‌ی کات و ریجعه‌ت کاهه‌رئه‌و ئانه (١٦٤)

چ رتیبه‌ک؟ به‌و هه‌موو شا باله‌وه جبریلی (ذی قوه)
به‌جئ ما‌بوو له‌رۆی، ده‌یوت: خزم مه‌یدانی سوتانه (١٦٥)
بووسیری ده‌لیت:

سريت من حرم ليلا الى حرم كما سرى البدر في داج من الظلم
ويت ترقى الى ان نلت منزلة من قاب قوسين لم تدرک ولم ترم
وقد متك جميع الانبياء بها والرسل تقديم مخدوم على خدم
وانت تخترق السبع الطباق بهم في موكب فيه صاحب العلم
حتى اذا لم تدع شأواً لمستبق من الدنو ولا برقى لمستتم
وجل مقدار ماوليت من رتب وعزا دارك ما اوليت من نعم (١٦٦)

به‌یته‌ی یه‌که‌م و دوومی مه‌حوی له‌گه‌ل دووه‌م و چواره‌می بووسیری له‌واتادا یه‌ک ده‌گرنه‌وه و باسی هه‌وراز چوونی حه‌زرت ده‌کهن بۆ ئه‌و په‌ری ئاسمانه‌کان، به‌یته‌ی سییه‌می مه‌حوی له‌واتادا له‌گه‌ل به‌یته‌ی پینجه‌م و شه‌شه‌می بووسیری یه‌ک ده‌گریته‌وه‌وه هه‌موویان له‌سه‌ر به‌رزیی ئه‌وپله‌و پایه‌یه‌ ده‌رۆن که له وشه‌و ریکردنه دا درایه پیغهمبه‌رو هیچ پیغهمبه‌رو فریشته‌یه‌کی تر-به‌جبریله‌وه-نه‌یان توانی بگه‌نه ئه‌م پله‌و مه‌قامه.

٨) له‌باره‌ی هه‌ندی له‌ په‌رچوه‌کانی (معجزه) پیغهمبه‌ره‌وه: مه‌حوی و بووسیری هه‌ریه‌که‌یان چه‌ند نمونه‌یه‌کیان هی‌ناوه‌ته‌وه ئه‌وا له‌خواره‌وه به‌گوتیه‌ی لی‌کچوونیان جووت ده‌کرین:

أ- به‌ردی وورد له‌ناو له‌پی پیغهمبه‌ردا ده‌ستیان به‌زیکری خوا کردوه:

مه‌حوی ده‌لیت:

له‌ده‌ستیدا که‌به‌رده‌ورده ده‌ستی کرده ته‌سبیحات
چووه سی‌ ده‌ستی که‌وه‌هر جۆشی بوو (سبحان سبحان) (١٦٧)
بووسیری ده‌لیت:

نبذاً به عند تسميح ببطنهما نبذ المسيح من احشاء ملتقم (١٦٨)
ب- دارو به‌رد هاتنه خزمه‌ت پیغهمبه‌رو کرئوشیان بۆی برد:

مه حوی ده لیت:

لهه رریبه ک ده رژی ، بۆ سه لام و سوجه به بریدن
چ جۆشی بوو ده که وته دار و به ردی نه و مه کانه (۱۶۹)

بووسیری ده لیت:

جاءت لدعوته الاشجار ساجدة تمشي اليه على ساق بلا قدم (۱۷۰)
ج- فریشته و هور سیبه ریان له سه ر پیغه مبه ر ده کرد نه گه ر بۆ شوینی
پرۆیشتبایه :

مه حوی ده لیت:

به هه وری تی مه گه ن، ئیلا مه لایک شه هیه ری خۆیان
هه موو ده م یه ک ده دا بۆ سایه بانئ نه و سوله یانه (۱۷۱)
بووسیری ده لیت:

مثل الغمامة انی سار سائرة تقيه حر وطيس للهجير حميي (۱۷۲)
د- به هیما نه نگوستی مانگی کرده دوولت و خه لکی بینییان و دواپی وه کو
سروشتی خۆی چاک بوو یه وه :

مه حوی ده لیت:

ئیشاره ی یه ک سرئه نگوستی، مه هی له وه دووره وه شه قکرد
هه ر نه و نه نگوسته بوو ده توت فواره ی ناوی هه یوانه (۱۷۳)
بووسیری ده لیت:

اقسمت بالقمر المنشق ان له من قلبه نسبة مبرورة القسم (۱۷۴)
ه- بتپه رسته کان وه کو کویریان لیتهات پیغه مبه رو نه بوو به کریان له ناو
نه شکه وته که دا نه دی :

مه حوی ده لیت:

وه کو خورشید و مه ه پتی سه ریان لی هه لبری تاغار
له غارا سه بری کرد نه عدا، که وه ک سیبه ر له دوویانه (۱۷۵)
بووسیری ده لیت:

وما حوی الغار من خيرو من كرم وکل طرف من الكفار عنه حمی
فالصدق في الغار والصدیق لم يرما وهم يقولون ما بالغار من أرم (۱۷۶)

و) جالجالۆکه له پییش ده رگای نه شکه وتدا ته ونی خۆی هه لبه ست وکو تر
هیلا نه ی دامه زراند و هیلکه ی کرد تابتپه رسته کان واتئ بگه ن که نه شکه وته که
چۆله .

مه حوی ده لیت:

به یه ک دوو عه نکه بووت و کوتری بی فام و به سته زمان
شوعوورو فه می گوژی له و سه گ و ئیبلیس و دیوانه (۱۷۷)

بووسیری ده لیت:

ظنوا الحمام و وطنوا العنكبوت على خير البرية لم تنسج ولم تحم (۱۷۸)
۹) مه حوی و بووسیری له کو تایی قه سیده کانیا ندا سه لات و سه لام له سه ر
پیغه مبه ر د. خ لیده ده ن:

مه حوی ده لیت:

بلین ئینسو مه له ک پر به م زه مین و ئاسمانه
(وصلی الله علی) نه و به حری نووری عیلم و عیرفانه (۱۷۹)

بووسیری ده لیت:

واذن لسحب صلاة منك دائمة على نبي بمنهل ومنسجم
مارن حب عذابات البان ریح صبا واطرب العيس حادی العيس بالنغم (۱۸۰)
له کو تایی نه م به را ورده دا خالیک هه یه پیویسته ئاماژه ی بۆ بکری ، ستایشه
پیغه مبه ریه کان به گشتی له ده ورو به ری ته وه ری ده سورینه وه که پیغه مبه ری
ئیسلامه ، بۆیه سه رجه م ستایشه کان پیک ده چن. جائیمه جگه له به راورد کردنی
مه حوی له گه ل شیخ ئیبراهیمی له قانی و شیخ موحه مده دی بووسیری به راوردیکی
تریشمان نه نجام دا بوو له بواری ستایشی پیغه مبه ره وه له گه ل «ابو حنیفة النعمان
والشیخ ابو عبدالله الشقرطیسی و الصرصی»، به لام له به ر نه وه ی گه یشتینه
نه و قه ناعه ته که هه موو ستایشه پیغه مبه ریه کان پیک ده چن، بۆیه وامان به چاک
زانی ته نییا نه و به را ورده تو مار بکری که مه حوی له دیوانه که ییدا ئاماژه ی بۆ
کردوه وه واز له وانی تر به یتری.

دوا ی نه وه ی بنه مای یه که می شیعی مه حوی به نه نجام گه یه نرا که بریتی بوو له

بهراورد كردنى قهسيدهى (عقد العقائد)ى مهحوى له گهڻ (جوهره التوحيد)ى ئيبراهيمى له قانى، ههروهها قهسيدهى (بهحرى نور)ى مهحوى له گهڻ ههردوو قهسيدهى (همزيه و پرده)ى بووسيرى.

ئىستاش دهست به بنه ماى دووهى شيعره ئاييينه كانى مهحوى دهكرى كه برىتيه له ليكولتينه وه به كه گشتى نهومه بهسته شيعر بانهى كه بو شيعرى ئاييينى مهحوى دهست نيشان كرابوون كه برىتى بوون له م مه به ستانهى خواره وه:

أ) شيعره برواييه كان (العقائد): كه ئه م لقانهى ئىده بيته وه:

يه كه م: شيعره خواييه كان (الهيات): برىتيه له م با به تانهى خواره وه:

۱- خودى خوايى (الذات الالهيه): له بارهى خودى خواوه مهحوى له قهسيدهى (عقد العقائد) داده لىت:

ذاتى خودا كه خالىقى ئه كوانه، هه ر بووه.

يه عنى قه ديمى موطله قه (بالذات) و (بالزمان) (۱۸۱)

خوای گه و ره كه داهيتنه رى ئه م گه ر دوو نه يه هه ر له ئه زلدا هه بووه و پيش ئه و هيج شتى نه بووه له دواى ئه و يش نابى «هو الأول والاخر» (۱۸۲) ليره دا (اول واخر) دوو سيفه تى سه لى خوانه، (اول) و اتا: پيش بوونى نه بوون نه بووه و (آخر) و اتا: بوونى خوا كو تايى نيبه (۱۸۳).

دوايى مهحوى ئامازه بو سيفه تى كه مالى خوا ده كا كه بوونه (وجود):

خوای گه و ره سيزده سيفه تى كه مالى هه يه و دژى ئه م سيفه تانهى بو ناشى وه كو:

بوون (الوجود)، كو نى (القدم)، مان (البقاء)، وه ستانى خو ي به خو يه وه (قيامه بنفسه)، ليك نه چوونى به هيج دروستكراوى (المخالفة للحوادث)، تاك و ته نييايى (الوحدانية)، زانين (العلم)، ويستن (الارادة)، توانين (القدرة)، ژيان (الحياة)، بيستن (السمع)، بينين (البصر)، ئاخافتن (الكلام) (۱۸۴)،

كه واته خوا هه ر هه بووه هه ر ده بى و بوونه كه ي له خو يه تى و پيوستى به هيج شتى نيبه و داهيتنه رى بوونه.

مهحوى ده لىت:

واجب به ذاته، بوون و وجودى له خو وه يه

فه ر دىكى مونفه ريد به به قاوو هه ميشه مان (۱۸۵)

بوونى خوا واجب وه ده بى ببى، چونكه داهيتنه رى گه ر دوو نه، فه يله سووفان هوشى خو بان به كار هيتناوه بو دوزينه وه ي نه يتى ئه م گه ر دوو نه، مه سه له ي بوونيش له سى روانگه وه سه يرى ده كرى

۱- پيوستى هوشى (الواجب العقلى): ئه و شته چه سپا وانه يه كه هوش دژى بوونيان نا وه ستى.

۲- موسته حيلى هوشى (المستحيل العقلى): ئه و شتانه يه كه به گو يره ي ژيرى و هوشى بوونيان نيبه.

۳- گونجانى هوشى (الممكن العقلى): ئه و شتانه يه كه ده شتى بوون و نه بوونيان هه بى (۱۸۶). كه و ابو خوا بوونى پيوست وه له خو وه بووه، چونكه ئه گه ر (جائز الوجود) بايه وه كو شته داهيتنرا وه كان ده بووو شايانى ئه و نه ده بوو كه بيته داهيتنه رى بوون. كه مه حوى ده لىت: (بوون و وجودى له خو وه يه)، و اتا: به بى هيج هويه ك بووه و هيج شتى تر كارى له بوونى نه كرد وه (۱۸۷).

ئه و خوايه تاك و ته نييايه ي كه يه كه يه كى يه كگرتوه و له چه ند به شى پيكنه هاتوه، زانايانى كه لام ته نييايى خوايان دابه شكرد و ته سه ر:

ته نييايى خودا: و اتا: له چه ند به شى پيكنه هاتبى و به هيج خودى نه چى و ته نييايى سيفه ت و اتا: سيفه تى خوا به سيفه تى هيج دروستكراوى نه چى و ته نييايى كرده وه: هه ر خو ي خو لقينه ر بى و به س (۱۸۸)

مهحوى ده لىت:

ريگه ي نيبه به سه ر به وه (قطعاً) فه نا، عه ده م

شه و قه ت ده گاته خدمه تى شه مسى ضيا فشان (۱۸۹)

ئيمه له پيش كه ميكدرا روومان كرده وه كه بوون و مان (الوجود والبقاء) دوو سيفه تى كه مالى خوان و نه بوون و نه مانى (العدم والفناء) بو ناشيت، بو يه چو ن شه و ر و ژ به يه كه وه كو نابنه وه، ئاواش بوون و مان له گه ل نه بوون و نه مان به يه كه وه

نابن چونکه نه بوون و نه مان سیفه تی دروستکراون و شایه ن به مه قامی خوانین «سبحانه ازلی وابدی لایسبکه عدم ولا یلحقه فنا، لانه واجب الوجود» (۱۹۰)

مه حوی ده لیت:

ذاتی خودا صیفاتی نه عینه نه غیری ذات
بی ئم صیفاته قهت نه بووه و قهت نییه به ئان (۱۹۱)

سیفه ته کانی خوا به تایبه تی سیفه تی خود که بریتییبه له سیفه تی (ثبوتی و معانی) وه ک:

ژیان، زانین، توانا، ویستن، بیستن، بینین، ئاخاوتن له گه ل سیفه تی کرده وه کان وه کو سیفه تی خو لقا ندن و رۆزی دان، ئم سیفه تانه هه مان خودی خوانین و غیری خودیش نین (۱۹۲).

زانا کان له باره ی سیفه ته کانی خوده وه ناکۆکن و ده پرسن: ئایا ئم سیفه تانه هه مان خودی خوان؟ و اتا: خوا زانایه به خود و زیندوه به خود، ئایا ئه و سیفه تانه له خودی خوا زیادن؟ وه کو بلتین: خوا زانایه به زانین و زیندوه به ژیان.

به لām ئم جوړه بیر کردنه وانه له چوارچیوه ی هۆشی سنووردارمان ده باته ده ره وه، چونکه خودی خوا دووره له وه ی ههستی پیبکریت (۱۹۳) «لاتدرکه الابصار و هویدرک الابصار وهو اللطیف الخبیر» (۱۹۴)

مه حوی ده لیت:

ناوی خودا به (شیئی) و به ذات ئه رده به ی ببه
ئو ذاته ناکه دهوری گری شهش جیهه و زه مان (۱۹۵)

یه کتی له سیفه ته کانی ته وای خوا ئه وه یه که پیچه وانه ی هه موو دروستکراوی بی، بوون له لایب له شهش لایه کان سیفه تی دروستکراوانه، که و ابوو نابی خودا و دابنری که له بو شایی یه کتی له و لایانه یه.

هه ندی له زانا پاشینه کان (المتأخرون) با وه ریان وایه: ئه وه ی پروای وابی که خوا له شویتیکه به تایبه تی له شویتنه به رزه کان، پیی کافر نابی، ئه مهش ده گه رپته وه سه ر نیازی قسه که ره که ئه گه ر مه بهستی ئه وه بی، که خوا چو وه ته ناو

خو لقی نرا وه کانه وه ئه و نا شی و پیی کافر ده بی (۱۹۶).

مه حوی ده لیت:

ذاتی خودا نه جه وه ره و جیسمه، نه کولل و به عض
بی چوون و بی چگوونه، مونه ززه له ئه یین و ئان (۱۹۷)

ئیمه له پیشه وه زانیمان که ذاتی خودا بوونی به خو وه یه و له سیفه ت و کرده وه کانی به که س ناچی «لیس کمله شیئی» (۱۹۸)، بو یه مه حوی دی وه سفی خودی خوا مان بو ده کا و پیمان رادگه به نی که خوا جه وه ره نییه، چونکه جه وه ره ناوی به شیکه که بهش ناکری و له بو شاییه ک دایه (متحیز) که شایه نی سیفه تی خوانییه، خواته ن نییه، چونکه ته ن له چه ند شتی پیکه اتو وه شویتیکه گرتو وه، ئم شویتن گرتنه ش نیشانه ی داهیترا وه (حادث) که بو خوا نا شی، هه ره ها خوا (کل و بعض) نییه، ئیمه که گوتمان ته ن نییه، و اتا: ته نی ته و او یا به شکر او نییه، چونکه ته ن توانای به شکردنی هه یه و وه کو جه وه ره نییه، که و ابوو خوانه جه وه ره و نه ته نه و نه به شیکه له ته ن، به لکو خودی کی بی وینه یه و دووره له هه موو نیشانه کانی شویتن و کات (۱۹۹).

مه حوی ده لیت:

(سبحان) ئه و خودایه که عه قلی په یه مبه ران
دهرکی نیانه غهیری به به رده رکیا گه ران
(سبحان) ئه و خودایه که داناتری زه مان
دیوانه یه و، له مه عریفه تی کونهی نه زان (۲۰۰)

مه حوی له م قه سیده به دا به سه ر سو رمانه و له به رده رگانه ی خودی خودا به دهسته وه ستانی وه ستا وه نازانی چو ن تیی بکات؟ ناهه قی ناگیرئ. چونکه مرؤف ته نیا به هوی هۆشی ده توانی له شت بگا، خو هیشتا له خو ی نه گه یشتو وه، نازانی نه فس چییه؟ یا خود ئه و تیشکه خو ره ی که چه ند جوان لئییه وه دیاره هیشتا نازانی بنه چه ی (کنه) چییه؟ که و ابو هۆش سنوورداره له چوارچیوه یه کی دیاری کرا و به و لا وه له شت ناگات.

جا که هۆش له هه موو شتیکی خو لقی نرا و به رجه سته نه گات، چو ن سه ر

له بوونی خوا دهردهکا که بوویکی ره هاوبی کوتایی هه یه، خوپیغه مبه رانیش هه ر بههوی سروشه وه (وحي) خویان ناسیوه وداویان له ئیمه کردوه که سه پری ده و روبه رمان بکه یین ولئی وردبینه وه بویا وه ره پیتان به بوونی خوا، بزیه له م باره یه وه پیغه مبه رمان ده فمرموی: «تفکروا فی خلق الله و لا تفکروا فی الله فأنکم لن تقدروا قدره» (۲۰۱)

به م پییه مه حوی: زاتی ئه وه ناکا به ریگی هوشیه وه له خودی خوا سیفه ته کانی بگا، چونکه یه کئی خوئی نه ناسی چۆن خولقینه ری خوئی ده ناسی؟ وادیاره مه حوی ریگی یه کی تری له پیسه بو ناسینی خوا، ئه ویش ریگی سو فیگه رییه که بههوی چه شتن و په رته وه وه ده توانی بگاته ئامانجی خوئی، ههروهک له م به یته دا نیشانی داوه:

زاتم نییه توخن به صیفاتی که وم به عه قل
روحم چوه ته صه وری ذات ئه ر بکه م به جان (۲۰۲)

ئینجا مه حوی به ته واوی بی توانایی مرۆف به گشتی و هی خوئی به تاییه تی دیاری دهکا له به رامبه ر ده رک کردنی خودی خوا و ناسینی سیفه ته جورا و جوره کانی خوا له (سلبی و ثبوتی و ذات و افعال) و نیشانی ده دا که بوچوونی هه موو زانا و فه یله سووفه کان متمانه ده کاته سه ر هوش، هوشیش به رامبه ر به خوا هینده ی له باردا نییه بزیه مه حوی ده لی: هه رچی بلیم و بنوسم بی نرخه چونکه خوا زۆر له وه به رزتره که به قه له م و زوبانی به نده بنا سینی.

جالیره دا مرۆقی موسولمان ئه وه ی بو ده مینیتته وه که ئه م ئایه ته بکاته رابه ری خوئی و «لیس کمله شی» (۲۰۳) دلئی به و ئایه تانه ئا و بخواته وه که خوا له قورئانی باسی خودو سیفه ته کانی خوئی پی کردوه وه به شوپن بیرو بوچوونی فه یله سووفه کان نه که وی، چونکه ئه وان خو یان سه ریان لی شیواوه و هوشیان له دۆزینه وه ی خودی خوا له کار که وتوه وه هه ندیکیان به داوی ئه ندیشه یان که وتوون.

مه حوی ده لیت:

هه رچی ببینریت و بلین و ببیسترئ
(ماهو) خودا، خودا به خودا (برترست از آن) (۲۰۴)

خودا خودیکی هه میشه یی و هه تا هه تاییه، تاک و ته نیا و بی هاوبه شه، به هیچ شتی ناچی، نه له خودی، نه له سیفه ته کانی، نه له کرده وه کانی، خودا بوونیکی ره ها و گه وه ریکی پر به های هه یه و هوش ناتوانی په ی به و گه وره ییه بیوا و فه یله سووفه کان له باره ی بوونی وه سه ریان لی شیواوه و زۆریان به شوپن ئه ندیشه یان که وتوون و له گۆتره چه ند سیفه ت و وه سفیکیان بو دارشتوه که دوورن له راستی.

هوش له به ر ئه وه ی کوتایی هه یه ناتوانی شابالی خوئی به سه ر بوونی خوا دابکیتشی و وه سفی بکا، چونکه خوا بی کوتایی وره هایه، که ها بوو هه ر بههوی فه رموده کانی خوئی و پیغه مبه ره کانییه وه ئه گه ر هه ندی له گه وره یی ئه و بگه یین و به ناچار ی له گه ل مه حویدا ده بی بلین (خدا برتر است از آن).

ناهه قی مه حوی ناگیرئ که له م مه یدانه دا ده سته و ئه ژنۆ ده م به ستر او وه ستاوه و ناتوانی به ته واوی وه سفی خودو سیفه ته کانی خوا بکات «لاهو ولا غیره»، چونکه پیغه مبه ر (د.خ) به و گه وره ییه ی که خوا پیی به خشیوه و بو خزمه تی خوئی داوه تی کردوه له ئاسمان و گه لی نه پینی گه ردوون و بوونی پی نیشان داوه و زۆر له خوا نزیک بوته وه «ثم دنی فتدلی فکان قاب قوسین او ادنی» (۲۰۶)، له گه ل ئه م پله و پایه به رزه ش هیشتا ناتوانی به ته واوی و جوانی باسی خوا بکا به شیوه یه کی وا که شایانی پله و مه قامی خوا به تی خوا بیته. له م

باره یه وه مه حوی ده لیت:

(احمد) که ئه کمه لی به شه ره، له م مه قامه دا
روتبه ی که مالی عیجزی له (لا احصیی) یه عه بیان
به س من که که مترینی دوا ئومه تی ئه وم
چییم و، چ قور بکه م به سه را، چی بکه م به بیان

«مهحوی» ئە دەب خەمۆشی یومە حویبە تە، لە گەڵ

نەسرە و تەنێکی، یە عنی بە دەم دەردەووە گلان (۲۰۷)

۲) سیفە تە خواپیە کان: لە بارە ی سیفە تە کانی خواوە مهحوی دەلێت:

خۆی و هەموو صیفاتێ که مالتی بوو و هەیه

دەشبێ، ئە زەلیبە تێ ئە بە دیبە ت دە دانیشان (۲۰۸)

خوایێ بێ بوونی لە خۆیە و بێ و کات و شوێنی بە پێش نە کە و تێی و پێویستی بە هیچ شتی نە بوو بێ، ئە و خواپە خاوەنی سێز دە سیفە تێ که ماله و هەمیشە ییە کە ی نیشانە ی هە تا هە تاییە تێ، ئە مەش کۆ مە لێ سیفە تێکی خواپە «والمحدث للعالم هو الله تعالى الواحد القديم الحي القادر العليم السميع وهي لا هو ولا غيره، وهي: العلم والقدرة والحياة والقوة والسميع والبصير والارادة والمشیئة والفعل والتخليق والترزيق والكلام» (۲۰۹)، ئە م سیفە تانە ی خوا هەمیشە یین و بە خۆدی خواوە بە ندن و لێی جیانین، چونکە ئە گەر لێی جیا بن دە بیته خوێتێراو (حادث).

مهحوی دهلێت:

کە سێ پرسێ ئە و صیفاتە بلێ تۆ: حەیات و عیلم

سەمە و بە صەر، ئیرادە و قودرەت، کە لام دان (۲۱۰)

ئە م سیفە تانە ی مهحوی ئامازە یان بۆ کردوون «حەوت سیفە تن پێیان دە لێن: صیفاتێ مهعانی، چونکە چە ند صیفە تێکی تاییتن بۆ ذاتی خودای گەر» (۲۱۱)، ئیستاش بە کورتی لە سەر ئە م سیفە تانە دە وێین:

۱- ژبان (حیاء):

سیفە تێکی کۆنێنە ی که مالتی خواپە و تاییە تە بە خۆی و بە ژبانی هیچ گیان لە بەرێ ناچێ، نابێ مردن بەریتە پالتی کە دژی ژبانە و چونکە مردن سیفە تێ که مال نیبە (۲۱۲) «الله لا اله الا هو الحي القيوم» (۲۱۳)

۲- زانین (علم):

خوا ئە و گەر دوونە ی دا هینا و بە و شیوە نایابە یاسای بۆ چە سپاندووە «یعلم ما یلج فی الارض وما یخرج منها وما ینزل من السماء وما یعرج فیها» (۲۱۴)،

ئە مەش بە لگە ی زانینی مەزنی خواپە و ناشی بە زانین وە سف بکریت (۲۱۵).

۳- بیستن (السمع):

بیستن یە کێکە لە و سیفە تە کۆنێنە ی خوا کە بە خۆیە و بە نده و تاییە تە بە خۆی و وە کو گیان لە بەرانی تر نیبە و ناشی خوا کە پێی، چونکە کە م و کورپیە (۲۱۶).

۴- بینین (بصر):

ئە مەش هەر وە کو بیستن وایە و دە بی خوا بینەر و بیسەر بیت ئە گینا سیفە تێ که مالتی نابیت (۲۱۷).

۵- ویستن و توانین (الارادة والقدرة):

ویستن و توانا دوو سیفە تێ کۆنێنە ی بە ندن لە خۆدی خواوە پە یوهند دارن بە و شتانە ی کە دە بن نە ک ئە وانە ی کە پیوستن و نابن (الواجب والمستحیل)، هەر شتی خواپیە و بی دە بی و نە یه و ی نابێ، چونکە ئە ر و انە بی دە بی خوا تووشی بێ توانایی بووی کە شایانی پایە ی خواپە تێ نیبە (۲۱۸).

لە تاییە تە کانی قورئاندا هەمیشە ویستن و توانا بە یە کە وە هاتوون هێزێ نیبە زۆر لە خوا بکا، یان بێ توانایی بکات، بۆ نمونە: «ان الله یفعل ما یرید» (۲۱۹). هەر وە ها دە فەر موی: «انما أمره اذا اراد شیئاً ان یقول له کن فیکون» (۲۲۰).

۶- گوتن (کلام):

خوا قسە کەرە بە لام قسە کە ی بێ پیت و بێ دە نگە «وکلم الله موسی تکلیماً» (۲۲۱)، «وما کان لیشر ان یکلمه الله إلا وحیاً» (۲۲۲)، و اتا: بە سروش قسە لە گە ل پێغە مەرە کانی دە کا و دە یخاتە دلێانە وە (۲۲۳).

هەر وە ها سە لە فییە کان دە لێن: قسە کردن سیفە تێکی بە نده بە خواوە و هەر کاتی ویستی دیتە گۆ، قورئان گوته ی خواپە و لە کتیبە ئاسمانییە کانی تر وەر نە گیراوە، لە لایە کی تر وە سە لە فییە کان نە یان گوتووە کە قورئان وە کو سیفە تێ ویستن و توانا کۆنە هەر وە ها نە شیان گوتووە کە خوێتێراو. بە لام موخته زبیلە کان دە لێن: سیفە تێ قسە کردن وە کو سیفە تە مهعانییە کانی دیکە نابێ

لهوديو خودی خوایی، یان لیتی زیاد بی چونکه له گه ل یه کتاپه رستی ناگونجیت^(۲۲۴)، بهم شپوهیه مه حوی به تاکه به یتتی هه موو سیفه ته (معانی و ثبوتیه) کانی خواینیشان داوه که بریتین له سیفه تی خودی خوایی.

مه حوی ده لیت:

ئیدراکی ذوق و له مس و شه می بو قه رار نه دهن

به عضیک و، به عضه مونکیرو، به عضی له وه قفه دان^(۲۲۵)

زانایانی زانستی که لام له سه ر نه وه نا کوکن، ئایا خوا سیفه تیکی زیادی له سه ر زانین و بیستن و بینین هه یه که ناوی (ادراک) بی، یانیه تی؟ قازی و ئیمامی هه رهمه یین و نه وانهی له گه لیاندان رایان و ایه که نه و سیفه ته ی هه یه و سیفه تیکی کوئینه ی بنده به خودی خوویه وه و هه ست به نه رمی ودری و بو نکردن و چیشتن ده کات بی نه وه ی خوا پیوستی به نه ندای بو نکردن و چیشتن و ده ست لیدان هه بیت^(۲۲۶)، به لگه شیان نه وه یه چونکه هه ست کردن (ادراک) سیفه تیکی که ماله و هه موو که مالیه کیش بو خوا پیوسته، نه گه ر نه و هه سته ی نه بی، ده بی پیچه وانهی نه و هه سته ی هه بی، که هه ست نه کردنه، هه ست نه کردنیش ناته و او بیبه و خواش دووره له ناته و او ی.

هه ندیکیش ده لیتن: خوا سیفه تی هه ست کردنی نییه، چونکه نه گه ر هه بیی ده بی په یوه ندی داربی به نه ندامانی هه ست کردن، نه م په یوه ندی کردنه ش بو خوا ناییت جا نه بوونی نه م په یوه ندی نه کردنه ده بیته هوی نه بوونی سیفه ته که^(۲۲۷).

مه حوی ده لیت:

(ضد) و مونا فی نه م صیغه تانه مه حاله بو

نه و خالیقه که راگره بو مولکی (کن، فکان)^(۲۲۸)

نه و هه وت سیفه تانه ی که له پیشه وه مه حوی باسی کردن بریتین له سیفه تی (معانی و ثبوتی) که هه موویان سیفه تی خودی خوان و گه وره یی و که مالی خوا به و سیفه تانه بنده ودری نه م سیفه تانه بو خوا ناشیت، چونکه خوایی که په ییدا که ری گه ردوون بی و به دوو پیتی (کن) دروستی بکات، شایانی نه وه نییه بلتی: ده مرئ یان له ناو ده چیت . نابی نه وه شمان له بیر یچیت

که هه ندی له زاناکان له جیاتی هه فت سیفه تی مه عانی «سیزده سیفه تی بو داده نین که ته وره ی گه وره یی خوابه تی له سه ریان بنده وه کو: «بوون، کوئی، مان، وه ستانی به خوی، لیک نه چوونی به دروستکراوان، ته نیایی، زانست، ویستن، توانا، ژبان، بیستن، بینین، گوتن»^(۲۲۹)

مه حوی ده لیت:

وهقت و زه مان و حال و جیهه ت حادیشن هه موو

خالیق قه دیمه نه لبه ته، موسته غنیه له وان^(۲۳۰)

کوئینه یه کیکه له سیفه ته ته و او هکانی خودا، نه مه ش پیوسته و ده بی و ابی. و اتا: سه ره تایی بوونی نه بی، چونکه خوا پیوسته و ده بی کوئیش بیت، هه ندی له زاناکان (واجب و قدیم) به هاو و اتای یه کتری داده نین، له م باره یه وه هه ندی له زانا پاشینه کان ده لیتن: «ان واجب الوجود لذاته هو الله تعالی و صفاته و قد استدلو علی ان کل ما هو قدیم فهو واجب لذاته بانه لو لم یکن واجباً لذاته لکان جائز العدم فی نفسه»^(۲۳۱)

موسته زیله کان له باره ی کوئی خواوه ده لیتن: «ان الله تعالی قدیم والقدم اخص وصف ذاته ونفوا، الصفات القديمة اصلا، فقالوا: هو عالم بذاته لابعلم، لانه لو شارکته الصفات فی القدم الذي هو اخص الوصف، لشارکته فی الالهية»^(۲۳۲). که وا موسته زیله کان درئی بوونی سیفه ته کوئنه کانی خوان به تاییه تی (قدیم)، چونکه ده لیتن: نه گه ر نه و سیفه تانه ش وه کو خوا کوئن بی نه و هاوه شی خوا ده کن.

له باره ی مه سه له ی قسه کردنی خودا مه حوی ده لیت:

حادیث نییه، قه دیمه که لامی خودا به حه ق

ده م بو حه ده ت به ناحق نه به ن (ضال) و گومره هان.^(۲۳۳)

له باره ی کیسه ی خولقاندنی قورنانه وه له دوای (جعد) پیاوئ به ناو (بشرالمرجئ المریسی) ذاتی نه وه ی کرد که به ئاشکرا رابگه به نی: که قورنن خولقیتراره و خوا یه ک تیپی لینه گوتوه، به لگه شی نه وه بوو که وا: قورنن یا شته یاشت نییه، دروستیش نییه بلتی قورنن شت نییه چونکه کوفره، که و ابوو

دهبئ شت بئت و خواش به خوئی فەرموو یە تی: «الله خالق کل شیئ»^(۲۳۴)، و اتا : خوا قورئانی شی خولقاندوو^(۲۳۵).

موعتەزەیلەکان بەگشتی دەلئین: قورئان خولقیئراوه و تیپ و دەنگە و وینە ی ئەو لەسەر کاغەز نووسراوه و بەهەمان و اتاوه^(۲۳۶).

سەلەفیەکان بەگشتی دژی رای موعتەزەیلەکانن بەتایبەتی (احمد بن حنبل) لەسەر ئەو باوەرپەیه کە قورئان فەرموودە ی خوا یە و سیفەتییکی هەمیشەیی خودی خوێبەتی و ئەو قورئانی کە نووسراوه تەو و ئیستا دەخویند ریتەو خولقیئراو نییە، بەلکو بەقەد کۆنی خوداکۆنە^(۲۳۷).

کەچی ئەشعەری بە بەلگە یەکی هۆشی بەرگری لەقورئان دەکا و دەلئیت: خوا لەقورئاندا نەیفەرمووه کە قورئان خولقیئراوه و پیغەمبەریش نەیفەرمووه و هەموو موسولمانەکان بریاریان لەسەر نەداوه، کەواتە ئەم بەلگانە نیشانە ی ئەو نە کە قورئان کۆنە و خولقیئراو نییە^(۲۳۸). لەلایەکی ترەو ئەشعەری دەلئیت: قورئان فەرموودە ی خوا یە و فەرموودەش سیفەتییکی هەمیشەیی خوا ییە، کەوا بوو قورئان خولقیئراو نییە^(۲۳۹).

جالێرەدا مەحوی لەسەر بیروباوەری سەلەفی و ئەشعەرییەکانەو بریاری داوه ئەو ی بلئیت قورئان خولقیئراوه، رێگای راستیی ون کردوو.

ئەو ی گومانی تێدانییە هەموو تیپ و دەنگی (عرض) ه و خوا خولقاندوو یەتی چونکە (أعراض) خولقیئراوه، بۆیە لەبارە ی قورئانەو دەتوانین بلئین: قورئان فەرموودە ی خوا یە و هەر خوئی دەزانی شیو ی درکاندنەکە ی چۆنە، خو ئابئ بەهۆی ئامیتری ئاسایی بدرکیتیری چونکە خوا تەن (جسم) نییە.

لەبارە ی جیگرتنی خوا (الاستواء) لەسەر عەرش، مەحوی دەلئیت:

باوەر بیی خودا کە لەسەر عەرشه و موستەو ی

ئەمما بەئیستوا یەکی بی چوون و کەس نەزان^(۲۴۱)

لەپیشەو زانیمان کە خودی خوا بە کەس ناچی، کەواتە سیفەتەکانیشی بەسیفەتی هیچ خولقیئراوی ناچی، بۆیە کە مەحوی دەلئیت: خوا لەسەر عەرش

جیی گرتوو، هەر بەخوئی دەلئیت (بی چوون) ه و کەس نازانی چۆنە. زاناکانی ئیسلام لەم بارە یەو بۆ چوونی جیاوازیان هە یەو بەکورتی چەند نمونە یەک دەخړینە روو.

زۆربە ی سەلەفیەکان لەو باوەرەدان کە خوا خاوەنی هەندئ سیفەتی ئەزەلییە و جیاوازیان لەنێوان سیفەتی خود و سیفەتی کردوو نەدەکرد، هەندئ سیفەتی خەبەریشیان بریاردان وەکو: دوو دەست و دەم و چاو، ئەم سیفەتەکان تەئویل نەدەکرد بۆ یە و اتای ئەم ئایەتەیان لیک نەدەدا یەو (الرحمن علی العرش استوی)^(۲۴۲)، موعتەزەیلەکان دژی سیفەت بوون و سەلەفیەکان بریاریان ددا و لەهەندئ باردا دەگەشتە دۆخی لیکچوون (تشبیہ)، بۆیە سەلەفیەکان ناویان لئیرا (صفاتیه) و موعتەزەیلەکان (معطلة)، بەلام هەندئ سەلەفیەکان لەگەڵ تەئویل بوون و بەگوتیری هەلگرتنی و اتای و شەکەلێکیان ددا یەو^(۲۴۳).

موعتەزەیلەکان لەو باوەرەدا بوون کە خوا لە هەموو شوئینیکەو بەلگەشیان ئەم ئایەتە بوو «ونحن اقرب الیه من حبل الوريد»^(۲۴۴) هەروەها ئایەتی «ونحن اقرب الیه منکم ولكن لاتبصرون»^(۲۴۵)، بەلام خوا شوئین پرناکاتەو چونکە تەن نییە^(۲۴۶).

(نجاریه) کان دەلئین: خوا بەخودو بوونەو لەهەموو شوئینیکە^(۲۴۷)، سەلەفیەکان وەکو (مالك بن انس، احمد بن حنبل، سفیان الثوری) لەبارە ی جیگرتنی خوا لەسەر عەرشه و دەلئین «الاستواء معلوم والکیفیه مجهولة والایمان به واجب والسؤال عنه بدعة»^(۲۴۸).

ئەشعەری لەسەر هەمان بیروباوەرەو «نازانی شیو ی جیگرتنەکە ی چۆنە لەسەر عەرش»^(۲۴۹).

لێرەدا مەحوی لەگەڵ رای سەلەفیەکانە کە نازانی چۆنیەتی جیگرتنی خوا لەسەر عەرش چۆنە.

لەبارە ی ئەو ئایەتەو حەدیسانە ی کە باسی دەم و چاو و دەست و ئەنگوست و شتی تر دەکەن، مەحوی دەلئیت:

هر ئايهت و حه ديشى شتيكى تيايىي
 بتخاته شوبهه، جوابته بى چوونى يو چوان
 وهك عهين و وهجهو صورته و ئهنگوشت و دهست و پي
 وهك نهفس و وهك نزولى هه موو شه و له ئاسمان
 ته نزيهه ئه كه ن سه له ف، خه له ف ئه م ما ده كه ن ته ئويل
 يو هه رچى ناسزايه به ذاتى عه ظيمه شان (٢٥٠)

به گشتى مه حوى له گه ل ئه وه دايه كه ئه و ئايهت و حه ديسانى ناوى هه ندئ له
 ئه ندامه كانى له شى مرزقى تيدايه، ده بى به شيوه يى ليك بدريته وه كه واتاي
 به رجه سته يى نه گه يه ني چونكه بو خواناشى، به لكو ده بى به جزى ليك بدريته وه
 كه له گه ل په لو پايه ي خوايه ته خوا بگوئجى و له گه ل ئايه ته «ليس كمثله
 شبيء» (٢٥١) دژايه تى پهيدا نه كات.

زانايه كانى ئيسلام له م باره يه وه بيرو بو چوونى هه مه چه شنه يان هه يه، له وانه
 موخته زيله كان دژى ئه وه نه كه خوا به هيج شتى بچى و داواى ته ئويل كردنى ئه و
 ئايه تانه ده كه ن كه له گه ل مه قامى يه زداندا بشيت وه كو «خلقت بيدي (٢٥٢)،
 وجاء ربك والملك صفا صفا (٢٥٣)، ويبقى وجه ربك ذوالجلال والاکرام» (٢٥٤)،
 چونكه ئه گه ر ته ئويل نه كرى به ره و (تجسيم) ده روا (٢٥٥).

ئه شعهره ييه كان باوه ريان وايه كه (دهم و چاوو هه ر دوو دهست) دوو سيفه تى
 خه به رينه و چو ن له ده قى ئايه تدا هاتوون هه روا به جىي دي لئ و ته ئويلى ناكه ن،
 و اتا: له سه له فييه كان نزىك ده بنه وه له باره ي ته ئويل نه كردنى ده قه كانه وه (٢٥٦).

(مجمسة) كان و (ابو الهذيل) ده لئين: مه به ست له (وجه) خوا خو به تى،
 هه روه ها به نيسبه ت ده ست و چاويش (٢٥٧).

سه له فييه كان به گشتى و ئه مانه ش (الزهري، الامام مالك، الازاعى،
 الثورى، ابن المبارك، الامام احمد) به تاييه تى له و ئايه تانه ي كه باسى هاتنى
 خوا و ده م و چاوى تيدايه ليكى ناده نه وه و ليكدانه وه كه ي ده خه نه پال خوا
 و پيغه مبه ره وه، ئه بوو حنيفة ده لئيت: ئه و ئايه تانه ي كه باسى ده م و چاوو و ده ست

و نه فسى تيدايه، ئه مانه سيفه تى خوانه به بى چوئيه تى، نابى وه كو قه ده ربه يه كان
 و موخته زيله كان بلئين: ده ست به واتاي توانا و به ره ر دى چونكه به م ته ئويله
 سيفه ته كه ي له ناو ده چى (٢٥٨).

هه روه ها سه له فييه كان له باره ي ئه م سيفه تانه وه ده لئين: «الاستواء والمجيب
 والاتيان والنزول معلوم والكيف مجهول والايمان به واجب والسؤال عنه
 بدعة» (٢٥٩).

له باره ي هاتنه خواره وه ي خودا بو ئاسمانى جيهان، پيغه مبه ر ده فه رموى
 «ينزل ربنا تبارك وتعالى كل ليلة الى سماء الدنيا اذا بقى ثلث الليل الاخر
 فيقول: هل من سائل فاعطيه، هل من داع فاستجب له؟ هل من مستغفر
 فاغفر له، فلا يزال كذلك حتى ينفجر الفجر» (٢٦٠)

له باره ي تاك و ته نيايى خوا وه مه حوى ده لئيت:

نه يگرتوه شه ريك و موعين و ژن و وه له د

بو ئيمه يه له ئايه تى (عز) ئه م قسه عه يان (٢٦١)

تاكو ته نيايى به كيكه له سيفه ته (ثبوتى) يه كانى خوا، زوره ي هه ره زورى
 فه يله سووفان و زانايان له سه ر ئه وه ريكن كه خوا تاك و ته نيايه و بى هاو به شه
 «صانع العالم واحد يمكن ان يصدق مفهوم واجب الوجود الاعلى ذات واحد
 والمشهور في ذلك بين المتكلمين برهان التمانع المشار اليه قوله تعالى: «لو كان
 فيهما آلهة الا الله لفسدتا» (٢٦٢)، و تقريره انه لو أمكن الهان لامكن بينهما
 تمنع بأن أراد أحدهما حركة زيد والاخر بسكونه لان كل منهما في نفسه امر
 ممكن» (٢٦٣)

فه يله سووفه كو نه كانى يونان و رومان له سه ر تاك و ته نيايى خوا ناكوكييان
 نييه، به لكو له سه ر دا هينانى ئه م گه ر دوونه هه ربه كه بيرو راى تاييه تى خو ي
 هه يه، «هه ندئ ده لئين: گه ر دوون له ئاو دروست بووه هه ندئ ده لئين له هه وا، و
 هه نديكيش له هه يو لى، به گشتى ئه م فه يله سووفانه خوا به تاك و ته نيا ده زانن»
 تاليس، انكاغورس، انكسي مانس، انباء قليس، فيشاغورس، سقراط،

افلاطون، ارسطو»^(۲۶۴) تاکوته نیایی (التوحید) خوالای موسلمانان کان بهم جوڑه باسکراوه:

له زماندا (ته نیایی) ئه وهیه که شته که تاک بی و به تاکی بزانی، له شه رعدا (ته نیایی) ئه وهیه که په رستراو له لایه نی خود و سیف هت و کرده وهیه وه به تاک بزانی^(۲۶۵).

ته نیاییش سی به شه:

۱- ته نیایی ربووبییه ت.

۲- ته نیایی ئولووهییه ت.

۳- ته نیایی سیفه ته کان^(۲۶۶).

له مه دا بومان دهر ده که وی که ته نیایی خوالای زانا موسلمانان زورپاکه و دووره له هه موو هاویه شیبه کی ئاشکراو نهیئی، مه حویش له هه مان سه رچاوه ی پاک به یته شیعه که ی هه لئینجاوه.

له باره ی پیکه یاتنه وه (تکوین) مه حوی ده لئیت:

غهیری یه کن موکه ووهن و ته کوین (الی الابد)

مومکین نییه سه به ب به موسه بیب بلئی: یه کین^(۲۶۷)

ته کوین یه کیکه له سیفه ته هه همیشه ییه کانی خواو به چهنده شپوهیه که دهرده بری وهک «الفعل والخلق والتخلیق والایجاد والاحداث»^(۲۶۸)

ئهم وشه و زاراوانه ش هه ر چهنده له واتای گشتیدا له گهل (تکوین) یه کده گرنه وه وه کو: هینانه کایه ی شتی، به لام له راستیدا هه ریه که واتای تاییه تیبی خوئی هه یه.

الفعل: «مه بهستی له بزوتنه وه و ئه نجامدانی کاریکه»^(۲۶۹).

الخلق: «هینانه دبی شتی له نه بوو نه وه که تاییه ته به خوا»^(۲۷۰).

التخلیق: «خولقاندنی له شتی، وهک بوونی مرؤف له مرؤف به ویستی خوا»^(۲۷۱)

الاحداث: «په یدا بوونی شتی له کاتی دباربکراودا، وهک: کن فیکون»^(۲۷۲).

الاختراع: «گۆربنی ماده له شپوهیه که وه بو شپوهیه کی چاکتر»^(۲۷۳) بهم شپوهیه ته کوین بریتیه له گۆربنی نه بوون (معدوم) بو بوون (وجود).

مه حوی که ده لئیت: (غهیری یه کن موکه ووهن و ته کوین) چونکه ته کوین سیفه تیکی هه همیشه یی خوییه و به وه وه بنده، به لام موکه ووهن بریتیه له شته داهینراوه کان و خولقینراوه کان، واتا (حادث) ه که واته داهینره و داهینراو نابنه یه ک.

سیفه ته کانی خوا به ش به شنین (له گهل خودی خوا لیکدراوین) به لکو یه که یه کی یه کگوتوه و به خواوه بنده، واتا: سیفه ت و خودی خوا لیک جیانین و هه همیشه یین و گۆرانیا بۆ نییه چونکه جه وه هرن، که ده لئین خوا خولقینره ی گهردوونه ئه وه ده گه یه نی که له گهل بوونی خوئی سیفه تی ته کوینی هه بووه و دوابی له کات و شوتیک کی دیاردا خولقاندنه که روویداوه^(۲۷۴).

به م پییه موکه ووهن داهینراوه و کاتییه و گۆرانی بۆ هه یه و بوونی به بوونی موکه وینه وه (مکوون) بنده، به لام ته کوین سیفه تیکی راسته قینه ی خوییه وه کو: زانین و توانا هه همیشه ییه و گۆرانی بۆ نییه و داهینره له باره ی ویستی خواوه مه حوی ده لئیت:

تا هه بووه، تا ده بی موته نه فیس له سینیه که

بی ئیذنی ئه و نه سیمی نه فهس که ی ده بی وه زان^(۲۷۵).

مه حوی له م به یته دا ئاماره بو ئه وه ده کا که هه موو شتی به ویستی خودا ده بی چ گه ووه و چ بچووک «الاله الخلق والامر»^(۲۷۶)، ویستنیش که سیفه تیکه له خوا بگره و به رده یه کی زوری له سه ره و جیاوازیه کی زور له رایه کان به رچاو ده که ویست، بویه وای به چاک ده زانین بهر کوئیک له وریانه به خرینه به رچاو له وانه ش «الارادة صفة لله تعالی ازلیة قائمة بذاته»^(۲۷۷). له لایه کی تره وه زانایانی که لام به م جوړه یان ناساندووه «عرف المتکلمون الارادة بانها صفة قديمة زائدة على الذات قائمة بها»^(۲۷۸)، بو زیاتر روونکرده وی ویستن «والله سبحانه وتعالی مرید: ای انه یخصص الشیء الممكن ببعض ما يجوز علیه،

فيجعله طويلاً او قصيراً حسناً او قبيحاً عالماً او جاهلاً، في هذا المكان او في غيره، وهو سبحانه له ان يتصرف في الكون حسب مشيئته وارادته وحكمته» (٢٧٩).

لهم دهقانهى سهرهوه وا بهددر دهكهوئى كهويستن سيفهتيكى كوئينهى خوايهو بهوهوه بهنده، واتا: خوا لهو گهردوونهى كه خولقاندوويهتى سهربهستى تيكهوليكيهى تييدا ههيه بهگويرهى ويست و حيكمهتى خوئى «انما قولنا لشيئ اذا اردناه ان نقول له كن فيكون» (٢٨٠).

(واصليه) كان كه تاقيمتكن لهموعتهزبلهكان رهفزي ئهم سيفهته دهكهن، واتا! دهلئين خواويستى نيبه (٢٨١). بهلام لهلايهكى ترهوه (هذيلية) كان دهلئين: ويستى خوا بو شتى بهواتاى خولقاندنيئى (٢٨٢).

(نظامية) كانيش دهلئين: مهبهست لهويستى خوا خولقاندنى شته نهگهر گوترا: خوا كردهوى بهنده دروست دهكا، واتا: فرمان ونهه لى دهكات. (٢٨٣) بهلام (كرامية) كان پرواين وايه كه: ويستن سيفهتيكى خولقيئراوه (٢٨٤).

نابئ نهوهمان لهببر بچئى كه ويستنى خواو خوادا جياوازن، ويستى خوا پهيوهنديى بههزو نارهزووى كردن و نهكردنهوه نيبه، كهوا بو ويستنى خوا بهواتاى حوكم ديت و سهرهتاي نيبه، بهلام ويستنى خوادا له نارهزووى نهفسهوه دهست پئ دهكات.

له بارهى زندهبوونى سيفهتى ويستن لهخودى خوا، دهتوانين بلئين: سيفهتى ويستن بهنسبت خوا نهوه ناگهيهنيت كه خوا لهسهرى پئويسته نهوشته بكا يا نهيك، چونكه نهگهر و ابئ دئى واتاى ويستن ديتته كايهوه كه نهويستنه، نههمش لهگهال خوانا گونجئى كهخوديكي نهزهليببه لهخود و سيفهت و كردهوهكانى .

لهبارهى تواناى خواوه مهحوى دهلئيت:

مثقاله ذهره چونه لهبهردهستى قودرهتى

ههروا بزانه وايه كورهى مولكى (كن فكان) (٢٨٥)

توانا سيفهتيكى كوئينهى ههميشهيبى خوايه و به خوئيهوه بهنده و لهخودى

خوئى زياد نيبه. بهگويرهى ويستى خوا كار دهكاتهسهر نهوشتانهى كه تواناى بوونيان ههيه جابهدهيتنانى يان فهوتانى (٢٨٦).

خواى گهوره بهتواناياهو هيچ هيئى نايوهستينئى، داهيتنانى ئهم گهردوونهش نيشانهى بهرزى و بهتوانايى خوايه، نهگهر سهيرى گوئرانى شهوو روژ و ژيان و مردن و ههموو گوئرانكاريبهكانى گهردوون بكهين زور به جوانى تواناى خوامان بو دهردهكهوئى له ههموو چركهيهكدا (٢٨٧) «وهو الذي يحيى ويميت وله اختلاف الليل والنهار افلا تعقلون» (٢٨٨)

بهم شيوهيه ههرچى لهم گهردوونه ههيه به (كن فكان) بووه و لهژير ويست وتواناى خودا يه چ گهوره و چ بچووك و لئى ون نابئ «لايعزب عنه مثقال ذرة في السماوات ولا في الارض ولا اصغر من ذلك ولا اكبر، الا في كتاب مبين» (٢٨٩).

لهبارهى زانينى خواوه مهحوى دهلئيت:

عيلمى بهحهبهبئى كه بهصده قهرئى كهدهبئى

وهك عيلميبه بهقوبهيبى شهمسى ضيافشان

نهو ذهرهيه كه نهوهولى ذهراتى عالمه

بووعيلمى چونه، ذهرهيبى ئاخريهتى چونان (٢٩٠)

لهم دوو بهيتهدا مهحوى باسى زانينى خوامان بو دهكات كه تاگادارى ههموو شته و هيچى لئى ون نابئ و گهرديلهى سهرهتاو كوئايى گهردوون تاگاي لئيهتى. جا كه زانينى هينده مهزن بئ پئويسته شتيكى له بارهوه بزائين.

زانايان له بارهى زانينى خواوه زور بيروپاى جوئراو جوئريان ههيه، موعتهزبلهكان دهلئين (زانينى خوا خوازهيه و راستهقينه نيبه زانايانى تر به زورى دهلئين: زانينى خوا راستهقينهيه و خوازه نيبه، نهمانهش له نيوان خوئيان ناكوكن، (جهم بن صفوان وهشام بن الحكم) لهو باورهدهدان كه زانينى خوا خودى خوا نيبهوه خولقيئراوه، ههندئى له سونيبه كان رايان وايه كه زانينى خوا خولقيئراوه نيبهوه ههميشهيبه، نهخوايه و نهغهيرى خوايه، نهشعهرى لهم بارهيهوه

دوورای هه‌یه:

یه‌که‌م: زانینی خوانه نه‌فسی خوایه و نه‌غه‌یری خوایه، دووهم: ئەم زانینه غه‌یری خوایه و له‌گه‌ڵ خوا یه‌ک نییه به‌لام له‌گه‌ڵ ئەوه‌شدا خولقێنراو نییه، باقلانیش له‌سه‌ر ئەم رایه‌یه، (ابو الهذیل العلاف) و تاقمه‌که‌ی ده‌لێن: زانینی خوا به‌رده‌وامه و خوا خۆیه‌تی (٢٩١).

به‌م جوژه دێینه سه‌ر پیناسه‌یه‌کی کورتبیری زانین که‌وا (یه‌کیکه له‌ سیفه‌ته - ثبوتی و معانی - یه‌کانی خوا و سیفه‌تیکی کۆنینه و هه‌میشه‌یی و به‌نده به‌ خودی خواوه و (مکتسب) نییه، چونکه ئەگه‌ر فێرکراپی خولقێنراوی ده‌گه‌یه‌نی (٢٩٢).
که‌وا بوو (خوا هه‌موو شتی ده‌زانێ له‌ رابردوو و ئیستا و دوا‌رژدا، له‌ پیش زانینی خوانه‌زانی نه‌بووه و شتی له‌بیر ناچی و زانینه‌که‌ی به‌کات و شوتنه‌وه به‌ند نییه و تیشکی زانینی ده‌گاته هه‌موو شتیکی گشتی و جوزئی) (٢٩٣). ئەم پیناسه‌یه به‌ته‌واوی له‌گه‌ڵ بیروباوه‌ری مه‌حوی یه‌ک ده‌گرێته‌وه.

٣- ناوه‌ خوایه‌کان: ئە‌للا یه‌که‌م ناوی خوایه و پیتی ده‌لێن: (لفظ الجلالة)، ناوه‌کانی تری خوا هه‌موویان وه‌سفی بێژه‌ی جه‌لاله‌ت ده‌که‌ن. خوی مه‌زن (٩٩) ناوی هه‌یه (قل ادعوا الله او ادعوا الرحمن أیاماً تدعو فله‌ الاسماء الحسنی) (٢٩٤)، له‌م باره‌یه‌وه پێغه‌مبه‌ر د.خ ده‌فه‌رمووی: (ان لله تسعة وتسعين اسماً من حفظها دخل الجنة، وان الله وترحب الوتر) (٢٩٥).

مه‌حوی وه‌کو شاعیریکی زانا و موسولمانیکی پاک له‌ چه‌ند به‌یتیک له‌ شیعره‌ ئایینییه‌کاندا ناوه‌کانی خوی هێناوه و ئیمه‌ش لێره‌دا ده‌ستنیشانیا ناوه‌که‌ین و واتای ناوه‌که‌ (یاراستر بیلێین: سیفه‌ته‌که) لیک ده‌ده‌ینه‌وه، بێ ئەوه‌ی هێچ ناویک دووباره‌ بکریته‌وه، ناوه‌کانیش به‌گوێره‌ی زنجیره‌ی لاپه‌ره‌کانی دیوانی مه‌حوی تو‌مار ده‌کرین جگه‌ له‌ ناوی (الله) که‌ ئالای خودی خوایه و له‌ پیشه‌وه‌ی داده‌نێین:

مه‌حوی ده‌لێت:

هه‌ر ئەم خیصاله‌ یه‌که‌ سه‌حابه‌ی کیرامی پێ فائیز به‌مه‌رته‌به‌ی (رضی الله‌ و و (رضوا) ن (٢٩٦)

ناوی خوا لێره ئە‌للا یه، (بێژه‌ی مه‌زنییه و ئالایه له‌سه‌ر خودی خوی پیرۆز که‌ پیتوبستی بوونه و شایانی هه‌موو ستایشیکه) (٢٩٧).

مه‌حوی ده‌لێت:

مه‌سئوله‌ ئیعانه له‌ وه‌هه‌بابی موسته‌عان هه‌ر له‌ ده‌که‌م سوئال و، ده‌که‌م هه‌مدی ئەو به‌جان (٢٩٨) ناوی خوا له‌م به‌یته (وه‌اب) ه، که‌ به‌واتای (خودان نیعمه‌ت و به‌خششی زۆر و هه‌میشه‌یی) دیت (٢٩٩).

مه‌حوی ده‌لێت:

کارم له‌گه‌ڵ که‌ریم و، که‌ریمه به‌هانه‌جو دا هه‌وری ره‌حمه‌ت و که‌ره‌می بێته‌ دارژان (٣٠٠) ناوی خوا لێره‌دا (که‌ریم) ه، و اتا (ئه‌و که‌سه‌ی بێ داواکردن و پاداشت بیه‌خشیت) (٣٠١).

مه‌حوی ده‌لێت:

ذاتی خودا که‌ خالیقی ئە‌کوانه، هه‌ر بووه یه‌عنی قه‌دیمی موطله‌قه (بالذات) و (بالزمان) (٣٠٢) ناوی خوا له‌م به‌یته‌دا (خالق) ه، و اتا (په‌یداکه‌ری بوون و گه‌ردوون له‌ نه‌بوونه‌وه) (٣٠٣).

مه‌حوی ده‌لێت:

ئه‌وه‌حی یو ئەو عه‌لیم و سه‌میع و به‌صیره ئەو قادر، مورید و هه‌م موته‌که‌ للیم (بلا لسان) (٣٠٤) له‌م به‌یته‌دا پێنج ناوی خوی تیدا یه که‌ به‌رێز و اتایان لێ ده‌دریته‌وه:

١- عه‌ی: به‌واتای (خودان ژینتیکی هه‌میشه‌یی) یه (٣٠٥).

٢- عه‌لیم: به‌واتای (ئه‌و خوایه‌ی که‌ به‌ هه‌موو شتی زانایه و هێچی لێ ون نابیت) (٣٠٦)،

٣- سه‌میع: به‌واتای (گوێی له‌ هه‌موو شتیکه‌ تاخشیه‌ی میرووله‌ش) بیت (٣٠٧).

۴- به سیر: به واتای (بینینی هموو شتی چهند وردیش بی) (۳۰۸).

۵- قادیر: به واتای (ئهو خودایه تی توانای به سهر هموو شتی کدا بشکی و هیچ شتی به رامبهری نه وهستی) (۳۰۹).

مه حوی ده لیت:

ته نزیه ئه کهن سه لهف، خه لهف ئه ما ده کهن ته ویل

بو ههرچی ناسزایه به ذاتی عه ظیمه شان (۳۱۰)

لهم به یته دا ناوی خوا هاتوو که (عظیم) ه، و اتا: ئهو خوایهی گه یشتوته ئهو په ری پایه ی گه وره بی، چونکه دارای سیفه تی مه زنی و جوانیبه (۳۱۱).

مه حوی ده لیت:

ئه م شهن شهس که سه حه بیبی حه بیبی حه قن به حه ق

ههر کهس که مونکیبه له خیتامی مه به ئه مین (۳۱۲)

ناوی خوا (حق) ه، و اتا: (ئهو چه سپاوه ی گورانی بونیبه) (۳۱۳).

مه حوی ده لیت:

ههر کهس به باره گاهی جه لال ناشناتره

زیاتر قسه ی له وه حه شت و ده هه شهت ده دانیشان (۳۱۴).

لهم به یته ی سه ره وه دا ناوی خوا (جلال) ه، و اتا: (خودان شه ره ی ته وای) (۳۱۵).

مه حوی ده لیت:

له ذیکری ئه و ده جوشی ره فته ت و، ره حمه ت ده باری هم

(رؤوف) هم (رحیم) وه صفی ئه و وهک وه صفی ره حمانه (۳۱۶).

لهم به یته دا سی ناوی خوا به دی ده کری:

ا- ره ئوف: به واتای (زور دلسوز و دل نهرم) (۳۱۷).

ب- ره حیم: به واتای (خودانی به هره و نیعمه ت، بو خوا و به نده به کار دیت) (۳۱۸).

ج- ره حمان: به واتای (خودان به هره ی مه زن، ته نیا بو خوا به کار دیت) (۳۱۹).

۴- کرده وه خوا بیبه کان: مه حوی وه کو زانایه کی موسولمانی لیها توو له قه سیده ی

(عقد العقائد) دا ئامار ئه ی بو چهند کرده وه یه کی خوا بی کرده وه وه کو سوننیبه کی ئه شعهری بیرو با وه ری خو ی ده بر پوه، ئیمه ش به پتی توانا هه ول دده بین مه لوی بخه یه سهر ئه و خه رمانه زانیاریبه .

- له باره ی کرده وه کانی به نده وه مه حوی ده لیت:

بو عه بدو بو عه مه لیبه تی خولقنده ئه وه ئه و

ته و فیقی دا به ئیمه و و خه ذلانی دا به وان

خالیق یه کیکه، کاسیبه عه بد، ئه م په ر ئه و په ره

ئیفراطی ئیعترالی یو ته فریطی جه بر بیان (۳۲۰).

رئبازه هه مه چه شنه کانی ئیسلام هه ریبه که به جو ری بو ئه م مه سه له یه چوه، هه ندیکیان سه ره به ستیان دا وه ته مرؤف و هه ندیکیش پتی ره وانه بینیه و هه ندیکیش مام ناوه نجینه .

ئه شعهری رای وایه که به نده توانای له سهر کرده وه کانی خو ی هه یه به لگه شی ئه مه یه (اذا الانسان یجد من نفسه تفرقة ضرورية بين حركات الرعدة والرعدة، وبين حركات الاختيار والارادة) (۳۲۱).

موعه ته زیله کان ده لیتن (به نده توانای هه یه به سهر کرده وه ی چاک و خراپی خویدا، بو به پاداشت و سزای روژی دوامایی شایانیتی، خوا زور له وه پاکترو به رزتره که خراپه و سته می بدریته پال) (۳۲۲).

به لام جه بریبه کان به پیچه وانه ی موعه ته زیله کان و ئه شعهریبه کان هه موو توانایه ک له مرؤف ده سینیتته وه و کرده وه کانی به نده دده نه پال خوا، ههر له م جه بریانه ش چینیکیان هه یه مام ناوه نجینه و توژی توانا شایانی به نده ده بین، به لام هینده کاریگه رنا (۳۲۳).

ئه هلی سوننه ت به گشتی له سهر ئه و باوه رهن که خوا له به نره تدا هه موو چاکه و خراپه یه کی دروست کرده وه خو شی له ئه زله دا ده زانی کت به ره و چاکه ده روا و ریگای بو خو ش ده کا و ئه وی به ره و خراپه ش ده روا خوا حه زی لی نیبه (والله خالق لافعال العباد من الکفر والایمان والطاعة والعصیان) (۳۲۴).

بەم جۆرە ئەو هی چاکە بکا خوا پاداشتی دەداتەو بە فەزلی خۆی ئەک بە پیتووستی، ئەگەر خراپەشمان کرد ئەوا ئازارمان دەدا بە دادووری خۆی ئەک بە زۆر ستم، کەوابوو بەندە لە کەسب زیاتر هیچی لە دەست نییە (۳۲۵).

مەحوی دەلیت:

وارید بوو لە شەئنی قەضاو و قەدەر حەدیث
باوەر دەبێ بیی بەو جوویی بە هەردوان (۳۲۶).

مەحوی باوەری بە قەزاو قەدەر هەبوو و داوای کردوو بە باوەر بەم فەرموودەیی پیغەمبەر بێنن (الایمان ان تومن باللە و بملائکتە و کتبه و رسله و بالیوم الاخر و بالقدر خیره و شره من الله) (۳۲۷).

سونییەکان بە گشتی باوەریان بە قەزاو قەدەری خوا هەیه لە ئەزەلدا، و اتا: خوا زانیویتی چی روودەدا و هەمووی دیاری کردوو، ئیمە زانیمان کە خێرو شەر لە خواو هی و بنەمایەکی باوەر، کەچی خوا حەزی لە گوناھکردن نییە و خۆشی داوای لێ کردوین کە بروای پێ بێنن، لێرەدا جۆرە دژایەتییهک دیتە ئاراوو دەبێ بگۆنجیتری لە وەلامدا دەلیتین: جیاوازی هەیه لە نێوان قەزاو قەدەر و کردووی مەرۆف، قەزاو قەدەر سیفەتی خوانە، سیفەتەکانی خواش تەواون و کەم و کوربیا نییە و هەموویان خێرن و شەر نین، بەلام کردووی مەرۆف خێرو شەر و چاک و خراپی تێدایە.

بۆمۆونه: لە ئەزەلدا خوا بەختیاری بۆ عومەری کوری خەتاب نووسی و نا بەختیاریشی بۆ ئەبوو جەهل نووسی، ئەم دانانەش هەروا بەبێهوودە و گالتە نەبوو، بەلکو خوا لە جیهانی نەینیدا کەسەیری فلیمی کردووەکانی عومەری کردوو زانیویتی کە لە ئەنجامدا باوەر بە پیغەمبەر دەهینتی و دلێ بۆ ئیسلام دەکریتەو، هەر لە ئەزەلەش زانیویتی کە پیغەمبەر داوای باوەر هینان لە ئەبوو جەهل دەکا و باوەری پێ ناهینتی (۳۲۸).

باوەر هینان بە قەزاو قەدەر و اتای زۆر و تۆیزی ناگەیهنی، بەلکو ئەو دەگەیهنی کە خوا هەموو شتی پیش روودانی دەزانێ، ئەم زانیەش کار ناکاتە

سەرووستی بەندە، چونکە زانی سیفەتی دیارکردنە ئەک کارتیکردن، بۆ نمۆنه: تۆ کە دەزانی کورەکت لەوانەکانیدا چالاکە، ئەم زانیەت کار لە دەرچوونی ناکات (۳۲۹).

بەم پیتیه مەحوی باوەری لە چوارچێوەی بیرورای سونییەکان دەرناچی و هەرەمان رای ئەوان دووبارە دەکاتەو.

مەحوی دەلیت:

ئەم خەلقە جوملە دەمرن و هەموانیان ئیلاھ
زیندوو دەکاتەو ویش و دەبینی حیسابیان (۳۳۰)

بیتگومان رۆژی دوامایی یەکیکە لە بنەماکانی باوەر و پیتووستە موسولمان بروای پیتی هەبێ، لەو رۆژەدا چارەنووسی مەرۆف دیاری دەکری بە پیتی ئەو کردووانە کە لە ژبانییدا کردوویەتی، ئەو هی باوەری بەزیندوو بوونەو و حساب هەبێ هەمیشە هەولێ ئەو دەدا کردووی چاک زۆر بکا و ژبان لای ئەو بێهوودە و بێ مەبەست نابێ، بۆیە هەر بەرەوبەرزی دەروا خۆشەووستی خوا بۆی دەبیتە بریتی بۆ هەموو بریق و باقی جیهانی فانی، بەلام ئەو هی باوەری بەرۆژی دوامایی نەبێ ئەو لە ژبانی گیانی بێ بەش دەبێ و لەناو چلکی ماددەدا خۆی دەگەوزینتی و ژبانی لەگەڵ ژبانی گیانداریکی ئاسایی جیاوازی نابێ کە مەبەستی لە ژبان هەر خواردن و نووستنە.

مەرۆقی تیکەیشتوو دەبێ بزانی ژبان بێهوودە نییە و ئەو خواهی گەردوونی داھیناوە هەمووی بە یاسا و بۆ مەبەستیکی تایبەتییه (افحسبتم انما خلقناکم عبثا وانکم الینا لا ترجعون) (۳۳۱).

مەحوی دەلیت:

واجب نییە لەسەر مەلیکی (واجب الوجود)
ئەصلح و هی مەصلحە دەر حەق بە بەندەگان (۳۳۲)

لێرەدا مەحوی وەکو سونییەکی ئەشعەری بێر دەکاتەو و بروای وایە کە (اصلح) لەسەر خوا پیتووست نییە.

ئەشعەرى لەم بارەيەوه دەلالت: سەلاح و ئەسلەح و لوتف لەسەرخوا پتوبست نىيە، خوا توانای پاداشت و سزای بەندەکانى هەيه، ئەگەر سزايان بدا دادوهرىيە و ستمى تىدانىيە، ئەگەر پاداشتىشان بداتەوه لەسەر چاکە فەزلىكە لە خوا (لايسأل عما يفعل وهم يسألون) (٣٣٤). موعتەزىلەکان هەندىكىان دەلالت: لەوشتانەى خوا بە كافرو مووسلمانى داوه باشتى لانىيە و ناتوانى بارى گونجاوترىان بۆ پرەخسىنى، ئەمانەش دووچىن: زۆرىيان دەلالت: خوا توانای چاكترى هەيه بۆ بەندەکانى، كەمىكىشان دەلالت: ئەگەر خوا توانای چاكترى هەبى و نەيكە جوهر ستمەيكە: (بشر بن معتمر) كە يەككە لە موعتەزىلەکان دەلت: خوا لوتفى زۆرهو ئەگەر بە كافرهكانى بىهخشىت باوهرى پى دىن (٣٣٥). موعتەزىلەکان لەم بارەيەوه بەلگەيان ئەوهيه (صلاح) زياتر لە دادوهرى خواوه نزيكە و حەزى لەچاكەيه و رقى لە خراپەيه.

ئەهلى سوننەت بەگشتى باوهرىيان وايە كە خوا (فاعل مختار) هو هەرچى بيكا بى هو و حىكمەت نىيە و پلهو مهقامى خوا شايانى ئەوهنىيە كەشتى لەسەر پتوبست بكرت (٣٣٦).

ئەمەش بەگشتى بيروباوهرى مهحوبيه.

.....

٥- پارانهوه لەخوا: شاعيره موسولمانەكان هەر لە كۆنەوه كە شىعەرى ئايىنيان داناه، لە كۆتايى قەسىدەكانياندا لەخوا پارانهتەوه كە لىيان ببورى و رىگای راستيان نيشان بدا، بىگومان ئەمەش پشت بەم ئايەتە دەبەستت (وقال ربكم ادعوني استجب لكم) (٣٣٧). مهحوبش كە يەككە لە شاعيره موسولمانەكان لەدواى ئەم قەسىدە درىتە دەستى پارانهوه بۆ خوا بەرز دەكاتەوه و داواى لى دەكا كە هەموو عاشقانى پىتغەمبەر بىهخشى لە رۆزى رەستاخيزادا.

مهحوى دەلالت:

يارەبى ئەو كەسانە كە ئەمرو لى عىشقى (مىم)

لەم بەحرى (نون) هدا وهكو من غرقه دەبن و بوون (٣٣٨)

غەرقى موخىطى رحمةتى عوظماتيان بكەى

ئىمەش لەگەل ئەوانە، سبەى (يوم يحشرون) (٣٣٩)

مهحوى كە كوردىكى سونىيى ئەشعەرىي نەقەشەبەندىيە، عىشقى پىتغەمبەرى (د.خ) پەربووتە سەرو خەرىكە تىيدا نقوم دەبى، بۆيه داواى رحمةتى خوا دەكا چونكە (سونىيەكان لەو باوهرەدان كە پارانهوه سوودى هەيه بە گوئىرەى ئايەتەكانى قورئان) (٣٤٠)، لەوانەش (واذا سألك عبادى عني فأنى قريب اجيب دعوة الداع اذا دعان) (٣٤١).

داواى ئەوهى مهحوى دىتە كۆتايى قەسىدە نوونىهكەى، وهكو بلىيى لە دارىشتنەكەى رازىيەو داوا لە خەلكى دەكا وهكو بەرگى بەنرخ لەبەرى بكەن بۆ ئەوهى گيانىكى بەرز بكرتە بەربان، خووشى بە هىواى ئەوهيه كە خووشى و خووش و رهوشت پاكەن بە و گيانەوه بچنە خزمەتى خودا. لەم بارەيەوه مهحوى دەلالت:

بەو رۆحهوهم، خودا، ببەيهبەر حوضورى خوئ

هەم خوئ و هەم ئەوانە كە خوئ و كەنىك خوون (٣٤٢)

بەزۆرى ئەو شاعيرانەى كە شىعەرى ئايىنيان نووسيوه بە كۆن و نوپوه لە كۆتايى غەزەل و قەسىدەكانياندا بە چەند بەيتى لەخوا پارانهتەوه بۆ بەدیهىنانى مرازبان و رزگار بوونيان لە ناخوشى رۆزى دوامابى، كەچى مهحوى لەم پارچە شىعەرەيدا كەتەواوى نەكردووه، هەر لە سەرەتاوه بەپارانهوه دەست پى دەكات و پەنا دەباتە بەرناوى هەندى لە سوورهتەكانى قورئان و خواى پى سوتند دەدا كە دووسى داواكارى هەيهو هىواداره بۆى بىتە دى، لەوانەش تەنيا يەككى باسكردووه كە برىتييه لە نيشاندانى رىي رزگاربوون.

مه حوی ده لیت:

خودا یا ئیرادهی مونا جاتمه

نیازی دووسی عه رضی حاجاتمه

به ده رباری هر فاضلته ئیلتیجام

به ره حمهت نیشانم ده ریگه ی نه جام (۳۴۳)

دووم: ئه و شیعرانهی که له باره ی پیغه مبه ره و تراون (نبویات):

ئهم شیعرانه به سه ره ئهم لقانه ی خواره و ده دا دابه ش ده بن:

۱- له باره ی بوونی محمه د (د.خ) به دوامینی پیغه مبه ره ان مه حوی ده لیت:

ئهم ئال و گوژی دینه له کارابووه هه تا

ده وری به کتی به دینی ئه وه نه سخی جومله دین

به عنی په یه مبه ری عه ره بی، هاشمی نه سه ب

ئه حمه د له ئاسمان و، موحه مه د له سه رزه مین (۳۴۴)

ئیمه ی موسولمان باوه رمان به وه هه به (مه حویش له گه ل ئیمه) که محمه د
(د.خ) پیغه مبه ری خواجه و له دوا ی ئه و هه یج په یام و پیغه مبه ری کی تر نایه ت،
به لگه شمان ئایه ته کانی قورئان و فه رمووه کانی پیغه مبه ره.

خوا ی گه و ره له م ئایه ته دا روونی ده کاته وه که محمه د دوامینی پیغه مبه ره
(ماکان محمد ابا أحد من رجالکم ولكن رسول الله وخاتم النبیین) (۳۴۵).

هر له م باره یه شه وه پیغه مبه ره ده فه رمووی (مثلی و مثل الانبیاء کمثل رجل
بنی داراً، فأكملها واحسنها الا موضع لبنة، فکان من دخلها فنظر اليها قال:
ما احسنها الا موضع هذه اللبنة، فأنا موضع اللبنة، ختم بي الانبياء عليهم
الصلاة والسلام) (۳۴۶).

ئه وه ی ئاشکرایه هه موو پیغه مبه ره کان بۆ به رژه وه ندی مرۆف هاتوون و
په یامه کانیان یه ک له دوا ی یه ک بووه و هه ری که ئه وی پیش خۆی ته و او کردووه،
بۆیه قورئان ته ورات و ئینجیله و ئیسلام کاکله ی هه موو ئایینه کانی تره و
ره گه زی به رده و امبوونی تیدا یه بۆ هه موو کات و شوینی. که و ابو قورئان حوکمی

کتیبه پیروژه کانی تری به تال کردو هه رده بی ئیسلام دینی خوا بی (ومن يتبع
غير الاسلام ديناً فلن يقبل منه) (۳۴۷). له م باره یه وه مه حوی ده لیت:

دین و کوتوب نه ما، بوه دین و کیتابی ئه و

باقی ده بی شه ریعه تی ئه و تا کو یه ومی دین (۳۴۸)

ئه وه ی شایانی باسه پیغه مبه ره ان هه ندیکیشیان له هه ندی گه و ره ترن و هه موو
له یه ک ئاست نین، به تاییه تی ئه وانه ی که (نبی و رسول) ن له (نبی) یه کان
گه و ره ترن، له م باره یه وه خوا ده فه رمووی (تلك الرسل فضلنا بعضهم على بعض
منهم من كلم الله ورفع بعضهم درجات وآتينا عيسى ابن مريم البينات) (۳۴۹)،
جا ئه وه ی که خوا پله ی زیاتر به رز کردۆته وه به پروای ئیمه محمه ده (د.خ)
هه ره ک له م ئایه ته دا به ده رده که وی (واذ اخذ الله ميثاق النبيين لما آتيتكم من
كتاب وحكمة ثم جاءكم رسول مصدق لما معكم لتؤمنن به ولتنصرنه قال:
أأقرتم وأخذتم على ذلكم اصرى، قالوا اقرنا قال فاشهدوا وانا معكم من
الشاهدين) (۳۵۰)، به م جوژه پیغه مبه ره مان دوا پیغه مبه ره و په یامی ئاسمانی به
قورئان کۆتایی هاتووه، له م رووه وه مه حوی ده لیت:

عیسا که دیته خواره وه بۆ کوشتنی جه جال

خوی و ئه وانه تاییعی ئه و بن، موحه مه دین

سه رداری ئه نبیایه به کول، خاته می رسول

صاحب لیوایه، پیشره وه، روژی وا په سین (۳۵۱).

ئه شه ریبه کان پروایان وایه که موحه مه د (د.خ) له هه موو خولقیتر او ی
گه و ره تره له دوا ی ئه و پیغه مبه ره کان دین ئینجا فریشته کان:

وافضل الخلق على الاطلاق (نبینا) فمل عن الشقاق

والانبياء يلونه في الفضل وبعدهم ملائكة ذو الفضل (۳۵۲)

له م باره یه وه پیغه مبه ره خو شی ده فه رمووی (أنا اكرم الاولين والآخرين على
الله ولا فخر) (۳۵۳)، هه ره له باره ی گه و ره بی خو یه وه ده فه رمووی (أنا سيد ولد آدم
يوم القيامة ولا فخر) (۳۵۴).

به لّام ئیبن عه‌ره‌بی لای وایه که پیغه‌مبه‌ران هه‌موویان لای خواوه هاتوونه و که‌سی له‌وی دی گه‌وره‌تر نییه، به‌لگه‌شی ئه‌وه‌یه سیفه‌ته‌کانی خوا هه‌موویان هی یه‌ک خودن، که‌ه‌ابوو ئاخافتنی خوا له‌گه‌لّ حه‌زهرتی موسا و به‌هاورئ زانینی ئیبراهیم و خولقاندنی ئاده‌م به‌ده‌ستی خوئی، هه‌موو سیفه‌تی خوان و جیانین (۳۵۵).

۲- له‌باره‌ی شه‌و رێکردن و چوونه ئاسمانی پیغه‌مبه‌ره‌وه: ئه‌م رووداوه ئاسمانییه و ئه‌م په‌رجووه موسولمانه‌کانی شه‌ه‌ژان و گومانی خسته‌دلی هه‌ندیکیانه‌وه و بۆ بته‌په‌رسته‌کان هه‌لو‌تستیکی به‌بیت بوو تا بتوانن پیغه‌مبه‌ر به‌درۆ بخه‌نه‌وه.

ئه‌گه‌ر توژی به‌وردی سه‌یری ئه‌م رووداوه ئاسمانییه بکه‌ین ده‌بینین کیشه‌که زۆر له‌وه گه‌وره‌تره که هه‌ندی له‌سه‌ریان نووسیه‌وه، له‌وه‌دا پیغه‌مبه‌ر که‌وتۆته هه‌لس و که‌وتیکی وا هه‌موو گه‌ردوون به‌کات و شوینه‌وه بۆ پیچراوه‌ته‌وه و هاتۆته به‌رچاوی، که‌وا بوو په‌رده‌ی کات و شوین نه‌ماوه و له‌به‌رزترین شوین به‌چاوی دّ و چاوی سه‌ری خولقنده‌ی گه‌ردوونی دیوه‌و گه‌لی زانستی خوایی چووته‌دّ و ئه‌و گه‌ردوونه هه‌ر له‌ئه‌زه‌له‌وه هه‌تا که‌وتایی له‌دلیدا که‌وتۆته‌وه و ئه‌مه‌ش جوړیکه له‌یه‌کیتی بوون (وحدة الوجود)، چونکه گیانی پیغه‌مبه‌ر له‌و چرکه‌یه‌دا به‌ره‌و ئه‌و شوینه به‌رزه چۆته‌وه که سه‌ره‌تا له‌وتیه دابه‌زیوه‌ته جیهانی مادی.

کورت‌ه‌ی رووداوه‌که: گه‌لی له‌سه‌رچاوه‌کان ئه‌م په‌رجووه‌یان تو‌مارکردووه، هه‌ر چنده له‌سه‌ر هه‌موو خاله‌کان رێک نین به‌لّام به‌گشتی له‌یه‌ک سه‌رچاوه‌و هه‌لقولاون و لێک نزیکن.

ئیسراو میعراج له‌دوو وشه‌ پیکهاتووه: ئیسرا به‌واتای شه‌ورۆینه، ئه‌وشه‌وه‌ی که پیغه‌مبه‌ر به‌سواری بوراق له‌مه‌که‌وه چووه مزگه‌وتی ئه‌قسا له‌قودس، میعراج به‌واتای چوونه ئاسمان دیت، ئه‌م رووداوه له‌سالی ده‌یه‌می پیغه‌مبه‌ره‌تی محمه‌د(د.خ) روویداوه زۆریه‌ی زانا موسولمانه‌کان له‌و باوه‌ره‌ن

که ئه‌م گه‌شته‌ی ته‌نیا به‌گیان نه‌بوو به‌لکو به‌له‌ش و گیانه‌وه بوو. بوخاری و موسلم به‌م شه‌یه‌ ده‌گێرینه‌وه «پیغه‌مبه‌ر به‌سواری بوراق له‌مه‌که‌وه چووه مزگه‌وتی ئه‌قسا له‌قودس و دوو رکه‌عات نوژی کرد، حه‌زهرتی جوبرائیل له‌و کاته‌دا دووکاسه‌ی بۆ هیتا له‌شیر و مه‌ی، پیغه‌مبه‌ر شیره‌که‌ی وه‌رگرت، جا له‌و تیه‌ به‌ره‌و ئاسمانی یه‌که‌م و دووهم و سێیه‌م چوو تاگه‌یشه‌ دوو قوناغی له‌ (سدره‌ المنتهی) و له‌ویدا خوا زۆر شتی فیرکردو پینج نوژی له‌سه‌ر موسولمانه‌کان دانا، هه‌رکه پیغه‌مبه‌ر بۆ به‌یانی چووه ناو خه‌لک و ئه‌م رووداوه‌ی بۆگێرانه‌وه، بته‌په‌رسته‌کان ده‌چوونه‌لای یه‌کترو گالته‌یان پیتی ده‌کرد، بۆیه داوایان لیتی کرد باسی مزگه‌وتی ئه‌قسایان بۆ بکا، خوای گه‌وره‌ وینه‌ی مزگه‌وته‌که‌ی هیتایه به‌ر چاو و هه‌موو کون و قوژنیکی بۆ وه‌سف کردن» (۳۵۷).

له‌باره‌ی ئه‌م په‌رجووه‌ گه‌وره‌یه‌وه مه‌حوی ده‌لّیت:

- ۱- میعراجی ثابته به‌نصوص و به‌خه‌ونه‌بوو ته‌شریفی ئه‌و به‌جیسمی شه‌ریفه سواری زین
 - ۲- بۆ ئه‌نبیا له‌مه‌سجیدی ئه‌قسا بووه ئیمام نۆیه‌ی عروجه یه‌عنی له‌نۆقوبه‌ تپه‌رین
 - ۳- تاسیده‌ر جوهره‌ئیه‌ له‌مین، ئیکه ره‌فره‌فه خدمه‌تچی ئه‌م ئه‌مانه‌ته تا ره‌بیبی عالمین
 - ۴- ده‌عوته کرایه‌قه‌صری (او ادنی) له‌ (قاب قوسین) ضیافته‌ لیقایه، ذاتی خودایه به‌ دیده‌ دین (۳۵۸)
- هه‌روه‌ها مه‌حوی ده‌لّیت:
- ۵- ته‌عظیم و ئیحترام ئه‌مه‌بی، به‌خشش و خه‌لات داخۆچییه‌و چه‌ها‌بووه یا واهیبی موین
 - ۶- روخصه‌ت درا گه‌رایه‌وه پر بارو پر نه‌صیب دا‌پر بکا له‌نووری خودا، وه‌ک سه‌ما، زه‌مین
 - ۷- هه‌ر چاوی سه‌ریوه‌هه‌رچی غه‌رایب که‌دیوه‌

وهك عهersh و كورسى يو حه مه لهو وهك موقه ره بين^(۳۵۹)
 ههر لهم باره يه وه مه حوى بهرده و امه و ده لیت:
 ۸- وهك نه نبیا، مه قامی هه موو لا له ئاسمان
 دۆزهخ، به ههشت، ئه وانه به ههشتین و دۆزهخین
 ۹- ئه م چوون و سه یرو هاتنه وه سه یره، مودده تی
 سه ره له لپین و خستنه وهی باز ئه سه ره سهرین^(۳۶۰)

مه حوی له بهیتی یه که مدا روونی ده کاته وه که چوونه ئاسمانی پیغه مبه ره به
 ده که کانی قورئان و حه دیس باوه ره پیکراوه، به لام ده بی ئه وه بزاین که وشه ی
 (عروج) له قورئاندا نه هاتوه، ته نیا له سووره تی (النجم) له چهند ئایه تیکدا
 باسی ئه م شه و ریکردنه ده کا، ههروهک ده فه رمووی (ثم دنا فتدلی فکان قاب
 قوسین او أدنی، فوحی الی عبده ما أوحی، ما کذب الفؤاد مارأی، افتمار ونه
 علی ما یرى، ولقد رآه نزلة اخری، عند سدرة المنتهی، عندها جنة المأوی، اذ
 یغشی السدره ما یغشی مازاغ البصر وما طغی لقد رأى من آیات ربه
 الکبری) ^(۳۶۱).

مه حوی له بهیتی سییه مدا ئامازه بو ئه وه ده کا که جویرائیل هه تا «سدره
 المنتهی» له گه ل پیغه مبه ره بو، ئیتر له وئ به جیتی هیشته چونکه توانای زیاتر
 رویشتنی نه بو، له م شوینه به و لاوه که س نازانی چۆنه و چ باسه؟ به لام
 پیغه مبه ره (د.خ) له ویش ره تبوو.

له بهیتی چواره م مه حوی ئه وه ده درکینتی که پیغه مبه ره به چاوی دلای خوی
 دیوه «ما کذب الفؤاد مارأی» ^(۳۶۲).

له بهیتی حه فته مدا مه حوی روونی ده کاته وه که پیغه مبه ره به چاوی سه ری
 عهersh و کورسى و هه لگرانی عهersh و فریشته نزیکه کانی خوی بینیه «ما زاغ
 البصر وما طغی، لقد رأى من آیات ربه الکبری» ^(۳۶۳).

ههروه ها له باره ی چوونه ئاسمانه که ی پیغه مبه ره وه مه حوی له قه سیده ی
 به حری نووردا ده لیت:

- ۱- عوروو جی عیسه وی تا ئاسمان و شه مسی عالهم بوو
 عوروو جی ئه حمه دی تا (لامکان) و شه مسی جانانه
- ۲- له ظهرفی یه ک نه فه سدا شه و هه زار ئه ندر هه زاران سال
 زیاتر به لکی ری طی کات و ریجعه ت کا هه ره ئه و ئانه
- ۳- چ رییه ک؟ به و هه موو شاباله وه جیبریلی (ذی قوه)
 به جی مابوو له ری، ده یوت: خزم مه یداننی سووتانه ^(۳۶۴)
- ۴- که گه ییه ذاتی باری، نووری بیچوونی له سه ره باری
 که هه لگیرسا، به ده وری شه معی خویا بوو به په روانه
- ۵- قوبوولی لی کرا هه رچی رجا بوو، پیتی درا هه رچی
 عه طا بوو، هاته جی هه رچی سزای ئیکرامی میهمانه
- ۶- له گه ل هه ره خه طه یه ک ته حصیلی عیلمیکی (لدنی) کرد
 له هیی ئه و سه ره ده پرسی روچی حیکمه ت نووری عیرفانه ^(۳۶۵)
 مه حوی له بهیتی یه که مدا پیمان راده گه ینتی که چوونه ئاسمانه که ی موحه مه د
 (د.خ) هه تا کو تایی ئاسمانه کان و عه رشی خوابوو، به لام هه لکیشانی حه زره تی
 عیسا تا ئاسمانی جیهان بوو، ئه مه ش ئامازه یه بو ئایه تی: «وما قتلوه یقیناً بل
 رفعه الله الیه» ^(۳۶۶).
- له بهیتی سییه مدا مه حوی نیشانی ده دا که جویرائیل هه ره که گه یشته (سدره
 المنتهی) به پیغه مبه ری راگه یاند که چیتر ناتوانی له گه لیایی و نه گه ره
 هه نگاو یکی تر بهاوی ده سووتی، به لام پیغه مبه ره چونکه خۆشه ویستی خویا به له و
 شوینه ره ت بوو و به چاوی دلای خوی خوی بینی و نووری خوی له سه رباری.
 له بهیتی شه شه مدا مه حوی تیمان ده گه یه نی که پیغه مبه ره (د.خ) له م سه ره وه
 که به ئاسمان داچوو گه لی زانستی خویا و هه رگرت و وشه ی (لدنی) ئامازه یه بو
 ئایه تی «وعلمناه من لدنا علماً» ^(۳۶۷)، و اتا: چۆن خوا حه زره تی خدری فیتری
 زانستی غه یب کرد، ئاواش له م گه شته دا گه لی زانستی غه یبی فیکرا وه کو
 حه زره تی خدر.

له باره ی نه وهی ئایا ئەم شه و ریکردن و چوونه ئاسمانه به گیان و لهش بووه یا ته نیا به گیان بووه؟ زانایانی ئیسلام ده بنه دوو بهش: به شیکیان ده لێن: به لهش و گیان بووه «والمعراج بجسد المصطفی (ص) یقظة حق»^(۳۶۸). به لگه ی تریش فەرمووده ی پیغه مبه رانیش خۆیه تی «آتیت بالبراق وهو دابة ابيض طويل فوق الحمار و دون البغل یضع حافره عند منتهی طرفه فرکبته حتی أتیت المقدس ثم عرج بنا الى السماء»^(۳۶۹)، به شیک ی تریش ده لێن: هه ر جوړه خه ونیک بووه و خه ونی پیغه مبه رانیش راسته و گومانی تیدا نییه.

مه حوی له باره ی بینین به چاوی سه رو به چاوی دل چه ند به ی تی کی هه یه که جیگای سه رنجن و پیوسته لێیان بکو لێ تته وه، به یته کانیش ئەمانه ن:

ئه وهنده ی لێ ده زانم به م نه زانی خۆمه وه «مه حوی»

به چاوی سه ر خودابینه، به چاوی دل خودازانه^(۳۷۰)

چ چاوی؟ کوحلی (مازاغ البصر) سورمه ی سه وادی بی

مونه و وه ربی به نووری رو ئیه تی بی چوون و چه ندانه

چ دل؟ قه تریکه، ئەمما عه رشی ره حمانی تیا ده رجه

چ دل؟ نو قی تیکه، ئەمما مه رکه زی په رگاری ئیمکانه^(۳۷۱)

مه حوی لێره دا به پیچه وانه ی رای کۆمه لێ له زانایان و لیکده ره وانی قورئان بریاری داوه که پیغه مبه ر به چاوی دل خوی دیوه، چونکه هه رکه له پیغه مبه ریان پرس ی: خوات دیوه؟ فەرمووی: «رأیته بفؤادی»^(۳۷۲)، له لایه کی تر هه ندی له زاناکان ده لێن: «ان الامور القدسیة تدرك اولاً بالقلب ثم تنتقل منه الى البصر»^(۳۷۳)، که واته ده بی له سه ره تا به چاوی دل دیبیتی و ئینجا به چاوی سه ری. نابێ ئە وه شمان له بییر بچن که خوا ده فەر مووی «لاتدركه الابصار وهو يدرك الابصار وهو اللطيف الخبير»^(۳۷۴)، مو عته زیله کان ئە مه بیان کردۆته

به لگه ی نه بینین، به لām ئەم به لگه یه که «وهو ضعيف لانه ليس الادراك مطلق الرؤية ولانفي في الایة عاما في الاوقات فلعله مخصوص ببعض الحالات»^(۳۷۵)، که و ابو ده گونجی رایه که ی مه حوی له جیبی خۆی بی چونکه

هه لوبستی چوونه ئاسمانه که خۆی کار یکی له وزه به ده ره بۆیه ده گونجی ئەنجامی له وزه به ده ری لێ بیته دی که بینینی خوا یه به چاوی ئاسایی له لایه ن پیغه مبه ره وه (د.خ).

له به یتی سییه م دا مه حوی دیسان به ره و راستیی محه مه دی و تیوری مرۆقی ته و او مان ده بات که ده لیت:

چ دل؟ نو قی تیکه، ئەمما مه رکه زی په رگاری ئیمکانه

واتا: هه ر چه نده دل پیغه مبه ر له چا و بوونی خوا وه کو خالی تیکه، به لām خالی تکی واکه له وه وه شته مومکینه کان په یدا ده بن.

له لایه کی تر وه مه حوی له باره ی گه وره یی پیغه مبه ره وه ده لیت:

که لیم (أرني) که فەر موو هه ر جوابی (لن ترانی) بوو

مووشه ره ف بوو محه مه د بی طه له ب به و مه ر ته به و شانه^(۳۷۶)

که و ابو ریزی پیغه مبه ری ئیمه له لایه ن خوا وه له ریزی هه زره تی مووسا گه وره تر بووه، چونکه بی دا واکردن توانی خوا بیبنی، که چی هه زره تی مووسا به مه به سستی خۆی نه گه یشت «وخر موسى صعقاً»^(۳۷۷).

۳- له باره ی شه فاعه ته وه: شه فاعه ت له رووی زمانه وه (الشفع) دژ واتای (الوتر) ه و اتا: شتی بچیتته پال شتی، چوونه پالی یه کیکی پایه به رز بۆ یه کیکی نزم تر له خۆی. شه فاعه ت له رووی عور فه وه: یه کیکی پیوست بچیتته لای پی او یکی نزیک له خا وه ن ده سه لاتی بۆ جیبه جی کردنی پیوستیه که ی، ئەمه ش دوو جوړه:

یه که م: جوړه شه فاعه تیکه خوا پی خۆش نییه، وه کو ئە وه ی یه کی خرا په یه کی به رامبه ر خا وه ن ده سه لاتی کرد بی و له ئازاری بترسی، جا په نا بیاته به رکه سیکی نزیک له و خا وه ن ده سه لاته تالی بی بووری، یا خود هه ژاری چاوی له چاکه ی پی او یکی گه وره بی و په نا بیاته به ر یه کیکی دی بۆ ئە وه ی له وچاکه و نیعمه ته بی بهش نه بی.

دو وه م: ئەو شه فاعه ته دروسته یه که پیغه مبه ر (د.خ) له روژی دواماییدا بۆ

موسولمانی ده خوازی تاخودا لییان ببوری، ههروهک لهه فرموددهی پیغه مبهردا هاتوو «ان النبي (ص) يسجد يوم القيامة ويثنى على الله تعالى الثناء يلهمه يومئذ فيقال له ارفع رأسك وسل تعط واشفع تشفع» (۳۷۸).

مهسه لهی شه فاعهت شتیکی کۆنه و له پیتیش ئیسلامیشدا باوبوو، جاهیلییه کان که بتیان ده په رست و ایان ده زانی که شه فاعه تیان بو ده کات «ويعبدون من دون الله مالا يضرهم ولا ينفعهم و يقولون هؤلاء شفعاؤنا عند الله» (۳۷۹)، به لām نابی ئه وه مان له بیری بجیت که ئه م جوړه شه فاعه ته «قورئان نه هی لیکردوو چونکه هاوبه شیخی خوایه له خو شه و بستی و په نا پی بردن و شه فاعهت بو کافرو بتپه رست دروست نییه» (۳۸۰).

وانه بی هه پیغه مبهردی ئیسلام توانای شه فاعه تی هه بی، به لām هینده هه یه شه فاعه تی ئه و ئیزن وه رگرتنی ناوی له خوا و ئه وانی تر ده بی خوا ئیزنیان بدات «من ذا الذي يشفع عنده الا باذنه» (۳۸۱)، ههروه ها له شویتیکی تریش له قورئان ده فرمودی «ولا يشفعون الا لمن ارتضى» (۳۸۲).

شه فاعه تی پیغه مبهردی ئیسلام:

مه حوی له باره ی شه فاعه تی پیغه مبهرده وه د. خ ده لیت:

شه فیعی روژی ره ستا ختیه، بو هه موانه ده ستاویز

ئه وه ئه و روژه وه ک خو، (ما بقی صماً و عمیانه) (۳۸۳)

شه فاعه ی نوو حه بو که نعان و، ئیبراهیمه بو ئاذهر

(رسول الله) ه شافیع بی چ بو خزم و چ بیگانه

به قوربانی رجایه ک بم که راجیبی بی مو حا بابی

رجا قوربانی به ئسه، بیته سه ر خو مانه خو مانه (۳۸۴)

به م جوړه مه حوی بو مان ده رده خا که پیغه مبهرد له روژی هه شردا داوای لی بووردنی موسولمانان ده کا له خوا وه، له م باره یه وه فرموددهی پیغه مبهرد زورن، له وانه «أتاني من عند ربي فخيرني بين ان يدخل نصف امتي الجنة وبين الشفاعة، فاخترت الشفاعة وهي لمن مات لا يشرك بالله شيئاً» (۳۸۵).

شه فاعه تی پیغه مبهردان و پیاوچا کان:

جگه له پیغه مبهردی ئیسلام، پیغه مبهردان و زانایان و شه هیده کانیش مافی شه فاعه تیان هه یه به ئیزنی خوا، ههروه ک له م هه دیسه دا هاتوو «يشفع يوم القيامة ثلاثة: الانبياء ثم العلماء ثم الشهداء» (۳۸۶).

مه حوی ده لیت:

له و روژه دا شه فاعه تی چا کانه جیبی ئومید

بو عاصیان و بو ئه هلی که بائیر له مؤمنین

بی شو بهه ئه نبیا، عوله ما، ئه ولیا، شه هید

مه قبوله بو شه فاعه په نایان ئه بهر به رین (۳۸۷).

سپیته م: شیعی رو باره ره گشتییه کان: بریتییه له م با به تانه ی خواره وه:

۱- له باره ی په رجووی پیغه مبهردان و که رامه تی پیاوچا کانه وه: پیتیش ئه وه ی بجینه ناو باسه که وه پیتوبسته و اتای په رجوو و که رامهت بزانیان و جیا وازییه کانیا ن ده ستنیشان بکه یین.

(په رجوو): زا را وه به که له وشه ی (عجز) نه توانینه وه وه رگرا وه به کورتی ئه مه پیتاسه که یه تی «امر خارق للعادة قصد به اظهار صدق من ادعى انه رسول من الله» (۳۸۸).

که رامهت: له رووی زمانه وه ناویکه به و اتای: ریز لینان و گه وره یی دیت، لای زاناکانی که لامیش «ظهور امر خارق للعادة من قبل الولي غير مقارن لدعوى النبوة» (۳۸۹)، یا به م جوړه پیتاسه کرا وه «هي امر خارق للعادة يظهر الله تعالى على يد عبد صالح غير مدع للرسالة وهي من الامور المجازة عقلا والواقعة فعلا» (۳۹۰).

جیا وازی نیوان په رجوو و که رامهت:

په رجوو ته نیا له سه ر ده ستی پیغه مبهردان روو ده دا و شتیکه له خوا وه بو به تین کردنی په یامی پیغه مبهردو جوړه مه دیدان خوازی (تحدی) تیدایه و نابی بشارد ریته وه، به لām که رامهت له سه ر ده ستی وه لییه کان دیته دی و مه دیدان

خوایی تیدانییه و پتوبسته به نهیتی بیت، ههروه کو شیخ ئەحمەدی روفاعی ده لیت: وه لیبه کان ههول ددهن که رامه تیان بشارنه وه ههروه کو چۆن ئافرهت خوینی بی نوێژی دهشاریتته وه^(۳۹۱).

خوای گه وره ههه پیتغه مبه ریکی نارد بیتته سهه میلله تی به په رجوویکی تایبه تی پالپشتی کردوه، وه کو: عه سایه که ی حه زه ته تی موسا و ئاورۆیین له نیوان په نجه کانی پیتغه مبه ر (د.خ) له سهه که رامه تی پیا و چاکانیش نمونه مان زۆره وه کو: «هینانی عه رشی به لقیس بو حه زه ته تی سوله یمان له لایه ن ئاسیفی کوری به رخیاوه، هه بوونی رۆزی لای حه زه ته تی مه ربه مه له کاتی ناوهخت، بانگه یشتتی حه زه ته تی عومه ر بو سهه له شکری موسولمانان له جهنگی نه هاوهند دا- یاساریه الجبل الجبل - وبیستنی له لایه ن سهه له شکره وه»^(۳۹۲).

مه حوی له باره ی په رجوو و که رامه ته وه ده لیت:

ئیعجازی ئه نبیا و که رامه تی ئه ولیا

بی شوبهه ئابیتن، به ئو بووت بی یه قین^(۳۹۳)

ئیتستاش چه ند په رجوویکی پیتغه مبه ری ئیسلامتان ده خه بینه به رچاو: له وانیه که مه حوی له قه سیده ی به حری نووردا ئاماژه ی بو کردوون:

۱- (وصلی الله علی) ئه وه حه ضره ته ی صاحب که مالاته

که ئه علا موعجیزه ی، قوریانی به من، نووری قورئانه^(۳۹۴)

یه دی به یضا چییه، ههه تاقه ئه نگوشتیکی چه ند ئیعجاز-

ی لی ظاهیر بووه، هه ربه ک وه کو ماهی که تابانه

۲- ئیشاره ی یه ک سهه ئه نگوشتی مه هی له وه دووره وه شه قکرد

ههه ئه وه ئه نگوشته بوو ده توت فواره ی ئاوی حه یوانه^(۳۹۵)

۳- شهوی هیجرهت که ئه عدا زۆری هینا، مشته خاکێ بوو

پیا چهندن، ده به نگ و کوپرو که پیمان ئه وه له عینانه^(۳۹۶)

۴- به یه ک دوو عه نکه بووت و کوتری بی فام و به سته زمان

شوعوور و فه می گوپی له وه سهگ و ئیبلیس و دپوانه^(۳۹۷)

۵- که سی بیتیته نوطق ئاسک، به عیر و سۆسه مارو گورگ

به ته صدیقی موقیرین یه ک به یه ک ئه م بی زوبانانه

۶- به ئه مری یا ئیشاره ی به س درهختی ریشه دا به ستوو

له رهگ ده ربیت و بیتته خدمه تی ره قسانه ره قسانه

۷- ئه بییر (اهبط) ئیفاده ی بوو، حیرا (ایت الی) عه رض

نه وه ک ئه وه حشیانه پرده نه ئه ورۆحی ئینسانه^(۳۹۸)

۸- له ده ستیدا که به رده ورده دهستی کرده ته سبب حات

چوو ه سی دهستی که وه هه رجووشی بوو (سبحان سبحان)

۹- له رۆزی ئه ربه عادا بوو که ساتی حه پسی رۆزی کرد

له سه هبا دا طولوعی پی ده کا دووباره له وشانه^(۳۹۹)

۱۰- چتیری بوو و مه نی جو رۆزی خه نده ق قوتی ده ه سه د که س

به ته کمیلی، به روو خووشی عه طافه رموو که ریمانه

۱۱- له هه ر ریبه ک ده رۆبی، بو سه لام و سوچه به ربردن

چ جووشی بوو ده که وته داروبه ردی ئه وه مه کانه

۱۲- به هه وری تی مه گن، ئیللا مه لاتییک شه هپه ری خو یان

هه موو ده م یه ک ده دا بو سایه بانیه ی ئه وه سوله یمانه^(۴۰۰)

۱۳- دووعا فه رموونی بو عاهات و ده ردی بی ده وا سهیره

له دلایه که ئاتاری ئیجابه ی مه ره می جانه^(۴۰۱)

په رجووه کانی پیتغه مبه ر گه لی زۆرن، مه حوی له م به بیتانه دا ته نیا (۱۳)

رووداوی ده ستنیشان کردووه ده لی «به یانی شه ش حه و ئیعجازی»، به واتا:

شه ش + حه فت = ۱۳ سیزده.

په رجووه کانی پیتغه مبه ر د.خ دوو جوون:

۱- په رجووی واتایی: که قورئانی پیروزه.

۲- په رجووی به رجه سته و دیار: وه کو ئا وه لقلولان له نیوان په نجه کانی و

ئه وانی تر.

مه حوی له په رجوی واتییدا ئاماژه بو قورئان ده کاو به گوره ترین په رجوی داده نې چونکه هه ره له سه ره تا وه تا کو ئیستا که س نه ی توانیوه وه کو نه و قورئانه یا خود چنه د نایه تی ریک بخت، «قل لئن اجتمعت الانس والجن علی ان یأتوا بمثل هذا القرآن لایأتون بمثل له ولو کان بعضهم لبعض ظهیراً» (٤٠٢)، نه مه و جگه له وه هه موو په رجوه زانستیانه ی که بهم دواییه زانستی نوی دوزبویه ته وه. له باره ی په رجوه به رجسته کانش پیوست به وه ناکات له سه ریان بدوین، چونکه به یته کانی مه حوی به سن بو نه مه به سته.

٢- له باره ی گوره یی خه لیفه کانی راشیدینه وه: له گوره ییدا له دوای پیغه مبه ر د.خ خه لیفه کانی راشیدین دین، چونکه له سه ر ری و شوینی پیغه مبه ر رویشتن و پاریزگاریی ئایینی ئیسلامیان کردو بلاویان کرده وه. جگه له مه ش پیغه مبه ر له ژبانیدا ستایشی کرده وونه و ریزی لی ناون، به لگه شمان بو نه م ریز لی تانه وایه که یه که به فه رموده کانی خو ی ده یسه لمی تیت، فه رموده کان زورن به لام ئیمه له سه ر هه ری ه کیکان دوو نمونه ده خه یینه به رچاو:

١- له باره ی نه بوویه کرده پیغه مبه ر (د.خ) ده فه رمووی: «لو کنت متخذاً من أمتی خلیلاً لاتخذت ابابکر ولکنه اخي وصاحبی وقد اتخذ الله صاحبکم خلیلاً» (٤٠٣)، هه ره له باره ی گوره یی حه زره تی نه بوویه کر پیغه مبه ر د.خ ده فه رمووی: «لاینبغی ل قوم فیهم ابوبکر ان یؤمهم غیره» (٤٠٤).

٢- له باره ی عومه ره وه پیغه مبه ر (د.خ) ده فه رمووی: «ان الله جعل الحق علی لسان عمر وقلبه» (٤٠٥). هه ره له باره ی مه زنی و پایه به رزی حه زره تی عومه ره وه پیغه مبه ر ده فه رمووی «لو کان بعدی نبی لکان عمر بن خطاب» (٤٠٦).

٣- له باره ی عوسمانه وه پیغه مبه ر (د.خ) ده فه رمووی: «من یحفر بئر رومة فله الجنة فحفرها عثمان، ومن جهز جيش العسرة فله الجنة فجهزه عثمان» (٤٠٧)، هه ره له باره ی مه زنی حه زره تی عوسمانه وه پیغه مبه ر

ده فه رمووی: نه نه س ده لیت: «ان النبی صعد أحداً وابو بکر وعمر وعثمان فرجف بهم فقال: اثبت یا احد فأن علیک نبی وصدیق وشهیدان» (٤٠٨).

٤- له باره ی عه لیه وه پیغه مبه ر د.خ ده فه رمووی: «من کنت مولاه فعلی مولاه» (٤٠٩) له باره ی زانایی حه زره تی عه لیه وه پیغه مبه ر (د.خ) ده فه رمووی «انا مدینه العلم وعلی بابها» (٤١٠).

مه حوی له م به ی تانه ی خواره ودها باسی گوره یی نه م چوار خه لیفه مه زنانه مان بو ده کا و به مروقی هه لبرژارده یان داده نې:

به عدی نه بی چ شه کک و چ شوبهت نه بی له سه ر ته رتیبی نه فضه لیبی خوله فای نه ری عه ی گوزین (٤١١) (صدیق) ه نه فضل نه ووه و، (فاروق)، ثانی نه و (ذی النور)، نووری سبیوم و (کرار) ه چاره مین (٤١٢) خودا نه م ئایینه ی لائق به بوو به کرو عومه ر دیوه که نه ووه ل ثانی بو، ثانی شه ره فیا به به (لوکان) (٤١٣) له به عدی نه ووده عو ثمانی (ذی النورین) ه (ذو الانوار) عه لی شاه ی ویلا یه ت، بابی (٤١٤) عیلم و شی ری یه زدانه (٤١٥)

٣- له باره ی کردنی گونا ه ی گوره وه: په یدابوونی ریبازی موعته زیله له سه ر نه م خاله بوو، روژی بابای ه هاته لای حه سه نی به سری و له گونا ه ی گوره ی پرس ی یه کسه ر (اصل بن عطاء) که قوتابی حه سه نی به سری بوو گوتی: گونا ه کاری گوره نه دینداری ته واره و نه کافری ته واره، به لکو له و نیوانه دایه «ان مرتکب الكبیره لیس بمؤمن ولا بکافر ویثبت المنزلة بین المنزلتین» (٤١٦).

موعته زیله کان له و باوهره ن که «نه وه ی گونا ه ی گوره بکاو تو به نه کا له دوزه خ هه میشه یی ده بی، به لام سزاکه ی له سزای کافران که متر ده بی» (٤١٧).

حه سه نی به سری بروای به (منزلة بین المنزلتین) نییه و رای وایه که نه وه ی گونا ه ی گوره ده کا ئیمانداریک ی گونا ه کاره (٤١٨).

ئهزاربقيه كه به شتيكن له (خوارج) دهلئين: «ئوهي گوناھي گهوره بكا هه تا هه تايي له ناو ئاگر دهسووتى» (٤١٩).

(مرجه) كان لهم بارهيهوه دهلئين: «گوناھ زيان به باوه ناگهيني ههروهكو چون خواپه رستي له گهل كفر بى سووده، بويه رايان وايه كه گوناھكارى گهوره له ژيانيدا سزا نادري و بو روژى دوامايي ده مي نيته وه له وي خوا برپارى خوځى ده دا كه به هه شتييه يا دوزه خييه» (٤٢٠).

ئبو حه سنى ئه شعري وه كو حه سنى به سري پرواي به (منزلة بين المنزلتين) نييه وه ده لئيت «ئوهي گوناھي گهوره بكا پيى كافر نابى، خوا به ئاگر سزاي ده دات» (٤٢١)

به گشتى ئه هلى سوننه ت رايان ئه وه يه ئه گهر موسولمان گوناھي گهوره بكا و تو به نه كا به قه د گوناھه كه ي ده سووتى و دوايي ده چي ته به هه شت (٤٢٢). «فمن يعمل مثقال ذرة خيراً يره، ومن يعمل مثقال ذرة شراً يره» (٤٢٣).

مه حويش وه كو سوننييه كي ئه شعري پرواي وايه كه مروقي موسولمان به كردنى گوناھي گهوره كافر نابى و دروست نييه له عنه تي لى بكرى، چونكه له عنه ت بو موسولمان نابيت.

مه حوى ده لئيت:

له عنه ت مه كه برا له يه زيد وره وانبييه

(شراً) كه ئيمه مل كه چى شيرى شه ريعه تين (٤٢٤)

ههروه ها لهم به يته شدا زياتر روونى ده كاته وه كه كوشتن و داوئين پيسى و ستم و دزين موسولمان له تايين ده رناكات:

موئمين نه بوته كافرو مورته د به فيعلى به د

گهر قه تل، گهر زينا يه، ئه گهر طولم، ئه گهر دزين (٤٢٥)

٤- له باره ي باوه رى چاولي كهر ييه وه: زانايانى ئيسلام له سهر مه سه له ي باوه رى چاولي كهرى - و اتا: كه سى به چاولي كهرى كه سانى دى بوو بيتته موسولمان نه ك له رووى زانسته وه - بيرو راي جو رواجو ريان هه يه وه هه ربه كه به شي وه يى

بوى چوه، له وانه ش «چاولي كهر كافر، يا ئيمان درا يكي گونا هبار، ئيمان درا يكي گونا هباره گهر تواناي ورد بوونه وه له شتى هه بى، چاولي كهرى قورئان و حه ديس باوه ركه ي راسته و چاولي كهرى شتى تر باوه ركه ي راست نييه» (٤٢٦).

له باره ي باوه رى چاولي كرا وه وه زانكان ده لئين «هه موو ئيمان درا يكي چاولي كهر له گومانه وه دوور نييه، بويه ئه گهر بروايه كه ي زور پته و بوو رزگارى ده كا ئه گينا ده يخاته چالى دوزه وه» (٤٢٧).

ئه شعري و ماتور يديه كان باوه ر هينان يان به م جو ره لي كدا وه ته وه «ئيمان دار ده بى پرواي به هه موو ئه و شتانه بى كه له لايه ن پيغه مبه ره وه هاتوونه وه كو تاكو ته نيايى خوا و بنه ماكانى ئيسلام به گشتى، هه رچه نده باوه ر هينان به دل به باوه ر حسيب ده كرى، به لام ده بى بدر كينرى، هه ندي كيش ده لئين: مه رج يكي دروستى ئيمان» (٤٢٨).

له م ده قانه ي سهروه ئه وه مان بو ده رده كه وي كه ده بى ئيمان دار شتى له باره ي ئيمان و بنه ماكانى ئيسلام بزاني ئه گهر به قووليش نه بيت، و اتا: دژى چاولي كهرى وشكن و ده يانه وي ميشكى ئيمان داران بخه نه گهر.

به لام مه حوى لهم به يته ي خواره ويدا پاكانه بو ئه م جو ره باوه ربه ده كا و به بى گوماني داده نييت.

مه حوى ده لئيت:

ئيمانى مو عته به ر بگره، ئه و موقه لليده

ته قلبيدي فه يضيابه به جهز مييه ت و يه قين (٤٢٩)

٥- له باره ي تو به ي سه ره مه رگه وه: خوا ي گه وه هه ميشه له گهل به نده كانى به نه رمى ده جو لئيه وه و باوه شى والا يه بو ئه وانه ي ده يانه وي له گونا هه كانيان بگه رينه وه، بويه داوا له پيغه مبه ر ده كا به خه لكي گونا هكار رابگه يه ني كه له ره حمه ت و لي بوور دنى نائومي د نه بن «قل يا عبادى الذين اسرفوا على انفسهم لا تقنطوا من رحمة الله ان الله يغفر الذنوب جميعاً» (٤٣٠).

به لّام له باره‌ی تۆبه‌وه خوای گه‌وره له قورئانی پیرۆزدا پیتمان راده‌گه‌یه‌نتی که تۆبه‌ی سه‌ره‌مه‌رگ و کاتی گیانه لا دروست نییه «انما التوبة على الله للذين يعملون السوء بجهالة ثم يتوبون من قريب فأولئك يتوب الله عليهم وكان الله عليهما حكيماً، وليست التوبة للذين يعملون السيئات حتى إذا حضر أحدهم الموت قال اني تبت الان ولا الذين يموتون وهم كفار اولئك اعتدنا لهم عذاباً اليماً» (٤٣١) هه‌رله باره‌ی مه‌رج و کاتی تۆبه کردنه‌وه پیتغه‌مبه‌ر ده‌فه‌رمووی «ان الله يقبل توبة عبده مالم يغفر» (٤٣٢).

مه‌حو‌ی له‌م به‌یتته‌ی خواره‌ویدا ئاماژه بو‌ئهم فه‌رمووده‌ی پیتغه‌مبه‌ر د.خ ده‌کاو هه‌مان واتای دووباره ده‌کاته‌وه‌و ده‌لّیت:

ته‌وبه‌ی به‌وه‌قتی غه‌رغه‌ره، ئیمانی حالی یه‌ئس مه‌ردووده، به‌وره‌وبیه خودا مویتته لانه‌بین (٤٣٣)

٦- له باره‌ی زۆربوون و که‌مبوونی باوه‌ر به‌هۆی چاکه‌و خراپه‌وه: کیشه‌ی زیادبوون و که‌مبوونی باوه‌ر به‌هۆی کرده‌وه‌ی چاک و خراپه‌وه کیشه‌یه‌کی گه‌وره‌یه و تووویژیک‌کی زۆری له‌سه‌ر کراوه‌و هه‌ر که‌سه به‌لگه‌ی خۆی نیشان داوه، ئیمه‌ش وا له خواره‌وه کورته‌ی هه‌ندێ له‌و رایانه ده‌خه‌ینه به‌رچاو. غه‌سانیه‌کان که به‌شیکن له (مرجه) کان ده‌لّین «باوه‌ر زیاد ده‌بی به‌لّام که‌م نابێ» (٤٣٤)، واتا: به‌کرده‌وه‌ی چاکه‌ زیاد ده‌بی و ده‌چه‌سپێ.

ئه‌بوو حه‌نیفه و هاوه‌له‌کانی و گه‌لێ له زانیانی زانستی که‌لام له‌سه‌ر ئه‌و باوه‌رپه‌نه که زیادو که‌م نابێ (٤٣٦). هه‌روه‌ها ئه‌هلی سوننه‌ت و جه‌ماعه‌ت ده‌لّین: «الایمان في نفسه لا يزيد ولا ينقص» (٤٣٧).

به‌لّام ئه‌شعه‌رییه‌کان به‌گشتی له‌و باوه‌رپه‌دان «که‌باوه‌ر زیاد و که‌می بو‌هه‌یه» بوخاری له‌گه‌ل هه‌زار زانا له‌م باره‌وه‌و تووویژیک‌کی کرده‌وه و هه‌موویان گوتوویانه باوه‌ر گوته‌و کرده‌وه‌یه و زیادو که‌م ده‌بی، به‌لگه‌شیان ژيرو هۆش و ده‌قی قورئان و حه‌دیسه، له‌باره‌ی ژيرو هۆشه‌وه ده‌لّین: ئه‌گه‌ر باوه‌ر زیادو که‌می نه‌بی ئه‌وا باوه‌ری پیاویکی فاسق و باوه‌ری پیتغه‌مبه‌ران له‌یه‌ک تای ته‌رازوودا ده‌بن که

نابێ و ابێ، له‌باره‌ی ده‌قه‌وه گه‌لێ ئایه‌ت و فه‌رمووده‌ی پیتغه‌مبه‌رمان به‌ده‌سته‌وه‌یه که بریاری زیادبوون و که‌مبوونی باوه‌ر ده‌دن، له‌وانه «واذا تليت عليهم آياته زادتهم ایماناً» (٤٣٩)، له‌باره‌ی فه‌رمووده‌کانی پیتغه‌مبه‌ره‌وه رۆژیک «ابن عمر» له پیتغه‌مبه‌ری پرسی: باوه‌ر زیادو که‌می بو‌هه‌یه؟ پیتغه‌مبه‌ر فه‌رمووی «نعم يزيد حتى يدخل صاحبه الجنة وينقص حتى يدخل صاحبه النار» (٤٤١).

مه‌حو‌ی زاناو شاعیری کورد بروای وایه که باوه‌ر به‌ کرده‌ی چاک زیاد نابێ، به‌لّام پیتی ته‌واو ده‌بیت، اتا: ئه‌گه‌ر خراپه‌ بکا باوه‌رپه‌که‌ی ته‌واو نابێ، بو‌یه ده‌توانین بریار بده‌ین که مه‌حو‌ی له‌گه‌ل ئه‌شعه‌رییه‌کان نزیک ده‌بیتته‌وه له‌م لایه‌نه‌وه:

مه‌حو‌ی ده‌لّیت:

ئه‌عمالی چاکه‌ ده‌خلی به‌ ئیمانه‌وه نییه

ئه‌مما که‌مالی هه‌ربه‌وه ئیمانی مویتته‌قین (٤٤٢)

٧- له باره‌ی کفر و هاوبه‌ش په‌یداکردن بو‌خوا: کیشه‌ی کفر و هاوبه‌ش په‌یداکردن بو‌خوا جیگای و تووویژیک‌کی زۆرورای جیاوازییه‌ چونکه تاوانیک‌کی هه‌ینه گه‌وره‌یه به‌رامبه‌ر داهه‌ینه‌ری گه‌ردوون، بو‌یه لای خوا له هه‌موو گوناھه‌یک گه‌وره‌تره‌و ئه‌وه‌ی بی‌کا شایانی لیبووردن نییه «ان الله لا يغفر ان يشرك به ويغفر ما دون ذلك لمن يشاء ومن يشرك بالله فقد افترى اثماً عظيماً» (٤٤٣).

له‌به‌ر ئه‌وه‌ی زۆریه‌ی هه‌ره زۆری زانا موسوڵمانه‌کان ریکن له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که خوا هه‌موو گوناھه‌ی ده‌بوورێ «قل يا عبادي الذين اسرفوا على انفسهم لا تقنطوا من رحمة الله ان الله يغفر الذنوب جميعاً» (٤٤٤)، جگه له کفر و هاوبه‌ش په‌یداکردن بو‌خودا.

موسته‌زله‌کان جو‌ره ورده‌کارییه‌کیان له واتای ئایه‌ته‌که کرده‌وه (من يشاء) بان دووجار دووباره کردۆته‌وه وه‌کو «ان الله لا يغفر الشرك لمن يشاء وهو

من لم يتب ويغفر مادون ذلك لمن يشاء وهو من تاب» (٤٤٥). به گشتی موعته زبله کان له گه لّ نه و نه که خوا له و که سه خو ش نابجی که هاوبه شی بو خوا په یداکردووه، به پیچه وانه ی نه وان سوننیه کان ده لّین: ده شی خوا له و که س خو ش بی که هاوبه شی بو په یداکردووه چونکه نه م گه ردوونه مولکی خو به تی و سه ربه سته له تیکه و لیکه پیکردنی و که س مافی به سه ربه وه نییه (٤٤٦)، «ولا یسأل عما یفعل وهم یسألون» (٤٤٧).

(خوارج) ه کان له باره ی گونا هی بنده وه زور توند و تیژن و هم موو گونا هی به هاوبه ش په یداکردن داده نین و نه وه ی بیکا به رای نه وان به نه مری ده مینیتته وه له دوزخدا (٤٤٨).

نالیړه دا بو مان دهرده که وی که هاوبه ش په یداکردن بو خودا تاوانیکی چند ناقولایه، چونکه ده سه لاتی خوا که م ده کاته وه و نایه تی «الاله الخلق والامر» (٤٤٩) به تال ده کاته وه، له لایه کی تر «هاوبه ش په یداکردن لیکچوونی خولقتی تراوه به خولقنده و هاوبه شیکرد نیتی له خواهیه تیدا» (٤٥٠).

هر له بهر نه مه شه مه حوی بریاری داوه نه وه ی به دلّیش کفرو هاوبه ش په یداکردن به دلّیدا بیت له راسته شه قامی نیسلا م دهرده چی.

مه حوی ده لّیت:

نه ما به دلّ بکا نییه تی کوفرو عه زمی شیرک

کافر ده بی هر نه و نه فسه و دهرده چی له دین

گر له فظی کوفری بی به زوبانا له پر به طه و ع

کافر بووه نه گر چی هم موو حقه به دلّ نشین (٤٥١)

له باره ی کافر بوونی سه رخو ش، مه حوی روونی کردو ته وه که وا سه رخو ش نه گه ر هورپنه و کفری کرد نه و ا به ری بازی شافیعی پیی کافر ده بی چونکه به ده سته ی خو ی وای له خو ی کردووه، به لام لای حه نه فییه کان کافر نابیت.

مه حوی ده لّیت:

سه رخو ش نه گه ر قسه و هه ذه یاناتی کوفری کرد

کافر ده بی به مه ذه به ی نیمه که شافیعی

نه ما به مه ذه به ی حه نه فی که ین نه گه ر روجوع

ته کفیری ناکریت و به مورته دی ناگرین (٤٥٢)

٨- له باره ی روژی وه (الرزق): زانا موسولمانه کان له باره ی ده ستنیشان کردنی روژی دوو جوړن، جوړتکیان ته نیا حه لالّ به روژی داده نین، جوړه که ی تر هم موو شتی که سوودی لی وهریگری به روژی داده نین حه لالّ بی یا حه رام. (هذیلیه) کان که چینیکن له موعته زبله کان به م جوړه له روژی ده دوین «الرزاق علی وجهین: احدهما ما خلق الله تعالى من الامور المنتفع بها يجوز ان يقال: خلقها رزقاً للعباد، فعلى هذا من قال: ان احدا اكل او انتفع بما لم يخلقه الله رزقا فقد اخطأ لما فيه: ان في الاجسام ما لم يخلقه الله تعالى. والثاني: ما حکم الله به من هذه الرزاق للعباد فما احل منها فهو رزقه، وما حرم فليس رزقا اي ليس مأموراً بتناوله» (٤٥٣)، که و ابو لای موعته زبله کان حه لالّ روژی وه حه رام روژی نیه.

نه هلی سوننه ت، به پیچه وانه ی موعته زبله کان هر چی بخوری و سوودی لی وهریگری به روژی داده نین: «والحرام رزق لان الرزق اسم لما يسوقه الله تعالى الى الحيوان فيأكله وذلك قد يكون حلالا وقد يكون حراماً» (٤٥٤).

که و ابو روژی به ریگای شایسته و ناشایسته په یداکر، پاک بی یا پیس، خواردن بی، جل و بهرگ بی، مالّ و خانووی، هم مووی به روژی حسیت ده کری (٤٥٥).

مه حوی شاعیر له م به یته ی خواره و یداکر له گه لّ سوننیه کانه و هم موو شتی کی لا روژی به حه لالّ بی یا حه رام، وه ک ده لّیت:

رزقه وه کو حه لالّ که، شو به و حه رامی صیرف

به حتی که به که زهر نه م، ناخر، نه و نه نگه بین (٤٥٦)

۹- له باره‌ی موسولمان دواى مردنى: زانا موسولمانه‌كان له باره‌ی دهنگوباسى دواى مردن و پرسىارکردنى (منكرو نكیر) و زیندوو بوونه‌وه له گۆرو هه‌ست كردن به خوښى ناخوښى و روښتن به‌سه‌رپردى سیرات و كیشانى كرده‌وه‌كان و هه‌ندئ شتى تر كه په‌یوه‌ندییى به روژى دوامایى هه‌یه - دوو جوړن: زۆربه‌یان كه سوننییه‌كان و تاقمه‌كانى ترن باوه‌رپان هه‌یه، چونكه هه‌موو به قورئان و حه‌دیس سه‌لمیتراون، ته‌نیا هه‌ندئ له موعته‌زیله‌كان و رافزییه‌كان باوه‌رپان به ئازاردانى ناوگۆرنییه، به‌لگه‌شیان ئه‌وه‌یه كه ئه‌و مردوو به بئ گیانه و هه‌ستى نییه‌و ئازاردانى ناگوڤجیت «عذاب القبر للکافرین ولبعض عصاة المؤمنین وتنعم اهل الطاعة في القبر بما يعمله الله تعالى ویریده و سؤال منكرو نكیر ثابت بالدلائل السمعیة، قال تعالى «النار يعرضون علیها غدواً وعشياً و یقوم تقوم الساعة ادخلوا آل فرعون اشد العذاب» (٤٥٧).

وقال النبى (ص): «استنزهوا عن البول فأن عامة عذاب القبر منه، والبعث حق والوزن حق والكتاب حق والحوض حق والصراط حق والجنة حق والنار حق وهما مخلوقتان موجودتان باقیتان لا یفنیان ولا یفنى اهلهما» (٤٥٨).

مه‌حویش كه مه‌لایه‌كى سوننیى ئه‌شعه‌رییه باوه‌رپى به هه‌موو رووداوه‌كانى دواى مردن هه‌یه‌و هه‌مووى ئاخنیوه ناو چه‌ند به‌یتته شیعه‌ریكه‌وه بو‌فیرکردنى موسولمانه‌كان.

مه‌حوى ده‌لیت:

۱- له‌م نوش و نیشه‌ حینی سوئال و جوابی قه‌بر وه‌قتى حیساب و وه‌زنى عه‌مه‌ل باخه‌به‌ر ده‌بین (٤٥٩)

۲- مردوو كه گه‌ییه قه‌برو مه‌قه‌رى، سوئالی لئ ده‌كرئ له ره‌بیب و، به‌لكی له پیغه‌مبه‌رو له دین

۳- هه‌ر كه‌س جوابی دا به جوابیكى باصه‌واب خیراتنى ده‌كه‌ن له طه‌ره‌ف (خیر منزلین)

۴- گه‌روانه بوو جوابی، خودایا به تۆپه‌ناه

زنجیرو ته‌وق و ره‌وق و عه‌ذابی بووه قه‌رین

۵- تا (یوم یبعث) كه به پاكردنه له قه‌بر

بو‌بردنه حوزورى شه‌هنشاهی روژى دین (٤٦٠)

۶- دیوانى گپرو‌دارى حیسابى عوموو‌مییه

حه‌یوان و جین و ئینس و مه‌له‌ك، تاموقه‌ره‌بین

۷- چه‌په‌و كوتوب به‌ده‌ستى چه‌پ، ئه‌ما (وراء ظهر)

بو‌راستانى كاره، له كارایه راستین

۸- وه‌زنى عه‌مه‌ل، چه‌ ذه‌ره‌پ، چه‌ كوه‌ و، چه‌ به‌د، چه‌ نیک

بئ شوپه‌ه‌یه هه‌موو به ترازوو ده‌كیشترین

۹- (من خفت) ه له هاوییه ده‌خوا به‌مه‌ن خه‌فه‌ت

عه‌یش و نیشاطی (من ثقلت) وه‌صلی حوورى عین (٤٦١)

۱۰- (حتما) ده‌بئ گوزهر به صیراط بکه‌ن هه‌موو

چاك و خراپ و، موئمین و كافر، كیه و میه‌بین

۱۱- پردیكه راکشاوه‌به سه‌ربانى دۆزه‌خا

باریک و تیژه وه‌ك ده‌می تیغیكى ئاهینین

۱۲- هه‌ر كه‌س كه‌خواره، وه‌یلییه، زووكه‌وته خواره‌وه

(طوبی) له بو‌ئه‌وانه كه ئازانه تیپه‌رین

۱۳- ریبی سی هه‌زار ساله، وه‌یا پازده‌ه هه‌زار

موحتاجی عه‌ونه ئومه‌تى بیچاره، یاموعین (٤٦٢)

مه‌حوى له‌به‌یتى (٤.٣.٢.١) ه‌مدا باسى پرسىارکردنى ناوگۆر ده‌كا له‌لایه‌ن فریشته‌كانه‌وه و ئه‌گه‌ر له‌وه‌لامدا زمانیان گرتی نه‌كرد ئه‌وا گۆزه‌كه‌یان بو‌ده‌بیته به هه‌شت، به‌لام ئه‌گه‌ر زمانیان تیک ئالا و وه‌لامیان نه‌دایه‌وه ئه‌وا گۆر رایان ده‌گوشی و بو‌یان ده‌بیته‌ چالئ له دۆزه‌خ، ئه‌م چوار به‌یتته‌ش ئاماره‌ نه‌بو‌ئه‌م فه‌رموو‌ده‌یه‌ی پیغه‌مبه‌ر د.خ كه ده‌فه‌رمووی «ان العبد اذا وضع في قبره وتولى

عنه اصحابه حتى انه ليسمع قرع نعالهم اذا انصرفوا، أتاه ملكان فيقعدانه فيقولان له: ماكنت تقول في هذا الرجل، لمحمد (ص)؟ فاما المؤمن فيقول: اشهد انه عبدالله ورسوله. فيقال له: انظر مقعدك من النار قد ابدلك الله به مقعداً من الجنة فيراهما جميعاً ويفسح له من قبره سبعون ذراعاً ويملاً عليه خضراً الى يوم يبعثون، واما الكافر او المنافق فيقال له ماكنت تقول في هذا الرجل؟ فيقول لا ادرى، اني كنت اقول ما يقول الناس، فيقال له لا دريت وولاتيت، ويضرب بمطارق من حديد ضربة بين اذنيه فيصيح صيحة يسمعها من يليه غير الثقلين ويضيق عليه قبره حتى تختلف اضلاعه» (٤٦٣).

له باره‌ی گۆره و شاره‌وه پیتغه‌مبهر د.خ ده‌فه‌رمووی «ان للقبر لضمه لو كان احد منها ناجياً لكان سعد بن معاذ» (٤٦٤).

له‌به‌یتی حه‌فته‌م مه‌حوی دیمه‌نی ئه‌وه هه‌لویسته‌مان بۆ ده‌کیشی که ده‌فته‌ری کرده‌وه دابه‌ش ده‌کری و گونا‌ه‌بار له پشته‌وه ده‌فته‌ره‌که‌ی ده‌دریته ده‌ستی چه‌پی، پیاو چاک ده‌دریته ده‌ستی راستی، ئه‌مه‌ش ئاماژه‌یه بۆ ئایه‌تی «فاما من أوتي كتابه بيمينه فيقول هاؤم اقرءوا كتابيه... واما من اوتي كتابه بشماله فيقول ياليتني لم اوت كتابيه ولم ادر ما حسابيه» (٤٦٥)، هه‌ر له‌م باره‌یه‌وه پیتغه‌مبهر د.خ ده‌فه‌رمووی: «يعرض الناس يوم القيامة ثلاث عرضات، فأما عرضتان فجدال ومعاذير فعند ذلك تطير الصحف في الايدي فأخذ بيمينه وأخذ بشماله» (٤٦٦).

له‌به‌یتی (١٠، ١١، ١٢، ١٣) مه‌حوی به‌دریژی باسی سیرا‌تمان بۆ ده‌کات که پردی‌که و ده‌بی هه‌موو که‌سێ به‌سه‌ریدا ب‌پوات، ئه‌م به‌یتانه‌ش ئاماژه‌ نه‌بۆ ئه‌م فه‌رمووده‌یه‌ی پیتغه‌مبهر د.خ که ده‌فه‌رمووی «يضرب الصراط بين ظهراني جهنم فأكون اول من يجوز من الرسل بامته ولا يتكلم احد يومئذ الا الرسل وكلام الرسل يومئذ اللهم سلم سلم» (٤٦٧).

١٠- له‌باره‌ی په‌یدا‌بوونی به‌هه‌شت و دۆزه‌خه‌وه: زانا‌یانی که‌لام و عه‌قاید له‌سه‌ر کیشه‌ی به‌هه‌شت و دۆزه‌خه‌وه دوو چیتن: ئه‌هلی سوننه‌ت و جه‌ماعه‌ت

له‌سه‌ر ئه‌و باوه‌رهن که به‌هه‌شت و دۆزه‌خ زۆر له‌ میتره‌ خوا دروستی کردوونه‌وه هه‌ر ده‌مینی به‌لگه‌شیا‌ن ئه‌م ئایه‌تانه‌یه: له‌باره‌ی به‌هه‌شته‌وه «وسارعوا الى مغفرة من ربكم وجنة عرضها السماوات والأرض أعدت للمتقين» (٤٦٨)، هه‌روه‌ها له‌باره‌ی بوونی دۆزه‌خه‌وه «واتقوا النار التي أعدت للكافرين» (٤٦٩) هه‌روه‌ها چیرۆکی ئاده‌م و حه‌واو بوونیان له‌ به‌هه‌شت و ده‌رکردنیان لیتی به‌لگه‌یه له‌سه‌ر کۆنیی به‌هه‌شت «وقلنا اهبطوا منها جميعاً» (٤٧٠)، ئه‌مه‌ش نیشانه‌ی ئه‌وه‌یه که به‌هه‌شت له‌ ئاسماندا‌یه چونکه ده‌لی (اهبطوا). له‌باره‌ی شوینی دۆزه‌خه‌وه، رای وا هه‌یه که له‌ژێر زه‌وییه به‌لام هه‌ر خواخۆ‌ی ده‌زانی له‌ کۆیبه (٤٧١).

هه‌ندی له‌ موعه‌ته‌زیله‌کان له‌سه‌ر ئه‌و باوه‌رهن که‌خوا هه‌شتا به‌هه‌شت و دۆزه‌خی نه‌خولقاندووه‌وه له‌ رۆژی دوامایی ده‌یان خولقی‌ینی (٤٧٢). له‌باره‌ی فراوانی به‌هه‌شته‌وه هه‌روه‌کو له‌ ئایه‌تی سه‌ره‌وه‌دا دیاره‌ که هه‌ندی ئاسمانه‌کان و زه‌وییه‌وه هه‌تا هه‌تاییه‌وه به‌هه‌شتیه‌کان تیبیدا نه‌مرن. مه‌حوی له‌م دوو به‌یته‌ی خواره‌وه‌دا پیمان راده‌گه‌یه‌نی که‌وا به‌هه‌شت و دۆزه‌خ زۆر له‌میتره‌ هه‌نه‌وه هه‌تا هه‌تایی ده‌مینه‌وه.

مه‌حوی ده‌لیت:

جه‌ننه‌ت، جه‌ه‌ننه‌م ئیسته‌که هه‌ن، زۆریان به‌سه‌ر دارۆییوه شوهورو دوهور، ئه‌زمینه و سینین ئه‌م دۆزه‌خ و به‌هه‌شته ده‌میتن (الی الابد) هه‌م تیشیا ده‌مینه‌وه ئه‌هلی ئان و ئین (٤٧٣) ئه‌مه‌ش ئه‌وه ده‌گه‌یه‌نی که مه‌حوی له‌گه‌ل بیروبو‌چوونی سوننیه‌کانه له‌ باره‌ی په‌یدا‌بوونی به‌هه‌شت و دۆزه‌خ و دژی بۆ چوونی موعه‌ته‌زیله‌کانه که ده‌لین: هه‌شتا به‌هه‌شت و دۆزه‌خ دانه‌نراون.

ب) ستایشه‌ پیتغه‌مبهریه‌کان (المدائح النبویه):

ستایشی پیتغه‌مبهری دوا به‌دوای سه‌ره‌ل‌دانی ئیسلام په‌یدا‌بووه‌وه

قه‌سیده‌که‌ی (کعب بن زهیر) به‌ناونیشانی (بانت سعادت) به‌لگه‌یه بو‌ئه‌مه، له‌سه‌رده‌مه جو‌راو‌جو‌ره‌کانی ده‌له‌تی ئیسلامی ئەم باب‌ه‌ته ئەده‌بیه‌یه به‌رده‌وام بو‌وه له‌سه‌ده‌ی حه‌فته‌می کو‌چیدا گه‌یشتو‌ته لووتکه، له‌سه‌ره‌تای په‌یدا‌بوونی شی‌عری ئایینی ئەمه روون کراوه‌ته‌وه بو‌یه پیتیستی به‌دریژ‌دادری ناکات.

مه‌حوی وه‌کو شاعیریکی کوردی موسولمانی سوننی ئاگای له‌م ستایشه پی‌غه‌مبه‌ریبانه بو‌وه سوودی لی‌یان وه‌رگرتو‌وه چاوی له‌ (بوصیری و شیخ ابراهیم اللقانی) کردو‌وه ئەو قه‌سیده به‌حری نووره‌ی به‌ کوردی داناوه تابیته سه‌ر ریزی قه‌سیده‌کانی تر.

مه‌حوی له‌م قه‌سیده‌یه‌دا باسی زۆر شتی کردو‌وه، ئەو باب‌ه‌تانه‌ی که‌له به‌شه‌کانی تری شی‌عری ئایینیدا ئاماره‌یان بو‌ کردو‌ونه له‌سه‌ریان دو‌اوین دو‌وباره‌یان ناکه‌ینه‌وه ته‌نیا له‌سه‌ر ئەو باب‌ه‌تانه ده‌نووسین که‌ تیشکی خامه‌یان نه‌که‌وتو‌ته سه‌ر.

ئێستاش وا به‌پیتی زنجیره‌ی به‌یته‌کان، یه‌که‌یه‌که کورته‌یه‌ک له‌سه‌ر باب‌ه‌ته‌کانی تو‌مار ده‌که‌ین:

۱- ده‌ستپێکردنی قه‌سیده‌که: سه‌ره‌تا به‌سه‌له‌وات لی‌دان له‌سه‌ر پی‌غه‌مبه‌ر د.خ ده‌ستی پێکردو‌وه بو‌ مه‌به‌ستی پیرۆزی و سه‌رکه‌وتن له‌ دراشتینیدا، سه‌لا‌وات لی‌دان ره‌وشتیکی ئیسلامیه‌وه به‌ده‌قی قورئان و فه‌رمووده‌ی پی‌غه‌مبه‌ر پالپشت کراوه^(٤٧٤). مه‌حوی له‌م باره‌یه‌وه ده‌لیت:

(وصلی الله علی) ئەو به‌حری نووری عیلم و عیرفانه

که‌ ده‌رکی غه‌وری ناکا (غیر علم الله سبحانه)

(وصلی الله علی) ئەو ذاتی پاکی قودسی ئایاته

که‌ ئەخلاق‌ی په‌سندیده‌ی جه‌نابی حه‌بی مه‌نانه

(وصلی الله علی) ئەو حه‌ضره‌ته‌ی صاحیب که‌مالاته

که‌ ئەعلامو عجیزه‌ی قوربانی بم من نووری قورئانه^(٤٧٥)

مه‌حوی له‌م سێ به‌یته‌داره‌ حه‌مه‌تی خوا ده‌بارتینیته‌وه سه‌ر ئەو پی‌غه‌مبه‌ره‌ی که‌

وه‌کو ده‌ریای زانست وایه و جگه‌ له‌خوا که‌س سه‌ره‌ده‌ری لێ ده‌رناکا، ئەمه‌ش ئاماره‌یه بو‌ ئایه‌تی «وما اوتیتم من العلم الا قلیلا»^(٤٧٦).

مه‌حوی په‌نجه‌ی بو‌ (علم و عرفان) دریژ کردو‌وه، زانست لی‌ره‌دا مه‌به‌ستی زانستی خواییه، ئەو زانسته‌ی که‌ خوا به‌ خشیبوویه حه‌زرتی خدر که‌ زانستی (لدنی) یه، که‌ وابوو پی‌غه‌مبه‌ریش له‌م زانسته به‌شی درا له‌کاتی چوو نه‌ ئاسمانه‌که‌ی. ده‌مینیته‌وه ووشه‌ی عیرفان، مه‌به‌ستی له‌ عیرفان زانستی خواناسینه یاخود مه‌به‌ستی (سو‌فیگه‌ری) یه، به‌م پی‌یه مه‌حوی بو‌مان روون ده‌کاته‌وه که‌وا پی‌غه‌مبه‌ر ده‌ریای زانست و خوانا سینی ته‌واوه، چونکه‌ خو‌ی به‌ چاوی دلێ و چاوی سه‌ری خوی دیوه «ماکذب الفؤاد مارآی»^(٤٧٧).

۲- له‌باره‌ی زوه‌دی پی‌غه‌مبه‌ره‌وه: وانه‌بی (محمد) (د.خ) هه‌رله‌کاتی پی‌غه‌مبه‌رايه‌تیدا خه‌ریکی زوه‌د بو‌بی، به‌لکو له‌ پیش ئه‌وه‌ش له‌ ژیانیدا جو‌ره زوه‌دی‌ک هه‌بو‌وه، هه‌موو سالی مانگنی چۆته ئەشکه‌فتی حیراو خه‌ریکی بیرکردنه‌وه و رامن بو‌وه له‌ داهینه‌ری ئەم گه‌ردوونه تا وه‌حی بو‌ له‌خواوه هاتو‌وه.

له‌دوای وه‌حی ژبانی پر زوه‌د بو‌وه و خو‌راکی که‌م بو‌وه و زۆر خه‌ریکی لایه‌نی گیانی بو‌وه و به‌شه‌و که‌مه‌ته‌رخه‌می له‌خوا په‌رستی نه‌کردو‌وه، هه‌ر له‌به‌ر ئەمه‌ش خوا فه‌رمانی پێکرد که‌ هینده خو‌ی ئازارنه‌دا «طه ما انزلنا علیک القرآن لتشقی»^(٤٧٨)، زوه‌دی پی‌غه‌مبه‌ر بو‌ ئه‌وه بوو بیته پیشه‌ره‌وی موسولمانان له‌به‌هیزی و توانایی و جگه‌ له‌ خواسه‌ر بو‌ هیج شتی دانه‌نه‌وین^(٤٧٩).

نابج ئه‌وه‌مان له‌بیربچن که‌ پی‌غه‌مبه‌ر هه‌ر له‌سروشندا حه‌زی له‌ژبانی ساده‌و زوه‌د بو‌وه، واتا: زۆری له‌ خو‌ی نه‌کردو‌وه «قل ما اسألکم علیه من اجر و ما انا من المتکلفین»^(٤٨٠).

مه‌حوی شاعیر به‌م جو‌ره باسی زوه‌دی پی‌غه‌مبه‌ر ده‌کا و نیشانی ده‌دا که‌ هه‌ر چهند خاوه‌ن ده‌سه‌لات و شکۆمه‌ندی بو‌وه، به‌لام حه‌زی له‌ جیهان په‌رستی

نه بووه و به نان و قه سپی قنیاتی کردوه.

مه حوی ده لیت:

له گه ل ئەم ئیحتیشامه زوهدی دنیایی ته ماشاکه که یهک لهت نانی جو بوو قووتی، یا خورما دوو سنی دانه فهلهک جاهی سه ری خه رمانی تا عهرش، ئەلبه ته نابجی ته نه زول کا عولوی هیمه تی بو ده نکه زیرانه (٤٨١)

٣- له باره ی ستایشکردنی پیغه مبه ره وه: مه حوی زور به کورتی رایده گه یینی که ستایشکردنی پیغه مبه ره له توانای ئەودا نییه و هه رچی بلتی هه ر شایانی مه قامی ئەو پیغه مبه ره نییه که جو برائیل له لایهن خواوه ئایه تی ستایشی بو هیتاوه «وانک لعلی خلق عظیم» (٤٨٢).

مه حوی به شپوه یه کی ناراسته و خو په نجه ی بو راستیی محه مه دی راکیشاوه له م دهسته و ازه یه یدا (یاخیر خلق الله)، له لایه کی تریش ده توانین به ره و تیوری مرۆقی ته واوی (الانسان الکامل) به یین.

مه حوی ده لیت:

چ مه دحیکت بکه م لاییق به تو (یاخیر خلق الله)

منی بی خیری نا لاییق که جبریلت ئە ناخوانه

به یانی گه وره بیی خولقی که سنی ئایهت له شه ئنی بی

نه مه قوووری من و تو به، نه ئیشی (قس) و (سحبان) ه (٤٨٣)

له ئاده م تامه سیحا، ئەنبیایه ک یهک به قه ومی خو ی

خه بهر داوه: له پاش ئیمه که دی ئەو فه خری ئە کوانه (٤٨٤)

له به یتی سییه مده مه حوی به ئاشکرا ده یسه لمینی که محه مه د (د.خ) له پیش

ئاده مه وه خوا گیانی ئەوی خولقاندوووه کردوو یه تیه پیغه مبه ره و زیاتر بیروکه ی راستیی محه مه دی روشن ده کاته وه.

ههروه ها مه حوی له سه ر ستایشه که ی ده روا و ده لیت:

له گه ل مه حضی خه یالی، دل به جار ی بو ته کیژی طور

له کن وه صفی جه مالی، لیوی واصیف گول به دامانه

جه لال و شه و که تی: ئەستۆ شکینی سه ر که شانی عه صر

جه مال و طه لعه تی: جه وه ره گو دازی ظولمه تستانه

ته ماشا کردنیکی: رو ح به خشی عاله می مردوو

نیگا هیتیکی به توندی: ره ستخیزی عاله می جانه (٤٨٥)

مه حوی له م سنی به یته دا شکۆمه ندیی پیغه مبه ره له جیهانی گیانیدا نیشان ده دا، به گشتی ئەم به یته گیانیکی سو فیگه ربیان پیوه دیاره به به لگه ی ئەوه ی له به یتی یه که مده باسی کیوی تووری کردوو و ههروه ها زاراوه ی (جمال) یشی به کاره یتاوه که زاراوه یه کی سو فیگه ربیه و به واتای «ده رخستنی که مالی دل به ر دیت له باره ی پیویست نه بوونی به دلداره وه، یا خود به واتای: وه سف و لوتف و به زه بی خوا دیت» (٤٨٦).

له به یتی دووه مده مه حوی زاراوه ی (جلال) (٤٨٧) و له سییه مده زاراوه ی (عالم جان) (٤٨٨) ی به کاره یتاوه که دوو زاراوه ی سو فیگه ربین.

دلی مه حوی له به ره ئە نندیشه ی بینینی پیغه مبه ره سووتاوه وه کو کیوی تووری لی هاتوه، ئەمه ش ئامازه یه بو ئەم ئایه ته «ولما جاء موسی لمیقاتنا و کلمه ربه، قال: رب ارني انظر اليك، قال: لن تراني، ولكن انظر الى الجبل فان استقر مكانه فسوف تراني فلما تجلى ربه للجبل جعله دكاً وخرموسى صعقاً فلما افاق قال سبحانك تبت اليك وانا اول المؤمنين» (٤٨٩)، که وا بوو دل سووتانه که خو ی جو ره نیستییه که له ناو پیغه مبه ردا:

مه حوی در پژه ی به ستایشه که ی ده دات و ده لیت:

گه هنی دانیشتنی، کیوتیکی ته مکینت له به رچاوه

له وه قتی روینیدا، هه رده لیبی سهروه خه رامانه

له روخساری له طیفی: گول، له جه عدی عه نبه ربینی: دل

ده جو شیت و ده بار ی، ئەو گولستان، و ئەو دلستانه

له بی رو حی ره وان و، نیو چه وانی روژی لی ده تکی

زوبانی تاشه که ریزه، دهانی گوهه رنه فشانه

مه لاحت مه حوی دیداری، حه لاوت وه قفی گوفتاری

طه راوت نه ذری گولزاری، که رهشکی باغی رضوانه (۴۹۰)

لهم به بیتانهی سه ره ودها مه حوی به جوړی ستایشی پیغهمبه دهکات که لهم گهردونه هیچ که سیک له سیفت و هلس و کهوت و جوانی نه ندامه کانی ناگاته پیغهمبه رو به هشتیش حه سوودی پی دهبات، لهم به بیتانهش چند زار او هیه کی سؤفیگه ربیان ده که ویتته بهرچاو وه کو «رؤح، گوهه ر، مه حو»، به لام به یته کان به ره و سؤفیگه ری ناچن و به لکو به ره و تیوری مروقی کامل «الانسان الکامل» ههنگاو ده نین.

۴- له باره ی روود او ه کانی شهوی له دایکبوونی پیغهمبه ره وه: لهو شه ودها چند روود ایکی سه بر روی داوه و کتیبه کانی یاداشت و ستایشه پیغهمبه ربیه کان (المدايح النبوية) تامار هیان بوبان کردوه، روود او ه کانش بریتی بوون له شه قبوونی تاقی کیسرا له سلمان پاک و وشکبوونی ده ریچه ی ساوه له فه له ستین و کوژانه وه ی ناگری ناته شکده ی زه رده شتییه کان، نیمه ش لیتره دا ته نیا په نا ده به یته بهر سی سهرچاوه و هه ره یه که نمونه یه کیان لی و ه رده گرین. شیخ موحه مده ی بوو سیری ده لیت:

وتداعی ایوان کسری ولولا آية منك ماتداعی البناء

وغدا کل بیت نار و فیه کربة من خمودها وبلاء

وعیون للفرس غارت فهل کان لنیرانهم بها اطفاء (۴۹۱)

ههروه ها شیخ (ابو عبدالله بن ابی زکریا الشقرطیسی) له قه سیده

دریژه که یدا ده لیت:

وصرح کسری تداعی حین مولده وانقض منکسر الارعاء ذامیل

ونار فرس لم توقد وما خدمت منذ الف عام ونهر القوم لم یصل (۴۹۲)

جگه لهم ده قه شیعربیانه ی سه ره وه، لهم په خشانه ی خواره وه هه مان ناوه روک

دووباره ده بیته وه «وانشق ایوان کسری انو شیروان... وسمع لشقه صوت هائل...»

و خدمت نار فارس... ولم تخمد قبل ذلك بالف عام وغاضت ای عارت بحیره
ساوة بحیث صارت یابسة كأن لم یکن بها شیء من الماء» (۴۹۳).

ئینجا مه حوی له باره ی ته روود او انه وه ده لیت:

رشینه ی، ناگری بهردایه عومری ناگری زه رده شت

به بهرقی بوو که شهق بوو تاقی (کیسرا) بوو به ویرانه (۴۹۴)

دلّی سووتا به زه رده شت و به که سری کیسره وی، گریا

نه ونده به حری (ساوا) نم له چاویدا بووه تانه (۴۹۵)

۵- هلس و کهوتی له گهل یارو ها وه لانی: پیغهمبه (د.خ) هه ره له بوونیه وه مروقیکی لیها توه بووه و پله و پایه ی تاییه تی خوی هه بووه له کومه لدا و خه لکی به چاوی ریزه وه سه یربان کردوه و به (محمد الامین) ناسراوه له ژبانی پیش پیغهمبه رایه تیدا توانی دهوری ناو بژیکه ری بگری پی له سه ره کیشه ی دانانه وه ی به رده ره شه که له شوینی خویدا.

دوای نه وه ی بووه پیغهمبه خوره وشته به رزه کانی هینده ی تر به ره و لووتکه ی به رزی هه ل ده کشا و له قورثاندا به م جوړه وه سف کراوه «وانک لعلی خلق

عظیم» (۴۹۶)، به م پییه پیغهمبه نمونه ی ناکاری چاک بووه و چونکه

پیشره وی موسولمانان بووه و له گهل ها وریبانی به سادیه ی ده ژباو خوی له وان به گوره تر نه ده زانی.

مه حوی له باره ی هلس و کهوتی پیغهمبه له گهل ها وریبیه کانی ده لیت:

که وه قتی نال و یارانی له خدمه تیا دهن وه ک رؤح

حیه یاته، نووری چاوه، ئونسی جانه، مه حوی ئیحسانه (۴۹۸)

۶- له باره ی بی سیبه ری پیغهمبه ره وه: له باره ی بی سیبه ری پیغهمبه ره (د.خ)

گه لی سهرچاوه ی تاییه ت به ژبانی پیغهمبه ره گه راین له م باره یه وه زانیاریه کمان ده ست نه کهوت جگه له م فه رموده ی (ابن عباس) که تامار ه بو بی سیبه ری پیغهمبه ره ده کاو پیمان راده گه یه نی که تیشکی جوانیه ی پیغهمبه ره (د.خ) به سه ره تیشکی روژو رووناکي چرادا زال بووه «لم یکن

زمانی کوردیی له پلهی دووهم داناوه چونکه دهلی: «ئه گهر بورده، ئه گهر کورده، ئه گهر صافه، ئه گهر دورده»، که وابوو زمانی عه ره بیی به (صاف) داناوه و کوردیشی به دورد داناوه، و اتا: لیته دا له نیوان بورده و کورده له گه ل ساف و دورده پیچه و به خشی ریک هه یه که لایه نیکی ره وانیتژییه.

له به یته کانی (۸.۷، ز. ۹) دا مه حوی خوی و به ره مه که ی زۆریه که مه ده زانی و به هیوای ئه وه یه لی و هریگیری، له هه مان کاتیشدا دلی خوی ده داته وه و ده لی: مادام دیارییه که م بو مه ردیکه که له هه موو مه ردان مه ردتره، مه ردیش دیاریی بچووکی لاگه وره یه، بۆیه دیارییه که ی ئه ویش شوینی خوی ده گری و دیته ریزی قه سیده کانی تره وه.

قبوولی تۆکه بو له بریزی نه شته ی ره وح و ره یحانه (۵.۶)

۷- منم مووری ضه عیف و ئه م قه صیده لاقه کولله ی من
فه قه ط من هه دیه که م خدمت سوله یمانی سوله یمانه

۸- به چاوی مه رحه مه ت پروانه هه دیه و صاحیبی هه دیه
به زۆری رابویره ئه م که مه له م که مترینانه (۵.۷)

۹- قبوولی که م له که م کردن، وه هاوا تی بگا زۆره
به تو زۆری بزانه م، که متری شیمه ی که ریمانه (۵.۸)

له به یتی دووهمدا مه حوی له هه مان هه لویستی (نالی) دایه که ده لیت:

که س به ئه لفاظم نه لی خۆ کردیییه، خۆ کوردیییه

هه رکه سی نادان نه بی، خوی طالبی مه عنا ده کا (۵.۹)

که وابوو و اتا و سۆزی عیشقی راسته قینه گرنکه و به چ زمانی ده نووسری له گرنگیدا ناگاته پله ی ناوه رۆک، هه رچه نده هه ردوو شاعیریشمان به ئه نقه ست به کوردییان نووسیوه، چونکه شانازیان به زمانی میللی خۆیان هه کردوو که ئه مه ش مافیککی ساده ی سروشتی هه موو میلله تیکه. جا عیشقه که ی مه حوی لیته دا عیشقی پیغه مبه ره و به ره و عیشقه راسته قینه خواییه که ده چیت.

له به یتی سییه م و چواره مدا مه حوی له پیغه مبه ر ده پارێته وه که ریگای ئه م قه سیده کوردیییه ش بدا بیته گۆره پانی قه سیده کانی تره وه و هه رچه نده شیعه کانی ش هینده شایانی ئه وه یان نییه، چونکه هه ست و نه ستی له به رباری ناله باری کۆمه لایه تی و رامیاری په ریشانه. مه به ستی مه حوی ئه وه یه میلله تی کورد له ژیر ده ستی دراوسێکانیدا ده نالیتی و هیچ مافیکیان پی ره و نه بینیه بۆیه شاعیر (شعور) ی واپه ریشانه چونکه ره نگدانه وه ی بارودۆخی ولاته که یه تی.

له به یتی شه شه مدا مه حوی به هیوای ئه وه یه که قه سیده کوردیییه که ی لی و هریگیری چونکه ئه گهر و هریگرا گرنکه نییه بورده ی بووسیری بی یا خود کورده ی مه حوی. نابج ئه وه ش فه رامۆش بکه ین هه رچه نده مه حوی شانازی به زمانی کوردی کردوو وه له هه ندی به یته دا به هاوشانی عه ره بی داناوه، به لام لیته دا

پهراوتیز:

- ٢٤- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٧.
٢٥- ديوانى مه حوى، ل٣٧٦.
٢٦- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٤.
٢٧- ديوانى مه حوى، ل٣٧٠.
٢٨- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٢٠.
٢٩- ديوانى مه حوى، ل٣٨٨.
٣٠- سهراوهى پيشوو، ل٣٩٧.
٣١- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٢٧.
٣٢- سهراوهى پيشوو، ل٢٨.
٣٣- سهراوهى پيشوو، ل٢٨.
٣٤- الانفال / ٢.
٣٥- ديوانى مه حوى، ل٣٧٠.
٣٦- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٣٠.
٣٧- ديوانى مه حوى، ل٣٧٠.
٣٨- سهراوهى پيشوو، ل٣٧٢.
٣٩- سهراوهى پيشوو، ل٣٧٧.
٤٠- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٤٠.
٤١- ديوانى مه حوى، ل٣٧٠.
٤٢- سهراوهى پيشوو، ل٣٧١.
٤٣- سهراوهى پيشوو، ل٣٧٢.
٤٤- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٤٥.
٤٥- سهراوهى پيشوو، ل٤٦.
٤٦- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٤٩.
٤٧- ديوانى مه حوى، ل٣٧١.
٤٨- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٥٣.
٤٩- سهراوهى پيشوو، ل٥٣.
٥٠- ديوانى مه حوى، ل٣٧٢.
٥١- سهراوهى پيشوو، ل٣٧٤.
٥٢- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٥٤.
٥٣- ديوانى مه حوى، ل٣٧٥.
٥٤- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٦٧.
٥٥- ديوانى مه حوى، ل٣٧٢.
٥٦- سهراوهى پيشوو، ل٣٧٤.
٥٧- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٧٢.
٥٨- ديوانى مه حوى، ل٣٧٣.
٥٩- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٧٤.

- ١- قضية الاسلام والشعر، ادريس الناפורي، دار الشؤون الثقافية العامة، آفاق عربية، بغداد، ص٧٨.
٢- شعر العقيدة في عصر صدر الاسلام حتى سنة ٢٣هـ، ايهب عباس حمودي، رسالة ماجستير، جامعة بغداد، ١٩٨٠، ص٣٠.
٣- الشعراء / ٢٢٤-٢٢٧.
٤- الانبياء / ٥.
٥- يس / ٦٩.
٦- قضية الاسلام والشعر، ص١٤.
٧- سهراوهى پيشوو، ل٢٣.
٨- سهراوهى پيشوو، ل٢٥.
٩- شعر العقيدة في عصر الاسلام حتى سنة ٢٣هـ، ص٣٣-٣٤ / التيار الاسلامي في شعر العصر العباسي الاول، له د. مجاهد مصطفى، بغداد، ١٩٨٢، ص٢٣-٢٤.
١٠- البقرة / ١١٩.
١١- شعر العقيدة في عصر صدر الاسلام حتى ٢٣هـ، ص٥٤-١٠٩.
١٢- التيار الاسلامي في شعر العصر العباسي الاول، ص٢٥.
١٣- الشعر الصوفي، عدنان حسين العوادى، ص١١٩.
١٤- التيار الاسلامي في شعر العصر العباسي الاول، ص٢٩.
١٥- سهراوهى پيشوو، ل٢٩.
١٦- سهراوهى پيشوو، ل٣٠.
١٧- سهراوهى پيشوو، ل٣٦.
١٨- سهراوهى پيشوو، ل٣١.
١٩- ناوى (برهان الدين ابراهيم بن ابراهيم بن حسن اللقاني المالكي) به، له لقانى گونديكه له گوندهكانى ميسرداله (الوجه البحرى)، سالى بوونى نه زانراوه له زانستى هديس و كه لام دهستيتكى بالاى هه بووه به كه بووه له فتوادره كان، له كاتى گه رانه وهى له حه ج له سالى ١٠٤١ك-١٦٣١ از مردووه، له دواى خوى كوره كهى (شيخ عبدالسلام) له شويتنى دانيشتووه له سه رده مى خوى شيتخى مالكييه كان بووه له قاهيمه، كتيبته كهى باوكى ليكدواوه ته وه به ناونيشانى (تحاف المرید شرح جوهرة التوحيد). الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، محمد احمد العدوى، المقدمة، ص ط.
٢٠- ديوانى مه حوى، ل٣٦٨.
٢١- سهراوهى پيشوو، ل٣٦٩.
٢٢- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، محمد احمد العدوى، ص١.
٢٣- ديوانى مه حوى، ل٣٧٩.

- ٦٠- ديوانى مهحوى، ل٣٧٣.
- ٦١- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٧٩.
- ٦٢- الانبياء/٢٣.
- ٦٣- ديوانى مهحوى، ل٣٧٨.
- ٦٤- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٨٣.
- ٦٥- ديوانى مهحوى، ل٣٧٢.
- ٦٦- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٩٠.
- ٦٧- ديوانى مهحوى، ل٣٧٣.
- ٦٨- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٩٢.
- ٦٩- التكوير/٢٣.
- ٧٠- النجم/١٣.
- ٧١- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٩٦.
- ٧٢- ديوانى مهحوى، ل٤٣٧.
- ٧٣- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٩٦.
- ٧٤- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٩٨.
- ٧٥- ديوانى مهحوى، ل٣٧٩.
- ٧٦- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٩٨.
- ٧٧- ديوانى مهحوى، ل٣٨٠.
- ٧٨- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٠١.
- ٧٩- ديوانى مهحوى، ل٣٧٩.
- ٨٠- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٠٤.
- ٨١- ديوانى مهحوى، ل٣٨١.
- ٨٢- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٠٦.
- ٨٣- ديوانى مهحوى، ل٣٨٤.
- ٨٤- سهراوهى پيشوو، ل٣٨٥.
- ٨٥- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٠٨.
- ٨٦- غافر/٦٠.
- ٨٧- البقرة/١٨٦.
- ٨٨- ديوانى مهحوى، ل٣٩٤.
- ٨٩- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١١٧.
- ٩٠- ديوانى مهحوى، ل٣٩١.
- ٩١- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٢٥.
- ٩٢- ديوانى مهحوى، ل٣٩٣.
- ٩٣- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٣٦.
- ٩٤- ديوانى مهحوى، ل٣٩٥.
- ٩٥- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٣٨.
- ٩٦- ديوانى مهحوى، ل٣٩٤.
- ٩٧- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٣٩.
- ٩٨- ديوانى مهحوى، ل٣٨٧.
- ٩٩- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٤٧.
- ١٠٠- ديوانى مهحوى، ل٣٩٠.
- ١٠١- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٥٠.
- ١٠٢- سهراوهى پيشوو، ل١٥٠.
- ١٠٣- ديوانى مهحوى، ل٣٩٨.
- ١٠٤- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٦١.
- ١٠٥- ديوانى مهحوى، ل٤٠٠.
- ١٠٦- سهراوهى پيشوو، ل٤٠١.
- ١٠٧- سهراوهى پيشوو، ل٤٠٤.
- ١٠٨- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١٦١.
- ١٠٩- ناوى «شرف الدين محمد سعيد بوسيرى» به، له نه سلا خه لكى ولا تى مه غريبه و له تيرهى سه نهجاه، له سالى ٦٠٨ك-١٢١١ز له شارى ده لاس له ميسر له داىك بووه، ثم زانابه پلهو پايه كى به رزى لاي فه زمانه واىانى ميسر هه بووه و دواىى وازى ليسان هيناوه و ده ستى به نووسينى كومه له ستايشيكى پيغه مبه ر د.خ كردوه، هه ره گرنگه كانيان قه سيدهى هه مزيبيه به كه (٤٥٦) به يته و هه روهها قه سيدهى بورده به كه (١٦٠) به يته، بوسيرى له سالى ٦٩٦ك-١٢٩٦ز وه فاتى كردوه. المجموعه النبهيانية في المدائح النبوية، ج١، يوسف النبهاني، ص٥.
- ١١٠- ديوانى مهحوى، ل٤٥٢.
- ١١١- سهراوهى پيشوو، ل٤٢٢.
- ١١٢- المجموعه النبهيانية في المدائح النبوية، ج١، ص١١١.
- ١١٣- ديوانى مهحوى، ل٤٢٥.
- ١١٤- سهراوهى پيشوو، ل٤٢٥.
- ١١٥- المجموعه النبهيانية في المدائح النبوية، ج١، ص٧٨.
- ١١٦- ديوانى مهحوى، ل٤٢٧.
- ١١٧- سهراوهى پيشوو، ل٤٣٤.
- ١١٨- المجموعه النبهيانية في المدائح النبوية، ج١، ص١٠٧.
- ١١٩- سهراوهى پيشوو، ل١١٠.
- ١٢٠- ديوانى مهحوى، ل٤٣٣.
- ١٢١- المجموعه النبهيانية في المدائح النبوية، ج١، ص٧٧.
- ١٢٢- ديوانى مهحوى، ل٤٣٥.
- ١٢٣- سهراوهى پيشوو، ل٤٣٦.
- ١٢٤- المجموعه النبهيانية في المدائح النبوية، ج١، ل٨٢.
- ١٢٥- ديوانى مهحوى، ل٤٣٩.

- ١٢٦- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٤١٠.
- ١٢٧- ديوانى مهوى، ل ٤٤٩.
- ١٢٨- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨٠.
- ١٢٩- ديوانى مهوى، ل ٤٤٩.
- ١٣٠- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨١.
- ١٣١- ديوانى مهوى، ل ٤٤٧.
- ١٣٢- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨١.
- ١٣٣- ديوانى مهوى، ل ٤٤٣.
- ١٣٤- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨٢.
- ١٣٥- ديوانى مهوى، ل ٤٤١.
- ١٣٦- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨٧.
- ١٣٧- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٨٩.
- ١٣٨- ديوانى مهوى، ل ٤٤٢.
- ١٣٩- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨٧.
- ١٤٠- ديوانى مهوى، ل ٤٥١.
- ١٤١- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ١١٢.
- ١٤٢- ديوانى مهوى، ل ٤٥٩.
- ١٤٣- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ١١٠.
- ١٤٤- ديوانى مهوى، ل ٤٦٠.
- ١٤٥- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ١١٢.
- ١٤٦- ديوانى مهوى، ل ٤١٩.
- ١٤٧- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٤.
- ١٤٨- ديوانى مهوى، ل ٤١٩.
- ١٤٩- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ١٠.
- ١٥٠- ديوانى مهوى، ل ٤٢١.
- ١٥١- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٤.
- ١٥٢- ديوانى مهوى، ل ٤٢٤.
- ١٥٣- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٤٢٥.
- ١٥٤- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٧.
- ١٥٥- ديوانى مهوى، ل ٤٢٥.
- ١٥٦- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٤٢٦.
- ١٥٧- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٢.
- ١٥٨- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٣.
- ١٥٩- ديوانى مهوى، ل ٤٢٧.
- ١٦٠- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٤٣٤.
- ١٦١- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٥.
- ١٦٢- سهرچاوهى پيتشوو، ل ١٤٠.
- ١٦٣- سهرچاوهى پيتشوو، ل ١٥٠.
- ١٦٤- ديوانى مهوى، ل ٤٣٥.
- ١٦٥- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٤٣٥، ههروهها سهيرى ل ٤٣٦ بکه بهيتى (٣،٢،١) هه ره له بابته چوونه ناسمانه كه به.
- ١٦٦- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ١١.
- ١٦٧- ديوانى مهوى، ل ٤٤٨.
- ١٦٨- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٨.
- ١٦٩- ديوانى مهوى، ل ٤٤٩.
- ١٧٠- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٨.
- ١٧١- ديوانى مهوى، ل ٤٤٩.
- ١٧٢- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٨.
- ١٧٣- ديوانى مهوى، ل ٤٤١.
- ١٧٤- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٨.
- ١٧٥- ديوانى مهوى، ل ٤٤٣.
- ١٧٦- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٨.
- ١٧٧- ديوانى مهوى، ل ٤٤٣.
- ١٧٨- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٨.
- ١٧٩- ديوانى مهوى، ل ٤٦٠.
- ١٨٠- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ١٥.
- ١٨١- ديوانى مهوى، ل ٣٧٠.
- ١٨٢- الحديد/٣.
- ١٨٣- العقائد الاسلامية، السيد سابق، ص ٥٣.
- ١٨٤- تبسيط العقائد الاسلامية، حسن ايوب، ص ٣٣-٣٤.
- ١٨٥- ديوانى مهوى، ل ٣٧٠.
- ١٨٦- تبسيط العقائد الاسلامية، ص ٢٥.
- ١٨٧- شرح العقائد المحشى، سعد الدين التفتازانى، ص ٥٣.
- ١٨٨- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ٤١ / العقائد الاسلامية، ص ٥٩.
- ١٨٩- ديوانى مهوى، ل ٣٧٠.
- ١٩٠- العقائد الاسلامية، ص ٥٣.
- ١٩١- ديوانى مهوى، ل ٣٧٤.
- ١٩٢- العقائد الاسلامية، ص ٧١.
- ١٩٣- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٧١-٧٢.
- ١٩٤- الانعام/٣-١٠.

- ١٢٦- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٤١٠.
- ١٢٧- ديوانى مهوى، ل ٤٤٩.
- ١٢٨- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨٠.
- ١٢٩- ديوانى مهوى، ل ٤٤٩.
- ١٣٠- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨١.
- ١٣١- ديوانى مهوى، ل ٤٤٧.
- ١٣٢- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨١.
- ١٣٣- ديوانى مهوى، ل ٤٤٣.
- ١٣٤- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨٢.
- ١٣٥- ديوانى مهوى، ل ٤٤١.
- ١٣٦- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨٧.
- ١٣٧- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٨٩.
- ١٣٨- ديوانى مهوى، ل ٤٤٢.
- ١٣٩- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ٨٧.
- ١٤٠- ديوانى مهوى، ل ٤٥١.
- ١٤١- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ١١٢.
- ١٤٢- ديوانى مهوى، ل ٤٥٩.
- ١٤٣- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ١١٠.
- ١٤٤- ديوانى مهوى، ل ٤٦٠.
- ١٤٥- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ١، ص ١١٢.
- ١٤٦- ديوانى مهوى، ل ٤١٩.
- ١٤٧- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٤.
- ١٤٨- ديوانى مهوى، ل ٤١٩.
- ١٤٩- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ١٠.
- ١٥٠- ديوانى مهوى، ل ٤٢١.
- ١٥١- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٤.
- ١٥٢- ديوانى مهوى، ل ٤٢٤.
- ١٥٣- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٤٢٥.
- ١٥٤- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٧.
- ١٥٥- ديوانى مهوى، ل ٤٢٥.
- ١٥٦- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٤٢٦.
- ١٥٧- المجموعة النبوية في المدايح النبوية، ج ٤، ص ٢.
- ١٥٨- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٣.
- ١٥٩- ديوانى مهوى، ل ٤٢٧.
- ١٦٠- سهرچاوهى پيتشوو، ل ٤٣٤.

- ١٩٥- ديوانى مهوى، ل٣٧٤.
- ١٩٦- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٧٢-٧٣.
- ١٩٧- ديوانى مهوى، ل٣٧٥.
- ١٩٨- الشورى/١١.
- ١٩٩- شرح العقائد المحشى، ص٦٤-٦٥.
- ٢٠٠- ديوانى مهوى، ل٤٠٥.
- ٢٠١- فيض القدير، ج٣، عبد الرؤوف المناوى، ص٢٦٢.
- ٢٠٢- ديوانى مهوى، ل٤٠٧.
- ٢٠٣- الشورى/١١.
- ٢٠٤- ديوانى مهوى، ل٤٠٨.
- ٢٠٥- شرح العقائد النسفية، ص٧٦.
- ٢٠٦- النجم/٩.
- ٢٠٧- ديوانى مهوى، ل٤١١.
- ٢٠٨- سهرچاوهى پيشوو، ل٣٧٠.
- ٢٠٩- شرح العقائد المحشى، ص٥٢-٩٠.
- ٢١٠- ديوانى مهوى، ل٣٧١.
- ٢١١- مەكتوباتى كاك ئەحمەدى شېخ، بەشى يەكەم، وەرگېترانى: مەلا عەبدول كەرىمى مودەرىس، ل٥٣-٥٤.
- ٢١٢- تبسيط العقائد الاسلامية، ص٩٠-٩١.
- ٢١٣- ال عمران/٢.
- ٢١٤- سبأ/٢.
- ٢١٥- تبسيط العقائد الاسلامية، ص٨٦.
- ٢١٦- سهرچاوهى پيشوو، ل٩١.
- ٢١٧- سهرچاوهى پيشوو، ل٩١.
- ٢١٨- سهرچاوهى پيشوو، ل٨٨-٨٩.
- ٢١٩- الحج/١٤.
- ٢٢٠- يس/٨٢.
- ٢٢١- النساء/١٦٤.
- ٢٢٢- الشورى/٥١.
- ٢٢٣- العقائد الاسلامية، السيد سابق، ص٦٩.
- ٢٢٤- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٤٩-٥٠.
- ٢٢٥- ديوانى مهوى، ل٣٧١.
- ٢٢٦- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٥٣.
- ٢٢٧- سهرچاوهى پيشوو، ل٥٣.
- ٢٢٨- ديوانى مهوى، ل٣٧٢.
- ٢٢٩- تبسيط العقائد الاسلامية، ص٣٥-٣٦.
- ٢٣٠- ديوانى مهوى، ل٣٧٤.
- ٢٣١- شرح العقائد المحشى، ص٥٩.
- ٢٣٢- الملل والنحل، ج١، الشهرستانى، ص٤٩.
- ٢٣٣- ديوانى مهوى، ل٣٧٥.
- ٢٣٤- الزمر/٦٢.
- ٢٣٥- ثورة العقل، د. عبدالستار عزالدين الراوى، ط٢، بغداد، ١٩٧٤، ص٢٠٧-٢٠٨.
- ٢٣٦- الملل و النحل، ج١، ص٤٩.
- ٢٣٧- ثورة العقل، ص٢٠٩.
- ٢٣٨- سهرچاوهى پيشوو، ل٢١٠.
- ٢٣٩- دائرة المعارف الاسلامية، ج٣، تاليف: ائمة المستشرقين في العالم، ص٤٣٤.
- ٢٤٠- فلسفة العقل، د. عبدالستار عزالدين الراوى، دار الحرية للطباعة، بغداد، ١٩٨٤، ص٢٣-٢٤.
- ٢٤١- ديوانى مهوى، ل٣٧٥.
- ٢٤٢- طه/٥.
- ٢٤٣- الملل و النحل، ج١، ص٨٤.
- ٢٤٤- ق/١٦.
- ٢٤٥- الواقعة/٨٥.
- ٢٤٦- الفصل في الملل والاهواء في النحل، المجلد ١، ج٢، ص١٢٢-١٢٣ / الفتوحات المكية، ج١، ابن عربى، ص٩٨.
- ٢٤٧- المدخل الى دراسة، الاديان و المذاهب، ج٢، ص١٥٥.
- ٢٤٨- الملل والنحل، ج١، ص٨٥.
- ٢٤٩- دائرة المعارف الاسلامية، ج٣، ائمة المستشرقين، ص٤٣٤.
- ٢٥٠- ديوانى مهوى، ل٣٧٦.
- ٢٥١- الشورى/١١.
- ٢٥٢- ص/٧٥.
- ٢٥٣- الفجر/٢٢.
- ٢٥٤- الرحمن/٢٧.
- ٢٥٥- الملل والنحل، ج١، ص٤٩-٥٠.
- ٢٥٦- سهرچاوهى پيشوو، ل٩٢.
- ٢٥٧- الفصل في الملل والاهواء والنحل، المجلد ١، ج٢، ص١٦٦.
- ٢٥٨- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٦٢.

- ٢٥٩- سهراوهى پيشوو، ل٦٣.
- ٢٦٠- سهراوهى پيشوو، ل٦٦.
- ٢٦١- ديوانى مهوى، ل٣٧٧.
- ٢٦٢- الانعام/٢٢.
- ٢٦٣- شرح العقائد المحشى، ص٥٥-٥٦ / الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٤١.
- ٢٦٤- الملل والنحل، ج٢، ص٦٦-١٣٢.
- ٢٦٥- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص١.
- ٢٦٦- سهراوهى پيشوو، ل٣-١.
- ٢٦٧- ديوانى مهوى، ل٣٨٩.
- ٢٦٨- شرح العقائد المحشى، ص١١٠.
- ٢٦٩- سهراوهى پيشوو، ل١١٠.
- ٢٧٠- سهراوهى پيشوو، ل١١٠.
- ٢٧١- سهراوهى پيشوو، ل١١٠.
- ٢٧٢- سهراوهى پيشوو، ل١١٠.
- ٢٧٣- سهراوهى پيشوو، ل١١٠.
- ٢٧٤- سهراوهى پيشوو، ل١١٢.
- ٢٧٥- ديوانى مهوى، ل٤٠٧.
- ٢٧٦- الاعراف/٥٤.
- ٢٧٧- شرح العقائد المحشى، ص١٢١.
- ٢٧٨- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٤٦.
- ٢٧٩- العقائد الاسلاميه، ص٦٦.
- ٢٨٠- النحل/٤٠.
- ٢٨١- الملل والنحل، ج١، ص٥١.
- ٢٨٢- سهراوهى پيشوو، ل٥١.
- ٢٨٣- سهراوهى پيشوو، ل٥٧.
- ٢٨٤- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٤٦.
- ٢٨٥- ديوانى مهوى، ل٤٠٨.
- ٢٨٦- تبسيط العقائد الاسلاميه، ص٨٩.
- ٢٨٧- العقائد الاسلاميه، ص٦٥.
- ٢٨٨- المؤمنون/٨٠.
- ٢٨٩- سبأ/٣.
- ٢٩٠- ديوانى مهوى، ل٤٠٨.
- ٢٩١- الفصل في الملل والاهواء والنحل، المجلد الاول، ج٢، ص١٢٦.
- ٢٩٢- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٤٧.
- ٢٩٣- العقائد الاسلاميه، السيد سابق، ص٦٧.
- ٢٩٤- الاسراء/١١٠.
- ٢٩٥- العقائد الاسلاميه، ص٢٤ / تبسيط العقائد الاسلاميه، ص٩٤.
- ٢٩٦- ديوانى مهوى، ل٣٩٩.
- ٢٩٧- العقائد الاسلاميه، ص٢٤.
- ٢٩٨- ديوانى مهوى، ل٣٦٧.
- ٢٩٩- العقائد الاسلاميه، ص٢٥ / تبسيط العقائد الاسلاميه، ص٩٥.
- ٣٠٠- ديوانى مهوى، ل٣٦٩.
- ٣٠١- تبسيط العقائد الاسلاميه، ص٢٦.
- ٣٠٢- ديوانى مهوى، ل٣٧٠.
- ٣٠٣- العقائد الاسلاميه، ص٢٥.
- ٣٠٤- ديوانى مهوى، ل٣٧٢.
- ٣٠٥- العقائد الاسلاميه، ص٢٨ / تبسيط العقائد الاسلاميه، ص٩٧.
- ٣٠٦- تبسيط العقائد الاسلاميه، ص٩٥.
- ٣٠٧- سهراوهى پيشوو، ل٩٦.
- ٣٠٨- سهراوهى پيشوو، ل٩٦.
- ٣٠٩- العقائد الاسلاميه، ص٦٥.
- ٣١٠- ديوانى مهوى، ل٣٧٦.
- ٣١١- العقائد الاسلاميه، ص٢٦ / تبسيط العقائد الاسلاميه، ص٩٦.
- ٣١٢- ديوانى مهوى، ل٣٨٥.
- ٣١٣- تبسيط العقائد الاسلاميه، ص٩٧.
- ٣١٤- ديوانى مهوى، ل٤١٠.
- ٣١٥- العقائد الاسلاميه، ص٢٩.
- ٣١٦- ديوانى مهوى، ل٤٢٧.
- ٣١٧- تبسيط العقائد الاسلاميه، ص٩٨.
- ٣١٨- العقائد الاسلاميه، ص٢٤.
- ٣١٩- سهراوهى پيشوو، ل٢٤.
- ٣٢٠- ديوانى مهوى، ل٣٧٣.
- ٣٢١- الملل والنحل، ج١، ص٨٨.
- ٣٢٢- الملل والنحل، ج١، ص٤٩-٥٠ / تبسيط العقائد الاسلاميه، ص٢٩٩.
- ٣٢٣- الملل والنحل، ج١، ص٧٩ / تبسيط العقائد الاسلاميه، ص٢٩٧.
- ٣٢٤- شرح العقائد المحشى، ص١٣٤.
- ٣٢٥- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص٨١-٨٢.
- ٣٢٦- ديوانى مهوى، ل٣٧٣.
- ٣٢٧- سنن النسائي، ج٤، الجزء ٨، بشرح المحافظ جلال الدين السيوطي و حاشية الامام

- السندی، ص ۱۰۲.
- ۳۲۸- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۹۳-۹۴.
- ۳۲۹- العقائد الاسلامية، ص ۹۶.
- ۳۳۰- ديوانى مهوى، ل ۳۷۷.
- ۳۳۱- المؤمنون / ۱۱۵.
- ۳۳۲- ديوانى مهوى، ل ۳۷۸.
- ۳۳۳- الملل والنحل، ج ۱، ص ۹۳.
- ۳۳۴- الانبياء / ۲۳.
- ۳۳۵- الفصل في الملل والاهواء والنحل، الجزء ۳، المجلد ۲، ص ۱۶۴-۱۶۵.
- ۳۳۶- شرح العقائد المحشى، ص ۱۷۴ / الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۸۳-۸۴.
- ۳۳۷- غافر / ۶۰.
- ۳۳۸- ديوانى مهوى، ل ۴۰۰.
- ۳۳۹- سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۰۱.
- ۳۴۰- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۱۱۷.
- ۳۴۱- البقرة / ۱۸۶.
- ۳۴۲- ديوانى مهوى، ل ۴۰۴.
- ۳۴۳- سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۱۳.
- ۳۴۴- ديوانى مهوى، ل ۳۷۹.
- ۳۴۵- الاحزاب / ۴۰.
- ۳۴۶- العقائد الاسلامية، ص ۲۰۰.
- ۳۴۷- آل عمران / ۸۵.
- ۳۴۸- ديوانى مهوى، ل ۳۸۰.
- ۳۴۹- البقرة / ۲۵۲.
- ۳۵۰- آل عمران / ۸۱.
- ۳۵۱- ديوانى مهوى، ل ۳۸۰.
- ۳۵۲- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۱۰۱.
- ۳۵۳- سهرچاوهى پيشوو، ل ۱۰۱.
- ۳۵۴- حاشية اتمام الدراية لقراء النقاية للسيوطي على كتاب مفتاح العلوم للسكاكي مطبعة التقدم العلمية بمصر، ص ۱۰ / الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۱۳۹-۱۴۰.
- ۳۵۵- الفتوحات المكية، ج ۲، ابن عربي، ص ۶۱.
- ۳۵۶- بوراق: گيانداريکه له کهر گه ورده تره و هيندهى هيتستر نابي. فقه السيرة، د. محمد سعيد رمضان البوطي، ط ۶، ص ۱۱۵.
- ۳۵۷- سهرچاوهى پيشوو، ل ۱۱۵-۱۱۶.
- ۳۵۸- ديوانى مهوى، ل ۳۸۱.
- ۳۵۹- سهرچاوهى پيشوو، ل ۳۸۲.
- ۳۶۰- سهرچاوهى پيشوو، ل ۳۸۳.
- ۳۶۱- النجم / ۸-۱۸.
- ۳۶۲- النجم / ۱۱.
- ۳۶۳- النجم / ۱۷-۱۸.
- ۳۶۴- ديوانى مهوى، ل ۴۳۵.
- ۳۶۵- سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۳۶.
- ۳۶۶- النساء / ۱۵۶.
- ۳۶۷- الكهف / ۶۵.
- ۳۶۸- حاشية اتمام الدراية لقراء النقاية للسيوطي، ص ۱۱.
- ۳۶۹- سهرچاوهى پيشوو، ل ۱۲.
- ۳۷۰- ديوانى مهوى، ل ۴۳۷.
- ۳۷۱- سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۳۸.
- ۳۷۲- تفسير البيضاوى، ص ۶۹۸.
- ۳۷۳- سهرچاوهى پيشوو، ل ۶۹۸.
- ۳۷۴- الانعام / ۱۰۳.
- ۳۷۵- تفسير البيضاوى، ص ۱۸۶.
- ۳۷۶- ديوانى مهوى، ل ۴۳۴.
- ۳۷۷- الاعراف / ۱۴۳.
- ۳۷۸- حاشية اتمام الدراية لقراء النقاية، للسيوطي، ص ۱۰ / الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۱۳۹-۱۴۰.
- ۳۷۹- يونس / ۱۸.
- ۳۸۰- فتح المجيد شرح كتاب التوحيد للشيخ محمد بن عبدالوهاب، ص ۲۰۹.
- ۳۸۱- البقرة / ۲۵۵.
- ۳۸۲- الانبياء / ۲۸.
- ۳۸۳- ديوانى مهوى، ل ۴۲۷.
- ۳۸۴- سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۳۴.
- ۳۸۵- التاج، الجامع للاصول في احاديث الرسول، ج ۵، ص ۳۸۴.
- ۳۸۶- سهرچاوهى پيشوو، ل ۳۹۳.
- ۳۸۷- ديوانى مهوى، ل ۳۹۴.
- ۳۸۸- شرح العقائد المحشى، ص ۲۶ / حاشية اتمام الدراية لقراء النقاية، السيوطي، ص ۷ / الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۱۰۲.
- ۳۸۹- شرح العقائد المحشى، ص ۲۲۶.
- ۳۹۰- تبسيط العقائد الاسلامية، ص ۱۷۶.

- السندی، ص ۱۰۲.
- ۳۲۸- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۹۳-۹۴.
- ۳۲۹- العقائد الاسلامية، ص ۹۶.
- ۳۳۰- ديوانى مهوى، ل ۳۷۷.
- ۳۳۱- المؤمنون / ۱۱۵.
- ۳۳۲- ديوانى مهوى، ل ۳۷۸.
- ۳۳۳- الملل والنحل، ج ۱، ص ۹۳.
- ۳۳۴- الانبياء / ۲۳.
- ۳۳۵- الفصل في الملل والاهواء والنحل، الجزء ۳، المجلد ۲، ص ۱۶۴-۱۶۵.
- ۳۳۶- شرح العقائد المحشى، ص ۱۷۴ / الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۸۳-۸۴.
- ۳۳۷- غافر / ۶۰.
- ۳۳۸- ديوانى مهوى، ل ۴۰۰.
- ۳۳۹- سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۰۱.
- ۳۴۰- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۱۱۷.
- ۳۴۱- البقرة / ۱۸۶.
- ۳۴۲- ديوانى مهوى، ل ۴۰۴.
- ۳۴۳- سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۱۳.
- ۳۴۴- ديوانى مهوى، ل ۳۷۹.
- ۳۴۵- الاحزاب / ۴۰.
- ۳۴۶- العقائد الاسلامية، ص ۲۰۰.
- ۳۴۷- آل عمران / ۸۵.
- ۳۴۸- ديوانى مهوى، ل ۳۸۰.
- ۳۴۹- البقرة / ۲۵۲.
- ۳۵۰- آل عمران / ۸۱.
- ۳۵۱- ديوانى مهوى، ل ۳۸۰.
- ۳۵۲- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۱۰۱.
- ۳۵۳- سهرچاوهى پيشوو، ل ۱۰۱.
- ۳۵۴- حاشية اتمام الدراية لقراء النقاية للسيوطي على كتاب مفتاح العلوم للسكاكي مطبعة التقدم العلمية بمصر، ص ۱۰ / الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ۱۳۹-۱۴۰.
- ۳۵۵- الفتوحات المكية، ج ۲، ابن عربي، ص ۶۱.
- ۳۵۶- بوراق: گيانداريکه له کهر گه ورده تره و هيندهى هيتستر نابي. فقه السيرة، د. محمد سعيد رمضان البوطي، ط ۶، ص ۱۱۵.
- ۳۵۷- سهرچاوهى پيشوو، ل ۱۱۵-۱۱۶.
- ۳۵۸- ديوانى مهوى، ل ۳۸۱.

- ٣٩١- الفتوحات المكية، ج ٢، ص ٣٧٠. / العقائد الاسلامية، ص ٢١٥.
- ٣٩٢- شرح العقائد المحشى، ص ٢٢٦-٢٢٧.
- ٣٩٣- ديوانى مهوى، ل ٣٨٤.
- ٣٩٤- سهرچاوهى پيشوو، ل ٤١٩.
- ٣٩٥- سهرچاوهى پيشوو، ل ٤٤١.
- ٣٩٦- سهرچاوهى پيشوو، ل ٤٤٢.
- ٣٩٧- سهرچاوهى پيشوو، ل ٤٤٣.
- ٣٩٨- سهرچاوهى پيشوو، ل ٤٤٧.
- ٣٩٩- سهرچاوهى پيشوو، ل ٤٤٨.
- ٤٠٠- سهرچاوهى پيشوو، ل ٤٤٩.
- ٤٠١- سهرچاوهى پيشوو، ل ٤٥٠.
- ٤٠٢- الاسراء / ٨٨.
- ٤٠٣- التاج، ج ٣، ٣٠٧.
- ٤٠٤- سهرچاوهى پيشوو، ل ٣١٠.
- ٤٠٥- سهرچاوهى پيشوو، ل ٣١٣.
- ٤٠٦- سهرچاوهى پيشوو، ل ٣١٤.
- ٤٠٧- سهرچاوهى پيشوو، ل ٣٢٦.
- ٤٠٨- سهرچاوهى پيشوو، ل ٣٢٥.
- ٤٠٩- سهرچاوهى پيشوو، ل ٣٣٣.
- ٤١٠- سهرچاوهى پيشوو، ل ٣٣٧.
- ٤١١- ديوانى مهوى، ل ٣٨٤.
- ٤١٢- سهرچاوهى پيشوو، ل ٣٨٥.
- ٤١٣- ئامازڤه بؤ فهرمووده پيغه مبهرد. د. خ «لوكان بعدى نبى لكان عمر بن الخطاب». التاج، ج ٣، ص ٣١٤.
- ٤١٤- ئامازڤه بؤ فهرمووده پيغه مبهرد. د. خ «انا مدينة العلم وعلي بابها». التاج، ج ٣، ص ٣٣٧.
- ٤١٥- ديوانى مهوى، ل ٤٣٩.
- ٤١٦- الملل والنحل، ج ١، ص ٥٢.
- ٤١٧- سهرچاوهى پيشوو، ل ٥٠.
- ٤١٨- شرح العقائد المحشى، ص ٨.
- ٤١٩- الملل والنحل، ج ١، ص ١١٠.
- ٤٢٠- سهرچاوهى پيشوو، ل ١٢٥.
- ٤٢١- دائرة المعارف الاسلامية، ج ٣، ص ٤٣٤.
- ٤٢٢- شرح العقائد المحشى، ص ١٩٨.
- ٤٢٣- الزلزال / ٧-٨.
- ٤٢٤- ديوانى مهوى، ل ٣٨٦.
- ٤٢٥- سهرچاوهى پيشوو، ل ٣٨٨.
- ٤٢٦- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ١٧.
- ٤٢٧- سهرچاوهى پيشوو، ل ١٧.
- ٤٢٨- سهرچاوهى پيشوو، ل ٢٣.
- ٤٢٩- ديوانى مهوى، ل ٣٨٧.
- ٤٣٠- الزمر / ٥٣.
- ٤٣١- النساء / ١٦-١٧.
- ٤٣٢- التاج، ج ٥، ص ١٥٢.
- ٤٣٣- ديوانى مهوى، ل ٣٨٧.
- ٤٣٤- المدخل الى دارسة الاديان و المذاهب، المجلد ٢، الجزء ٢، ص ١٥٠.
- ٤٣٥- سهرچاوهى پيشوو، ل ١٤٩.
- ٤٣٦- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ٢٨.
- ٤٣٧- شرح العقائد المحشى، ص ٢٠٦.
- ٤٣٨- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ٢٨.
- ٤٣٩- الانفال / ٢.
- ٤٤٠- التوبة / ١٢٤.
- ٤٤١- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ٢٨.
- ٤٤٢- ديوانى مهوى، ل ٣٨٨.
- ٤٤٣- النساء / ٤٨.
- ٤٤٤- الزمر / ٥٣.
- ٤٤٥- تفسير البيضاوى، ص ١١٤.
- ٤٤٦- شرح العقائد المحشى، ص ١٩٢.
- ٤٤٧- الانبياء / ٢٣.
- ٤٤٨- تفسير البيضاوى، ص ١١٤.
- ٤٤٩- الاعراف / ٥٤.
- ٤٥٠- فتح المجيد شرح كتاب التوحيد، ص ٧٨.
- ٤٥١- ديوانى مهوى، ل ٣٨٨.
- ٤٥٢- سهرچاوهى پيشوو، ل ٣٨٩.
- ٤٥٣- الملل والنحل، ج ١، ص ٥٥.
- ٤٥٤- شرح العقائد المحشى، ص ١٧٠.
- ٤٥٥- الشرح الجديد لجوهرة التوحيد، ص ١٥١.
- ٤٥٦- ديوانى مهوى، ل ٣٩٠.
- ٤٥٧- غافر / ٤٦.
- ٤٥٨- حاشية اتمام الدراية لقراء النقاية، ص ٨-١٠. / شرح العقائد المحشى، ص ١٧٦-١٨٧.

- ٤١٣- ئامازڤه بؤ فهرمووده پيغه مبهرد. د. خ «لوكان بعدى نبى لكان عمر بن الخطاب». التاج، ج ٣، ص ٣١٤.
- ٤١٤- ئامازڤه بؤ فهرمووده پيغه مبهرد. د. خ «انا مدينة العلم وعلي بابها». التاج، ج ٣، ص ٣٣٧.
- ٤١٥- ديوانى مهوى، ل ٤٣٩.
- ٤١٦- الملل والنحل، ج ١، ص ٥٢.
- ٤١٧- سهرچاوهى پيشوو، ل ٥٠.
- ٤١٨- شرح العقائد المحشى، ص ٨.
- ٤١٩- الملل والنحل، ج ١، ص ١١٠.
- ٤٢٠- سهرچاوهى پيشوو، ل ١٢٥.
- ٤٢١- دائرة المعارف الاسلامية، ج ٣، ص ٤٣٤.
- ٤٢٢- شرح العقائد المحشى، ص ١٩٨.
- ٤٢٣- الزلزال / ٧-٨.
- ٤٢٤- ديوانى مهوى، ل ٣٨٦.
- ٤٢٥- سهرچاوهى پيشوو، ل ٣٨٨.

۱۳۴۴هـ، ص ۸۵.

- ۵۰۰ - الطبقات الكبرى، ج ۱، ابن سعد، ص ۲۲۷-۲۲۹.
- ۵۰۱ - ديوانى مه حوى، ل ۴۴۲.
- ۵۰۲ - سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۴۳.
- ۵۰۳ - پروانه ديوانى مه حوى، ل ۴۴۴.
- ۵۰۴ - ديوانى مه حوى، ل ۴۵۲.
- ۵۰۵ - سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۵۳.
- ۵۰۶ - سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۵۴.
- ۵۰۷ - سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۵۶.
- ۵۰۸ - سهرچاوهى پيشوو، ل ۴۵۶.
- ۵۰۹ - ديوانى نالى، مه لاعه بدول كه ريمى موده ريس، ل ۱۰۷.

بهشتی جوارم

سؤنیگه ری له شیمره گانی مه هویدا

سەرەتا:

بەرلەووی بچینە ناویاسە کەووە لە شیعەرە سۆفیگەراییەکانی مەحوی بکۆڵینەو وای بەپەسەند دەزانین کورتەیی لەو نووسینانە بخەینە بەرچاو کە ئاماژەیان بۆلایەنی سۆفیگەری مەحوی کردوو، تازانین تاچ رادەیهک مافی شایانی خۆیان داوەتی و ئەسپی خامەیان لەو مەیدانە کاکای بەکاکییەدا چەند بپری کردوو و خۆی تاو داو؟

بەزێادەپەوی نازانری ئەگەر بگوتری مەحوی تاقە سواری مەیدانی شیعری سۆفیگەری کرمانجی خواروو و هیچ شاعیری تۆزی بەرپیتی نەشکاندوو و بوو تە پێشپەوی ئەو لایەنەو شاعیران لە دواي خۆبەو و چاویان لێی کردوو و بوو تەپری پیشاندەریان، کەوابوو شایانی ئەو هەیه کە چەندەها لیکۆڵینەو هەوێ لەسەر نووسراب و بنووسری، بۆیە ئێمەش بەپیتی توانای خۆمان هەول دەدەین ئەو نووسینانە هەل بەسەنگینین و بەدیاریان بخەین تا چەند بەپرشتن.

مامۆستا عەلە ئەدین سەجادی لەلیکۆڵینەو کەیدا ئاماژە بۆ ئەو دەکا کە مەحوی سەرەتا لەگۆشەگیری هێچی دەست نەکەوت و دوايي (کەوتۆتە سەر ئەو باوەرە کە تاجۆش و خۆشیتکی نەبی ناگاتە رووی نازیزان) (۱).

سەرکە جۆشیتکی نەبی من زەر کە تالم بۆ چیبە

دل کە هۆشیتکی نەبی شیشەیی بە تالم بۆ چیبە (۲)

بۆیە پیتی ناو تە مەیدانی عەشق بازان و بە (بێ ئیختیاری شەرابی عەشقی شاعیران ئەخوا تەو و مەحوی ئەکا بە نازناوی شیعری) (۳). سەجادی لەو باوەرەدا یە کە تەنیا سۆزی مەعنەویات مەحوی کردۆتە عاشق بێ ئەو هەوێ (دلی کردبی بەهیتلانەیی خەیاالی روومەت گولان بۆ گەیشتن بەم ئامانجە) (۴).

مامۆستا سەجادی جگە لەو هەوێ لە چەند نمونەییە کەدا ئاماژە بۆلایەنی سۆفیگەری شیعری مەحوی دەکا، لەکۆتاییشدا نمونەییە کە لە شیعری زوهدی دەهینیتەو (۵) دەلی:

دنیا تیا ترۆیە، مەو سەتە تیا، پرۆ

کێ مایەو تیا، کە نەبووی تیا، ترۆ (۶)

بەلام، نابیی ئەو مەمان لەبیرچی کە سەجادی ئەو کلیلەمان ناداتە دەست کە بەهۆبەو بەزانین کامە شیعەر سۆفیگەراییەو کامەیی زوهدە؟ سەرەرای ئەمەش دەستنیسانی ئەو هەوێ نەکردوو کە شیعری زوهد سەرەتای شیعری سۆفیگەراییەو لەو هەوێ رێچکە هەل دەبەستنی، جگە لەمەش تێمان ناگەیهنی کە مەحوی لەچ پلەییەکی سۆفیگەری دا بوو و سەر بە کام رێبازی سۆفیگەری بوو؟

کاکەیی فەللاح لە بارەیی سۆفیگەری مەحویەو دەلیت: (شاعیر زانایەکی مۆتەسەو یف بوو) (۷)، دەبوا یە لە جیا تێ (مەتەسوف) بیگوتبا یە (سوفی)، چونکە مۆتەسەو یف ئەو دەگەیهنی کە مەحوی سۆفی نەبوو و خۆی هیناوە تە سەر شیبو هەوێ سۆفیەکان.

نووسەر لەلایەنی سۆفیگەری مەحویەو تەنیا چەند نمونەییەکی شیعریمان دەخاتە بەرچاو کە بریتین لەبێ نرخی ژبانی جیهان و دۆژمنکاری کردنی نەفس، بێ ئەو هەوێ پلەیی سۆفیگەری شاعیرمان نیشان بەدو پێمان رابگەیهنی کە خۆشای چ دەربایەکی سۆفیگەری نۆش کردوو و بەرەو کۆی هەنگا و دەنیت؟

لە بارەیی عیشقە کە مەحویەو، نووسەر چەند بەیتیکی جوانی بە نمونە هیناوە و عیشقە مەزنە کە مەحوی تیدا روون کردۆتەو (بێ ئەو هەوێ چاوەروانی پاداشتی پێزانینی خۆشەو یستە کە بکات، لەمەش زیاتر پیدا ئەگریت و هاوارو سکالای گەرمی لە دەست ئەو هەیه کە خۆشەو یستە کە لە سەری هەزاران عاشقی داو، کەچی ئەم لە شەرەفی ئەو کوشتنە بێ بەش و رەنجەرۆ ئەکات) (۸) هەر وەک دەلی:

لە ئاوی تییگی هەرزامی بوو ئاوا

برینی من نەبی هەر وایە و دەیران (۹)

لەلایەکی تر بۆمان دەردەخا کە مەحوی هەرچەندە لە جیهان زۆر بێزار بوو، بەلام بێزاراییەکی کاتی بوو هەر وەک دەلیت:

پیری نه مامی باغی جوانیمی کرده پووش
تازدم دره ختی طوولی ئەمەل دەر دەکا چرۆ^(۱۰)

عەبدوللا ئاگرین لە کۆمەڵە دەستنووسێک و چەند لیکۆلینە وە یە کیدا که
لەسەر مەحوی بلاوکرانە تەو بە دوو روودریژی باسی هەندئ لایەنی شیعەرەکانی
دەکات، بەلام ئەوێ بەلای ئیمە وە گرنگ بێت و بتوانین پیتی لەسەر دابگرین
لایەنە سۆفیگەراییە کە یەتی کە نووسەر لەو باوەرەدا یە (کە مەحوی وەک
سۆفییه ک قوناغ و پلەکانی تەسەوفی بریو، هەر لە (فناء في الشيخ) و دوای
تر (فناء في الله) کە دوا پلەو قوناغی خۆتوانە و یە لەو فەلسەفە یەدا^(۱۱).

ئەوێ راستی بێ دیاریکردنی پلەو قوناغەکانی سۆفیگەری مەحوی ئەوکاتە
گەلێ سوودمەند دەبوو ئەگەر لە گەل هەر قوناغێک چەند نمونە یەکی لە
شیعەرەکانی بهێتایە وە بە بەلگە ی دیار بۆچوونەکانی چەسپاند بایە.

ئینجا نووسەر بەرەو جەنگە کە ی رووسیای ژاپۆمان دەبات لە ۱۹۰۵ ز
و دە یخاتە ناو چوارچێوە یەکی سۆفیگەراییە وە جوۆرە پەرچووێ نیشان دەدا و پیمان
رادەگە یەنێ کە لە هەموو کاتی هۆ کاریگەراییە و هەرچی هە یە بەهێزو توانایە
هەر خوا یە (مسبب) بۆ یە دەبێ هەر پشت بە و بێسترت^(۱۲)، لەم بارە یە وە

مەحوی دەلتیت:

هەرچی هە یە موسە بییە، باقی کە فانییە

بەندە ی یە کێ بە، بەس بێرە عەبدی صەد هەزار^(۱۳)

لێرەدا جوۆرە توانە وە یەکی مەحوی لە ناو هێزو توانای خوادا بە دیار دەکە ویت و
بێز لە هەموو بەر جەستە یی دەکا و بە نەبووی دیتە بەرچاو و بەندایە تی هەر
شایانی خوا دەبینی و بەس.

نووسەر ئەم غەزە لە ی خوارە و ی لەسەر تە ی شیعری مەحوی دادەنێ و بەلای
ئەو وە دلداری مەجازییە:

بیبیی یا نهیبیی، من دادو بێ دادی دەکەم

گوێ بداتی یا نه داتی ئاھ و فەریادی دەکەم^(۱۴)

بەلام گەر تۆزی لێی وردبینە وە بۆمان دەر دەکە و ی کە پە یو هندی بەلداری
مەجازییە وە نییە و بەرەو حەقیقییە کە دەروات، چونکە شاعیر دە یە و ی لە پیتا و
ئەم عیشقە دا بمریت و خۆی بە شاگردی پەر و انە و بولبول دانا وە بەر دە و ام دە نالیینی
و خۆی بە جوانیی رووی چرا ئاسای رابەر کە ی دەسووتینی و دە یە و ی
ئیسفەندیاری نەفسی بەراو و تە گبیری پیری تەریقەت بکوژیت و داوای یارمە تی
لێدە کات بۆ ئەم جەنگە قورسە، کە و ابو کوشتنی نەفس بۆ مەسە لە ی توانە و یە
لە خودا و مەحوبش پیریو وە سە فەریکی دووری لە پیتشە کە مردنە و پتوبستی بە
زادی لە خوا ترسانە، ئەمەش چەند بەیتیکە لەو غەزە لە:

دەرسی عیشقم هەر لەکن پەر و انە یا بولبول بوو

بیگەمی یا نه یگەمی هەرمە شقی ئوستادی دەکەم^(۱۵)

کوشتنی ئیسفەندیاری نەفسە بەستە ی رایی پیر

گەر مە دەد کا یا نه کا، لەو شاهە ئیمدادی دەکەم

بەم نزیکانە لە بەرمە (مەحویا) ریگیکی دوور

بیتە دەستم، یانە یی، هەر کوششی زادی دەکەم^(۱۶)

سۆران مەحوی لە باسە کە یدا سۆفییه کان دەکاتە دووبەش:

۱- مۆتەسە و یفی ئیسلاحی: ئەوانەن کە بەرووکەشی دەروانە جیهانی
سۆفیگەری و بەر هە مەکانیشیان هیندە قوول بوونە و ی تیدانییە.

۲- مۆتەسە و یفی یاخی بوو: بە قوولی و وردی دەروانە سۆفیگەری و سەر تە لە
خۆیان دوایی لە کۆمەل یاخی دەبن و بەر هە مەکانیشیان رەنگدانە و ی
واقیعه کە یانە، ئینجا بە پالیشتی نمونە شیعیرییه کان مەحوی دەخاتە خانە ی
سۆفییه یاخی بوو کان و ئەمەش چەند نمونە یە کە:

ئەمینی شیتییە مەحوی، لە مە کری نەفسی ئەممارە

مەگەر رەحمی خودا، دەم بەستی کا، ئەم مارە ئەنگیو^(۱۸)

ئالیرەدا مەحوی لە خۆی یاخی بوو و دژی نەفسی بەد خۆی وەستا وە پە نا
دەباتە بەر خوا بۆ رزگار بوون لە دەستی.

به لّام له باره‌ی واتای ئەم به‌یتە‌ی خوارەوہ:

حاله به‌دحالی له شوین و ماله ویرانی له‌دوو

(مە‌حویا) گەر ئە‌هلی حالی مال و حالم بژیچییه^(۱۹)

ئیمه له‌گه‌ڵ مامۆستا مه‌لا عە‌بدول‌که‌رمی موده‌ریس و سۆران مه‌حوی نین، به‌لکو به‌یتە‌که له‌مه زیاتر هه‌لده‌گرێ و مه‌حوی که‌وتۆته ناو حالی سۆفیانە‌وه بۆیه ئاگای له‌ جیهانی ماددی نه‌ماوه و ماله ویران بووه، دوا‌ی ئە‌مه هه‌رخۆشی ده‌لی: مه‌حوی خه‌م له‌ ماله‌ویرانی جیهان مه‌خۆ تۆ ئە‌گەر ئە‌هلی حالی و له‌وانه‌ی که‌ خوا ئە‌م نبعمه‌ته‌ی پێ به‌خشیی، چونکه‌ حال به‌خششێکی خوا‌ییه بۆ سۆفی.

ئینجا نووسه‌ر دیته سه‌ریاخیبوونه‌که‌ی مه‌حوی له‌کۆمه‌ڵ و (روو له‌ خه‌لکی و له‌کۆمه‌ڵ ده‌نی و داوا‌ی ئە‌وه‌ش له‌وان ده‌کات، که‌ ئە‌وانیش یاخین و پشت له‌ دنیا ویستی بکه‌ن)^(۲۰).

چییه ئە‌م هه‌موو ته‌نته‌نه‌و من منت

ئه‌وه‌نده چییه، فه‌خرو به‌خ کردنت

به‌رۆ‌چوونی ئاوێ ده‌که‌ی زینده‌گی

به‌ده‌رچوونی بایه‌ک ده‌بێ مردنت^(۲۱)

ده‌مانه‌وێ ئە‌وه‌ش راست بکه‌ینه‌وه که‌ (شیخ حه‌سه‌نی به‌سری) سۆفی نه‌بووه^(۲۲)، چونکه‌ سۆفی‌گه‌ری له‌سه‌ره‌تای سه‌ده‌ی سییه‌می کۆچییه‌وه په‌یدا‌بووه و ته‌نیا پیاویکی زا‌هیدبووه و له‌ ۱۱۰ ک‌مردوو.

د. مارف خه‌زنه‌دار له‌ باره‌ی سۆفی‌گه‌ری مه‌حوییه‌وه چه‌ند خالیکی گرنگی ده‌ست‌نیشان کردوو که‌ له‌باسی نووسه‌ره‌کانی تر دا ده‌ست ناکه‌وێ و به‌وردی و چری بۆ با‌به‌ته‌که‌ چوو، له‌وانه‌ش (مه‌حوی وه‌کو شیخیکی ته‌ریقه‌تی نه‌قشه‌ندی با‌وه‌ری به‌تیکه‌ل‌کردنی ته‌ریقه‌ت له‌ پیناوی شه‌ریعه‌تدا نه‌ک پیچه‌وانه)^(۲۳).

ئە‌م تیکه‌ل‌کردنه‌ش وانه‌بێ له‌ دا‌هینانی مه‌حوی بێ به‌لکو هه‌موو سۆفییه‌کانی سه‌ر به‌سۆفی‌گه‌ری سوننی بر‌وایان وایه‌و غه‌زالی یه‌که‌م

سه‌ر‌کرده‌یانه که‌ توانی شه‌ریعه‌ت و سۆفی‌گه‌ری بگونجیتێ و به‌ره‌و تاکه‌ ئامانج‌یکیان بیات.

جگه له‌مه د. مارف بۆ ئە‌وه‌ش چوو که‌ مه‌حوی سه‌ره‌رای پا‌به‌ندبوونی به‌ده‌ست‌وو‌ره‌کانی شه‌ریعه‌ت جاروبار (وه‌کو شاعیریکی چاک سوودی له‌ سۆفیزم یاخود شیعی سۆفیزی ئیسلامی پێش‌خۆی وه‌رگرتوو، هه‌ندێ شیعی ده‌چیته ناو بیروبا‌وه‌ری سۆفیزی کۆزموسی له‌رووی تیۆرییه‌وه له‌گه‌ڵ سۆفیزی ئیسلامیش ده‌گونجێ)^(۲۴)، هه‌روه‌ها نووسه‌ر ئاماژه‌ بۆ پایه‌ی به‌رزێ مه‌حوی ده‌کات له‌ شیعه‌ سۆفی‌گه‌رییه‌کانی و ده‌یکاته هاوشانی شاعیره‌ مه‌زنه‌کانی سۆفی‌گه‌ری ئیسلامی، چونکه‌ (توانیویه‌تی به‌ره‌مه‌یکی ئە‌وتۆ دا‌بیتێ له‌رووی ره‌مزی سۆفیزی و ئیستیتیکی رۆمانتیزمییه‌وه به‌رامبه‌ر به‌ره‌مه‌ گه‌وره‌کانی سۆفیزی ئیسلامی بوه‌ستی و ببێ به‌ (مطلق) وه‌ له‌لایه‌ن هه‌موو که‌سه‌کیشه‌وه چیترێ لێ وه‌ر‌بگیرێ و به‌چا‌ویکی به‌رز ته‌ماشای بکری)^(۲۵).

د. مارف به‌هۆی چه‌ند به‌یتیکه‌وه توانیویه‌تی یه‌کی‌تیه‌ک پیک بیتێ له‌نیوان مه‌حوی و کرد‌گادا هه‌روه‌کو یه‌کی‌تیه‌که‌ی عومه‌ری کوری فاریز که‌ بریتی بوو له‌ (یه‌کی‌تی نیوان خودی دل‌دارو خودی دل‌به‌ردا، یاخود له‌ نیوان مرۆف و خوا‌دا، ئە‌مه له‌لایه‌ک، له‌لایه‌کی دی بریتی بوو له‌نیوان یه‌کبوونی خوا و شو‌ینه‌واره‌کانی له‌گه‌ڵ جیهانی به‌رجه‌سته‌دا، به‌لام له‌ هه‌ردوو‌باردا ئە‌م یه‌کبوونه‌ حاله‌تیکێ ده‌روونییه‌و له‌کاتی سۆزدا (وجد) رووده‌دات))^(۲۶)، به‌لگه‌ی نووسه‌ریش بۆ ئە‌م توانه‌وه‌و یه‌کبوونه‌ ئە‌م به‌یتانه‌یه‌:

به‌بێ به‌زمی حوزووری تۆ حه‌رامم کردوو به‌

نه‌وه‌ک بشکێ به‌نه‌شئه‌ی مه‌ی خوماری ده‌ردی بێ تویی^(۲۷)

که‌ هه‌ل‌گیرسا له‌نووری با‌ده‌ شه‌معی حوسنی جانا‌نه

نه‌چیته سه‌ر ته‌ریقه‌ی حه‌زه‌تی په‌روانه دل‌ چیکا؟؟^(۲۸)

له‌ باره‌ی ئە‌م توانه‌وه‌یه‌وه د. مارف ده‌لی: ((پرت‌ه‌و هی کرد‌گاره‌ دل‌ی شاعیر ده‌بێ له‌ناو ئە‌و پرت‌ه‌و‌دا بتوتیه‌وه‌و یه‌کی‌تی دروست ببێ))^(۲۹).

هەر له باره‌ی ئەم یه‌کی‌تییه نووسەر وای بۆ ده‌چێ که مه‌حوی له‌م به‌یته‌دا
(هه‌یاسی کردووه‌ته ره‌مزی بوون و هه‌ول ده‌دا یه‌کی‌تی له‌گه‌لا دروست
بکا)) (٣٠)، مه‌حوی ده‌لتی:

ئیعجازی عیشقه مه‌نشئه‌ی هه‌ر موعجیزتیکی حوسن
مه‌حمووده، به‌نده، بۆیه بووه پادشا ئه‌یاز (٣١)

دوای ئەم توانه‌وه‌و یه‌کبوونه له‌نیوان مه‌حوی و خودادا د.مارف ئاماژه بۆ ئەو
نه‌یتییه ده‌کا له‌نیوان مه‌حوی و په‌روه‌ردگارا هه‌یه ((چونکه پرته‌وی کردگار
نه‌یتییه که له‌نیوان عاریف و مه‌حبوب نابێ بیدا به‌که‌س)) (٣٢)، مه‌حوی ده‌لتی:

گه‌ر تی بگه‌ن له‌گه‌وه‌ری دل‌دا چ مه‌وج ئەدا
ئەم شه‌وچراغه له‌م شه‌وه‌دا که‌س ده‌دا به‌که‌س (٣٣)

حه‌ق بی‌ژییه‌ک گونا‌هیه مه‌نصوو‌رو، حه‌قمه‌ من
ئەم قه‌طعه گه‌ر نیشانی نه‌ده‌م (مه‌حویا) به‌که‌س (٣٤)

د.مارف رای وایه که ته‌ریقه‌ت و شه‌ریعه‌ت جیان، بۆیه له‌م به‌یتدا مه‌حوی وه‌کو
واعی‌زی داناوه نه‌ک سو‌فی:

رێگه‌ی هودا طه‌ریقه‌تی عیشقه ده‌ (مه‌حویا)
وه‌رن و پیا پڕۆن و (صلوا علی الرسول) (٣٥)

به‌باوه‌ری ئی‌مه ئەم به‌یته‌ی سه‌ره‌وه‌ی مه‌حوی ئاماژه‌یه بۆ ئایه‌تی ((قل ان
کنتم تحبون الله فاتبعونی یحببکم الله)) (٣٦)، ئەمه له‌لایه‌ک، له‌لایه‌کی تره‌وه ئەو
بیروباوه‌ره‌ی که ده‌لتی: ((الصوفی لامذهب له)) (٣٧) بیروباوه‌رێکی دوور له
ئیسلامه‌و سو‌فیگه‌ری ئیسلامی رووی ناوه‌وه‌ی ئیسلامه‌ هه‌روه‌ک چۆن
شه‌ریعه‌ت رووی ده‌ره‌وه‌یه‌تی چونکه ((ئایینی ته‌واو دوو رووی هه‌یه، شه‌ریعه‌ت
و ته‌ریقه‌ت، چۆن زانا‌کان له‌ شه‌ریعه‌ت چه‌نده‌ها حوکم هه‌ل ده‌هینجن، هه‌ر به‌م
جو‌ره‌ش سو‌فییه‌کان حوکم و کرده‌وه‌کانی دل له‌ ته‌ریقه‌تی سو‌فیگه‌ری هه‌ل
ده‌هینجن)) (٣٨).

خورشید ره‌شید له‌ باسه‌که‌ی خۆیدا دانی به‌وه داناوه که مه‌حوی شاعیرێکی

سو‌فی مه‌زنه‌و توانیو‌یتی فه‌لسه‌فه‌ی سو‌فیگه‌ری به‌شیره‌کانی ده‌ربه‌ری و
(خۆشی بووه به‌گولده‌سته‌ی کۆری مه‌ینۆشان و عه‌شقی خوایی و ئامانجی
سو‌فییه‌تی هیناوه‌ته دی ئەم فه‌لسه‌فه‌یه‌ی زۆربه‌روونی له‌م چه‌ند به‌یته‌ی خواره‌وه‌دا
ده‌رده‌که‌ویت) (٣٩)، مه‌حوی ده‌لتی:

تی ده‌گا هه‌رکه‌س بکا فه‌می رومووزی مه‌عنه‌وی
هه‌یجرو وه‌صله‌ نارو جه‌ننه‌ت ئایه‌تی ((لایستوی)) (٤٠)

کی‌وی غه‌م، وادی جه‌فا، طه‌ی کردنه ئه‌شرافی عیشق
باکی هه‌ورازو نشیوت که‌ی ده‌بی گه‌ر ره‌هه‌وی (٤١)

نوسه‌ر هه‌ینه له‌ مه‌سه‌له‌که‌ و ردنه‌بوته‌وه، ته‌نیا هه‌روه‌کو ئاو‌ردانه‌وه‌یه‌ک بۆی
چووه‌ له‌ لی‌تاره‌که‌ی گه‌راوه‌ته‌وه.

مه‌مه‌د ئەم‌ین حوس‌ین له‌ نووسینه‌که‌یدا دان به‌وه داده‌نی که مه‌حوی
سو‌فییه‌کی مه‌زن و خودان عیشقی‌کی له‌بن نه‌هاتووبووه، بۆیه نازناوی مه‌شوبی
به‌مه‌حوی گۆریوه‌ته‌وه تاوه‌کو له‌گه‌ل ئەقینه گه‌وره‌که‌یدا بگونجی. (٤٢)

نوسه‌ر رای وایه که مه‌حوی یه‌کی‌که له‌و شاعیره سو‌فیانیه‌ی که تورکه‌کان
بۆ خۆیان پێیان گه‌یانده‌بوو، که‌چی لی‌یان یاخی بوو و عه‌یب و عاریانی
ناشکرکرد (٤٣). له‌م باره‌وه، مه‌حوی ده‌لتی:

له‌ عاریف عامییه‌ک پرسی هه‌والی مه‌سله‌خ و قه‌صاب
به‌ئه‌نگوشتی شه‌هادی کرد، ئیشاره‌ی مه‌حه‌مه‌و نایب (٤٤)

به‌رای نووسه‌ر مه‌حوی له‌ دارشتنی غه‌زه‌له‌کانیدا له‌ دوولایه‌نی ئایدیالییه‌وه
بۆی چووه هه‌رکه خوا په‌رسته‌کان ده‌یان خویننه‌وه به‌لای ئایدیالییان ده‌بن،
ماتریالییه‌کانیش به‌لای ماددی و هه‌ردوو جیهانه که ده‌کاته ته‌واوکه‌ری یه‌کتری
و ئینجا زۆر شاره‌زایانه له‌هه‌ردوو جیهانه‌که‌دا پله‌ی به‌رزی و نزمی دیاری ده‌کات
و له‌ریازی عیشقه‌که‌یدا لاسایی مامۆستایان ده‌کاته‌وه (٤٥). مه‌حوی ده‌لتی:

ده‌رسی عیشقم هه‌ر له‌کن په‌روانه یا بولبول بووه
بیگه‌می، یا نه‌یگه‌می، هه‌ر مه‌شقی ئوستادی ده‌که‌م (٤٦)

ههروهها له باسیکی تریدا په یوه نندی نیوان مه حوی و هه لاج دیاری ده کاو روونی ده کاته وه چوون مه حوی هه لاج، ده کاته نیشانه ی حهق بیژی (دژی رژیم و خوارو خیتی زه مانه، بویه هه لاج به و شیوه به له هه موو نه و هونراوانه دا دهرده که ویت که باس له حهق و حهق بیژی ده کات، وه هه میشه بی باکیش بووه له و نه نجامه ی که هه لاجی پیگه یشتووه) (۴۷)، مه حوی ده لیت:

هه تا حهق ناصیره، هه ر حه قمه مه نظور

وه کو مه نصور نه گه ر بکه ن به دارا (۴۸)

له حهق بیژی بووه به حری «انا الحق» هه ر قه صیدیکم

له باتی جائزه واجب گه را قه تلم بکه ن واجب (۴۹)

لیره دا مه حوی خوی وه کو هه لاج دیته به رچاو له حهق گو تنه و چاوه رتی هه مان نه نجامی نه ویش ده کا، چونکه «زور به چاکی له رژیم فهرانه وای نه و سه رده مه گه یشتووه که پاداشتی راست بیژان هه رسزاو نازار و کوشتنه نه مه ش موری تاوانه که دهینی به نیو چه وانی رژیم عوسمانلییه وه» (۵۰).

ماموستا حه سیب قه ره داغی دوا ی نه وه ی روونی ده کاته وه که سؤفیکه ریی نیسلامی زاده ی تایینی نیسلامه و سه ربه به رهی فه لسه فه ی میتافیزیکیه، نینجا دیته سه ر کرؤکی سؤفیکه ری که خوشه ویستی و عه شقی سؤفیکه ریه و روونی ده کاته وه که «خوشه ویستی و عه شق کرؤکی سؤفیتیه، هه رچی بیروباوه ری سؤفیتی هه یه هه مووی به دهوروبه ری خوشه ویستی و عه شقدا ته نراوه» (۵۱)، هه روه کو مه حوی ده لیت:

له به ر دهرگاهی عیشقا، یه کسه ره هه رکه س سه ری دانا

نه گه ر په تیاره یه ک بوو، بوو له سه د عه للامه داناتر (۵۲)

هه ر نه م خوشه ویستی و عیشقه یه که سؤفی ده گه یه نیته نه نجام، «چونکه خوشه ویستی و عه شق بوو چوونن بوو توانه وه له ذاتی خوشه ویستدا که

خوایه» (۵۳).

دوا ی نه مه دیته سه رمه سه له ی سیکس و مه ی لای سؤفیه کان، له باره ی سیکسه وه باسی هه ندی سؤفیه کان ده کا که دلپان به لای خه ت نه داو به نده و گرفتاری بوونه، له وه لامدا ده لپان: نه م دیارده یه شتیکی گشتی نییه و تاک و ته راروی دوا، روودانه که ش مه رچ نییه لایه نیکی سیکسی رووت بی و له وانه یه سؤفیه که وای بوو چووبی که جوانی خوا له و لاره دا به رجه سته یه، له لایه کی تریشه وه له وانه یه نه م عیشقه بوو مه سه له ی حه زره تی نادم بگه رپته وه که حه ووا له وه وه په یدا بووه نه م عیشقه مه جازیه ش به ره و کانگای خوی بگه رپته وه که نه ژادی نیره.

له باره ی مه یه وه «نه مه دیارده یه کی کونه و هه ندی له سؤفیه - اباحی - یه کانی وه کو (مطاعه و قلندری) به دزی نوشیان ده کرد و دوا ی نه مه مه ی بووه هیتمایه کی عیرفانی به تاییه تی که ده که وتنه ناو سؤزی دهورونیه وه، له لایه کی تریشه وه مه ی له شیعی سؤفیه کاندایه یه بوو خوشه ویستی خوایی، چونکه نه م خوشه ویستی به که ده بیته هوی سوز و (وجد) سه رخوشی» (۵۴)، مه حوی سؤفی له م باره یه وه ده لیت:

له مه یخانه خودا گه ر نیمه دهرچین

به کئی به ین نیلتیجا، بوو کیهه دهرچین؟ (۵۵)

عه بدوللا قه ره داغی توانیوتی له چند لایه نیکه وه به ره و دهریای بی پایانی سؤفیکه ریی مه حوی بیت و چند ورده کاریبه ک به ده سته وه بیخی و هه ندی له وانه وه کو پرسیاریک ماوه ته وه و هه ندیکیش به نمونه شیعی ریه کانی مه حوی پالپشت کردوه، نیمه ش به پیی توانا ده ست له سه ر خاله گرنگه کانی داده نیین و نه گه ر توانیمان لایه نه ته ماوییه کانیشی روون ده که یه وه.

نوسه ر بوو نه وه چووه که مه حوی یاریکی هه یه و نافرته یه، و اتا «مرؤفیکه و نه گه ر مرؤف نه بی بوو چی باسی زولف و برؤو برژانگ و... ده کات، نه گه ر مرؤفیش نه بی ده بی چ هؤکاریک بی ناچاری کرد بی بیخاته چوارچیوه ی

خاسیه ته کانی مرۆڤه وه؟» (٥٦).

هه‌رچه‌نده یاره‌که‌ی مه‌حوی له شیوه‌ی ئافره‌ت دایه، به‌لام ئه‌و ئافره‌ته ره‌مزیکه‌و به‌ره‌و خوارچیکه‌ ده‌کات، و اتا: مه‌حوی وه‌کو گه‌لێ له شاعیره سۆفییه‌کانی تر ده‌یه‌وئێ له عیشقی مه‌جازیه‌وه به‌ره‌و عیشقی حه‌قیقی خوایی هه‌نگاو بنیت، ئه‌م ره‌مزی مێ یینه‌ش له شیعرێ سۆفیگه‌ریدا مێژویه‌کی دیرینی هه‌یه‌و خودان سروشتیکی خوایی داهینه‌ره، چونکه ژن له پیاو خولقاوه‌و پیاویش به‌ فه‌رمانی خوا په‌یدا بووه.

له‌ کۆنه‌وه لای «میسرییه‌کان (ایزیس) وه‌کو خوای دایک ده‌په‌رستراو ئه‌م پیرۆزییه‌ش گه‌یشته (عشتار) و له‌ویشه‌وه بۆ (مریم) له تایینی مه‌سیحیدا که‌بووه شوێنی که‌لیمه‌ی خواو عیسانی لێ په‌یدا بوو» (٥٧).

له‌راستیدا ره‌مزی ئافره‌ت له شیعرێ سۆفیگه‌ریدا سه‌ره‌تا له شیعه‌ره‌کانی مه‌جنونه‌وه سه‌ری هه‌لدا، مه‌جنوونیش جوژه شیتیه‌کی هه‌بوو که له‌گه‌ل سۆزو نیستی (فنا) سۆفییه‌کاندا یه‌ک ده‌گرته‌وه، که‌وابوو شیتی قه‌یس به‌ جوژه ئاکاریکی سۆفییه‌کانه‌ ده‌زانری و ره‌مزیکه‌ بۆ دلدار که له‌ناو خودی دولبه‌ردا تواوه‌ته‌وه، هه‌رکه قه‌یس ده‌یگوت: من له‌یلام (انا لیلی) (٥٨) هه‌ر هه‌مان گوته‌ی هه‌لللاج ده‌گه‌یه‌نێ (انا الحق)، چونکه هه‌ردووکیان له‌ناو بوونی خۆشه‌ویسته‌کانیاندا توابوونه‌وه (٥٩).

بهم شیوه‌یه یاره‌که‌ی مه‌حوی که وه‌کو ئافره‌تی خۆی نیشان ده‌دا ده‌یگه‌یه‌نیتته خوا، چونکه سیفه‌ته‌کانی خوای هه‌یه‌و له ئاده‌م خولقیتراره (ان الله خلق آدم علی صورته)، جگه له‌وه‌ش خۆشه‌ویستی نیوان پیاو و ژن له‌وه‌وه هه‌لقولاوه که له‌یه‌کتربیه‌وه په‌یدا بوونه و به‌ره‌و خواییه که ده‌رۆن چونکه به‌شیکن له‌و «ان الله احب من خلقه علی صورته واسجد له ملائکته النورین، ومن هناك وقعت المناسبه بین الرجل والمرأة كما بین الحق والرجل والصورة اعظم مناسبة واجلها واکملها، فانها شفعت وجود الحق كما كانت المرأة شفعت بوجودها الرجل فصيرته زوجاً، فظهرت الثلاثة، حق ورجل والمرأة، فحن الرجل الی ربه الذی

هو أصله حنین المرأة الیه» (٦٠).

ئینجا نووسه‌ر دیتته سه‌ر سروشتیکی تایبه‌تی غه‌زه‌له کانی مه‌حوی که «سیانه‌ی عیشق و عاشق و ده‌ره‌ده‌ری» (٦١) یان تیدا‌یه، بۆ نمونه:

له پێ حه‌رامه زه‌ی سیلسیله‌ی موقه‌ده‌سی عیشق
ببی به‌ شێرو مه‌گه‌ر هه‌لگری له دنیا ده‌ست (٦٢)

لێره‌دا عیشق له به‌شی یه‌که‌می به‌یته‌که هه‌یه‌و عاشیقیش بریتیه‌ له (ببی به‌شێر)، ده‌ره‌ده‌رییه‌که‌ش ده‌ست له جیهان هه‌لگرتنه، ئه‌مه‌و چه‌ند نمونه‌یه‌کی تری ده‌ستنیشان کردوه.

دوای ئه‌مه نووسه‌ر شیوه‌ی ده‌رکه‌وتنی یاری مه‌حویمان بۆ دیار ده‌کا که به‌ «چه‌ند شیوه‌ ده‌رکه‌وتنیکی یار هه‌ست پێ ده‌کرێ و شیوه‌یه‌کی بریتیه‌ له کورتیی ماوه‌ی ده‌رکه‌وتن» (٦٣) بۆ نمونه:

ئه‌زه‌تم که‌متر ده‌دا دا رۆژی حه‌شر

زۆری رانه‌گرن له‌گه‌ل من بۆ حیساب (٦٤)

شیوه‌یه‌کی تر بریتیه‌ له ده‌رکه‌وتنی به‌شیک یار (٦٥)، بۆ نمونه:

وتم: ئه‌و خاله‌ چ بوو هه‌رکه‌ره‌تیک ده‌رخست

وتی: داغی بوو به‌جه‌رگ و به‌دلی «مه‌حوی» ما (٦٦) نا

له‌چه‌ند شوێنیکی تر دا ده‌رکه‌وتنی یار عاشق ده‌گه‌یه‌نیتته ئه‌و په‌ری پله‌ی سۆز و تانه‌وه‌و نیستی (٦٧)، بۆ نمونه:

که دل ده‌توتته‌وه بۆ تو، ده‌که‌ی ئه‌و رۆژه توپروا

که‌خۆ ده‌رخه‌ی وه‌کو خۆر، دل وه‌کو شه‌ونم له‌خۆپروا (٦٨)

ئینجا ده‌ره‌ده‌ری له‌سیانه‌ی مه‌حوی ره‌ش ده‌بیتته‌وه «له ئه‌زمونی شاعیردا ته‌نها مه‌عشوق و عاشق ده‌مپینیتته‌وه» (٦٩)، بۆ نمونه:

له‌سه‌رتۆ بوومه په‌ندی عاله‌مێ وتم و، وتی: مه‌حوی

به‌س بێ موشریکی، به‌س، یا له‌دنیا یا له‌ من لاده (٧٠)

دوای ئه‌مه عاشیقیش له‌ناو مه‌عشوقه‌دا ده‌توتته‌وه هه‌ر مه‌عشوقه

دهمیتیتیه وه، «ئه زمونوه كه ئه زمونوی یه كتاییه و بهرده وامه له ره تگردنه وهی شته كان له ریگای گه یشتن به یه كدا»^(۷۱)، بۆ نمونوه:

غه بیره ی وه حدهت له وجودا نییه، كه ثرته وه همه ساده ته كراری یه كه مه نشه ئی ئه وهامی عه دهه^(۷۲)

بهم جۆره نووسهر بۆمان دهسه لیتنی كه «یاره كه ی مه حوی ئافرهت نییه، ئه گهر ئافرهت با ژیان ومان ده بووه مه بهست نهك توانه وه»^(۷۳).

ئه مینی شیخ عه لئه دینی نه قشبه ندی كه دیتته سهر سۆفیگه ری مه حوی ئه وه ده رده خات كه «مه حوی نه گه یشتوو ته پایه ی كه مائی ته ریفهت، كه بریتی بیت له ئیرشادی موطلهق، به لكو خه لیفه یی بووه له خه لیفه كانی شیخ به هائوددینی كوری شیخ عوسمانی نه قشبه ندی»^(۷۴)، واتا: مه حوی پله ی رابه رایه تی نه بووه. چونكه «ئه گهر مورشید بوای شیخه كه ی ئیجازه ی ئیرشادی ئه دای»^(۷۵).

دوای ئه مه به نمونوه ی شیعریه وه بۆمان روون ده كاته وه كه مه حوی ماوه یی له ژیانیدا رابه ری ته ریفه تی نه بووه و «به ده می خۆی هاواری بی كه سی و بی ده سی ئه كات له گۆرپه پانی ته سه و فدا»^(۷۶)، بۆ نمونوه:

چبكه مه نه ئه و كه سه مه كه كه سم بی له لابه كه س
خۆشم نه گه یه ئه و كه سه ئه و من بكا به كه س^(۷۷)

ئه م بی رابه رییه ش ههر له مردنی شیخ به هائوددینه وه بووه له سالی ۱۲۹۸ تا مردنی مه حوی ۱۳۲۴ كه ده كاته (۲۶) سال^(۷۸)، واته: پیتش ئه م میژوووه شیخ به هائوددین رابه ری ته ریفه تی بووه له سه رده ستی ئه ودا بووه ته ریواری سۆفیگه ری.

ئینجا نووسهر ده ستنیشان ی هه ندی به یته شیعرمان بۆ ده كا كه سه ره به سۆفیگه رین و به هۆی ئه و زاواوه سۆفیگه ریا نه وه كه تیبیان دایه ده توانی

بخریتته ئه م خانه یه وه بۆ نمونوه:

كوشتنی ئه سفه ندیاری نه فسه به ستی رای بی پیر
گهر مه دهه كا یانه كا، له وشاهه ئیمدادی ده كه م^(۷۹)

له م به یته دا (نه فس، پیر، مه دهه، ئیمداد، شاه) هه موویان زاوه وه ی سۆفیگه رین.

نووسهر بۆمان ده رده خا كه سۆفیگه رییه كه ی مه حوی له چوارچیوه ی شه رع دایه و «ئه م ریگه ی ته سه و فیه كه به ریگه ی عیشق به ناوبانگه سه رچاوه كه ی له پیتغه مبه رو یارانیه وه هاتوو»^(۸۰)، بۆ نمونوه:

ریگه ی هو دا طه ریفه تی عیشقه ده «مه حویا»
وه رن و پیا برۆن و (صلوا علی الرسول)^(۸۱)

نووسهر هه ولی ئه وه ی داوه كه دوو مه قام له مه قامه كانی سۆفیگه ری له شیعه ركانی مه حویدا بدۆزیتته وه، بۆ نمونوه:

دلی بی باره، مایه ی كاره، هه ركه س كاروباری خۆی
له دونیادا مو ففقه ق بوو به دل ته فویضی باری كرد^(۸۲)

ئه م به یته «ده ست نیشانه بۆ مه قامی ته وه ككول»^(۸۳)، ئه م به یته ی خواره وش ئامازه یه بۆ مه قامی فه قر له سۆفیگه ریدا:

شوكری حه ق به رده ری هه ر فه قره ئیقامه تگه م
به ر ده روباری نه سولطان و نه شانیمه مه لاذ^(۸۴)

عه بدول كه ریم حه سه ن عه بدوللا له وتاریکی دا به سه ردی پی (گه وه هری فه لسه فه ی ته سه وف له گولزاری شیعی مه حویدا) باسی كورته یه کی سه ره له لدان و مه به ستی سۆفیگه ری كردوو وه هه ندی راو بۆچونی هه یه كه له گه لیدا نین، له وانه ش: رای وایه كه ریبازی یه كیتی بوون (وحدة الوجود) له سه رده ستی (ذو النون المصری ت ۲۴۵هـ) سه ری هه لداوه^(۸۵). به لام راستیه كه ی ئه وه یه ئه م

گهرمی هه ورپیتک دئ و له بهیته کەش قسە ی ساردی به دکاران و هەناسە ی گهرمی مه حوی برووسکتی پیتک دین و له به دکاران دگرئ که وه کو شهیتانن، دووریش نییه له جیاتی «کەسی شیتانه...» بهم جوړه بی «کەسی شهیتانه...» که ئامارژیه بو ئایه تی «وجعلناها رجوماً للشیاطین»^(۹۱)، و اتا: خوی گه وره به ئەستیره کۆمه لی شهیتانه کان دپرووختینی هه رکه دهیانه وی گوی بو دهنگوباسی ئاسمان هه لخن.

سۆفییه حال و مه قامه کانی سۆفیگه ربی دۆزییه وه ئەم ریبازه ش دواتر (محي الدین ابن عربي ت ۶۳۸هـ) به دامه زینه ری داده نری له ئیسلامدا هه رچه نده ئەم ریبازه زۆر له میژه هه یه .

دوای ئەوه نووسه ر به ره و سۆفیگه ربی مه حوی دئ و چەند به یته به فوونه دیتیه وه وه فله سه فه و بو چوونی مه حوی نیشان ددها، به لام به رای ئیمه هه ندئ له بو چوونه کانی راستییان نه پیتکا وه .

نووسه ر له باره ی ئەم دوو به یته وه **ده لئ:**

لوغاتی ئیمه ناله و ئاهه (قطعاً)

لوغە ی واناگری (برهان قاطع)^(۸۶)

که تو دهرکه وتی ناله و گریه جو شا

نیه ئەم جیلوه غه یری به رقی لامیع^(۸۷)

«مه حوی شاعیر هاوار و ناله و خرۆشانی دل و دهروونی به زوبانیکی چوواندوه که له فره هنگی (برهان قاطع) دا نادۆزیته وه . . و اتا: زوبانی شیعی شاعیر مانا و اتای قول و ره می له خۆوه گرتوه بو ئەوه ی خۆشه و یسته که ی پی بانگ بکات و...»^(۸۸)، به لام له راستیدا و اتای ئەوه یه که سۆفی له حالی سۆزدا (جذبە) ده گاته هه لوبستییکی و ناتوانی به وشه ی فره هنگی ئەوه ی له دهروونی دایه دهری پری.

هه روه ها له باره ی ئەم به یته وه **ده لئ:**

له پاداشی قسە ی سه ردا هه مه ئاه و هەناسە ی گهرم

کەسی شیتانه به ردم تیگری، من به رقی تی ده گرم^(۸۹)

«له باتی ئەوه ی بلئ: حه والهی خویان ئەکه م... ئەلئ: به رقی تی ئەگرم که مه به ستی به رق و اته نووری خویه»^(۹۰)، له راستیدا ئەو بو چوونه ی جوانه که ده لئ «حەواله ی خویان ئەکه م» به لام «مه به ستی به رق و اته نووری خویه» بو چوونییکی کزه و مافی خۆی نه داوه تی، مه حوی له م به یته دا به ره و راستییه کی زانستیمان ده با که پیتکها تنی برووسکه، برووسک له بارگه ی (شحنة) ساردو

چۆن بزانین شیعره‌کانی مه‌حوی سۆفیگهرین؟

دوای ئەو هی زانیمان مه‌حوی مه‌لایه‌کی چاک و لیها تووی سه‌رده‌می خۆی بووه و یه‌کیک بووه له‌خه‌لیفه‌کانی شیخ به‌هائوددینی نه‌قشبه‌ندی و دوای مردنی بی‌را به‌ر ماوه‌ته‌وه تا کو تایی ژبانی.

ئێستا به‌پیتوبست ده‌زانری تیشکیک به‌خریته سه‌ر به‌ره‌مه شیعریه‌کانی و ریگایه‌ک بدۆزیته‌وه بو‌جیا کردنه‌وه‌ی غه‌زه‌لی دل‌داری مه‌جازی و حه‌قیقی. ئەو هی ئاشکرایه غه‌زه‌ل و قه‌سیده‌کانی شاعیره سۆفیه‌کان به‌گشتی و مه‌حوی به‌تایبه‌تی له‌لیکدانه‌وه‌ی یاندا له‌واتایه‌ک زیاتر هه‌لده‌گرن و ده‌توانری به‌خریته‌ تای ته‌رازووی دل‌داری یا خود سۆفیگهریه‌وه.

هه‌ردوولاش به‌لگه‌ی به‌رجه‌سته‌ی خۆیان هه‌یه‌وه ده‌توانن بو‌چوونه‌کانیانی پی به‌هیتز بکه‌ن، ئەوانه‌ی به‌ره‌و دل‌داری مه‌جازی ده‌به‌نه‌وه به‌لگه‌ی خۆیان هه‌یه، چونکه له‌ناو شیعره‌کاندا باسی یاری ده‌کری که خاوه‌نی زولف و روو و خاله و بیگومان ده‌بی ئەویاره ئافره‌ت بی، یا ئاده‌میزاد.

ئەوانه‌ی شیعره‌کان به‌ره‌و دل‌داری راستی ده‌به‌نه‌وه، ئەوانیش به‌لگه‌ی خۆیان هه‌یه‌وه به‌هیتزترینیان نیستی و (فناء) توه‌وه‌ی عاشقه له‌مه‌عشووقدا، و اتا: لایه‌نه گیانییه‌که به‌سه‌ریدا زال ده‌بی و هه‌ست به‌چیژی هه‌ستی نا کریت.

ئێستاش وا به‌پیتی توانا چهند خالی ده‌ستنیشان ده‌که‌ین که بینه ده‌ستووریک بو‌ناسینه‌وه‌ی شیعره‌ی سۆفیگهری و جیا کردنه‌وه‌ی له‌بابه‌تی تر، خاله‌کانیش له‌مانه‌ی خواره‌وه‌دا رهنگ ده‌ده‌نه‌وه:

۱- توه‌وه‌ی عاشق له‌مه‌عشووقدا و بوونیان به‌یه‌ک: یا خود خو به‌ختکردنی عاشق بو مه‌عشووقه‌که‌ی و چیژوه‌رگرتنی له‌نازاردانی به‌رده‌وامی، چونکه عاشقی راسته‌قینه هه‌موو شتیکی له‌یاره‌وه پی خۆشه و گرنگ ئەو هی له‌ئهن‌دیسه‌ی مه‌عشووقه‌ ده‌رنه‌چی. مه‌حوی سۆفی له‌م باره‌یه‌وه نمونه‌ی شیعره‌ی زۆره و له‌خواره‌وه چهند به‌یتی تو‌مار ده‌که‌ین:

تانه‌بووری تو له‌سه‌ر ری ناخه‌یه مه‌یدانی عیشق
سه‌ر له‌پیتشی پی ده‌بی له‌م ریگه‌ دانیتی (اولا) (۹۲)

ئاهمه‌یه خو به‌ختکردن له‌پیتناو عیشقی راستی بو ره‌زامه‌ندی مه‌عشووقه‌ که
خوایه:

که دل ده‌توتیه‌وه بو تو، ده‌که‌ی ئەو رۆژه تو پروا
که خو ده‌رخه‌ی وه‌کو خو، دل وه‌کو شه‌ونم له‌خو پروا (۹۳)

دلی سۆفی ده‌توتیه‌وه و تیشکی خۆی رووی یاری ئەو ماده‌ده‌ تو او هیه ده‌کاته
هه‌لم و له‌ناوی ده‌بات.

۲- ئامازه‌ کردن بو هه‌ندی که‌له‌ پیاوی سۆفیگهری: شاعیر زۆر جار ئامازه‌ بو
هه‌ندی له‌سۆفیا نه‌ ده‌کا که له‌پیتناو ریبازه‌که‌ی یاندا سه‌ریان داناوه یا خود
نازاریکی زۆریان چه‌شتوه، له‌م باره‌یه‌وه له‌ شیعره‌کانی مه‌حویدا چهند
نمونه‌یه‌ک به‌رچاو ده‌که‌ون له‌وانه:

قاتی پیاوه له‌سه‌ر ئەم ئه‌رزه، ده‌بینی مه‌نصور
به‌سه‌ری داره‌وه، (ذا النون) ه له‌بن زیندانا (۹۴)

لیرده‌دا مه‌نسووری هه‌للاج و زینوونی میسری دوو که‌له‌ پیاوی سۆفیگهری بوون
و یه‌که‌میان له‌سیداره‌ دراو دووهم زیندانی کرا.

۳- ئامازه‌ کردن بو تاهه‌ت و حه‌دیس: سه‌ره‌رای لایه‌نه گیانییه‌که‌ی هه‌ندی جار
شاعیر ئامازه‌ بو هه‌ندی تاهه‌ت و حه‌دیس ده‌کات که له‌ته‌وه‌ری سۆفیگهریدا
ده‌خولیتنه‌وه، ئەمه‌ش چهند نمونه‌یه‌که له‌م باره‌یه‌وه:

به (الطور) ی قه‌لبی ته‌جللا قه‌رین
به (والنجم) ی پر ورشه ورشی جه‌بین (۹۵)

لیرده‌دا (الطور) ئامازه‌یه بو سووره‌تی (الطور) و (والنجم) بو سووره‌تی (النجم)
له‌قورئاندا:

بو گومبووانی چۆلی مه‌حه‌به‌تیه‌تی خودا
ته‌بشیری (والسلام علی تابع الهدی) (۹۶)

لیره دا ئاماژیه بو ئایه تی «والسلام علی من اتبع الهدی» (۹۷)، بهیته کهش باسی بیابانی خوشه ویستی خوابی دهکات که هه ره له خویدا سۆفیگه ربیه.

له سه رسانی که سانی دی جه نازهی من، وتی: چابوو

ئه م ئیفتادهش له غه م رسگاری بوو بو خوئی و سه ربی کهوت (۹۸)

ئه م بهیته ئاماژیه بو فه رموده ی پیغه مبه ر «الناس نیام فاذا ماتوا انتبهوا» (۹۹).

۴- ناوه یئانی حال و مه قامی سۆفییه کان: زۆر جار ان شیعره کان زاروه ی حال و مه قامه کانی تیدایه و به مه وه دهناسرینه وه. مه حوبش ئه مه ی فه رامۆش نه کردوو وه که م تازۆرێک له غه ز له کانیدا رهنگی داوه ته وه، لیره دا نامانه وی هه موو نمونه کان به خه یه نه بهرچاو به لکو له باره ی حال نمونه یه ک و له باره ی مه قام نمونه یه ک ده ست نیشان ده که یه ن:

له سه ره خو چوونه، شه یدا بوونه، قورپیتوانه، سووتانه

هه تا مردن، مه حه بهت ئیشی زۆره، ریزی لێ ده گرم (۱۰۰)

لیره دا (مجه) به کیکه له حاله کان که مه حوی هه تا مردنی ریزی لێ ده گریت:

به عومری نووچه وه ته و فیقی تو بکا ئیمداد

له به حری شوکره وه یه ک قه تره بینه سه ره له ب (۱۰۱)

لیره دا (شکر) به کیکه له مه قامه کان که مه حوی ده یه وی یه ک دلۆپ له وه دریا به دا بینه ته سه ره لیوی.

۵- بوونی زاروه کانی سۆفیگه ربی له شیعره کاند: ئه گه هات و شیعره کان زاروه ی سۆفیگه ربیان تیدابوو و له واتادا به ره و عیشقیکی بیگه ردی دوور له جیهانی ماده ده چوون، ئه وا ده توانی شیعره کان ناویان لێ بنری سۆفیگه ربی.

شیعره کانی مه حوی له باره ی زاروه ی سۆفیگه ربیه وه ده لئه مه ندن و به یتی وای تیدایه که چوار پینج زاروه ی ناخنیوه ته خوئی، لیره دا ته نیا دوو نمونه ده خه یه نه بهرچاو و ئه وانی تر له شوینی خوئی تو ماریان ده که یه ن:

سه کینه ی مه ره به ی سووتانیبه ئاته ش په رستی عیشق

ئه گه ر صاحب ئیراده ت بی عه جه ب پیریکه په روانه (۱۰۲) له م بهیته دا پینج زاروه ی سۆفیگه ربی تیدایه «سه کینه، سووتان، عیشق، ئیراده ت، پیر» و واتاکه شی به ره و عیشقی خوابی ده چیت.

جه مالت حه یفه ده رخه ی بو که س و ناکه س، وتم، فه رموی

جه لالی حوسنه ئیمه ی کرده شاهه نشاهی «لایسأل» (۱۰۳)

لیره دا «جه لال و جه مال و حوسن» زاروه ی سۆفیگه ربین و بهیته کهش له ناخی سۆفیگه ربیدا یه و به ره و به کیتی بوون ده چیت.

زاروه سۆفیگه ربیه کان له شیعره کانی مه حویدا

که بریاری ئه وه دره مه حوی شاعیریکی سۆفییه و غه زه ل و چوارینه کانی له م جو ره با به تی شیعره ن، که و ابو ده بی شیعره کانی کومه لێ زاروه ی سۆفیگه ربیان به خو وه گرته بی بو ئه وه ی لیکۆله ر بیانکاته پالپشتی رایه کانی خوئی و خوئی پی پشت ئه ستوور بکات.

ئه وه ی شه ره زایی له زاروه کانی سۆفیگه ربی هه بی وبتوانی له وشه ی ئاسایی جیا یان کاته وه، ئینجا بیت و چاو یک به دیوانه که ی مه حوبدا بگپیت، ئه و کاته بو ی ده رده که ویت که مه حوی وه ستایانه و لیزانانه زاروه سۆفیگه ربیه کانی له شوینی خویدا به کاره یئانه وه بهیته شیعره یبه کانی پی رازاندۆته وه.

ناجی ئه وه ش فه رامۆش بکری که زاروه سۆفیگه ربیه کان له هه مان کاتا واتایه کی تری فه ره نگی ده به خشن که دوورن له واتا سۆفیگه ربیه که، جاده بی به پیی دارپشتنی گشتی غه زه له که، یاخود واتای تایبه تیتی وشه که دیاری بکریت.

له م نامه یه دا توانرا وه کومه له زاروه یه کی سۆفیگه ربی ده ستنیشان بکرین و له وانه شه لی ره و له وی هه ندی زاروه ی تر گول و هچنی بکریت بو ناسینی زاروه کانیشت پشت به سه ره چاوه یه کی عه ره بی (۱۰۴) و سه ره چاوه یه کی فارسی به سترا وه که تایبه تن به زاروه ی سۆفیگه ربی.

ئىستاش له لاپهړه كانى داهاتوودا به پيى ئلف و بى زاراوه كان تومار ده كرتين، له بهر زورى زاراوه كان به پيوست نه زانرا واتايان بنوسرى چونكه ده بووه وهر گيرانيكي كت و مت كه هيچ داهينانيكي تيدا نيبه، هر چنده زاراوه كان زورى چاند جارى له ديوانه كى مه حوى دووباره بوونه ته وه، به لام وا به چاك زانرا كه تنيا جارى بنوسرين و دووباره نه كرتنه وه.

«زاراوه كان»

		زاراوه كان	لاپهړه	ز
		-----	-----	---
۲۱۰	ئسل	۱۷	۳۷	۱
۸۳	ئهمين	۱۸	۷	۲
۱۸	ئنه ل حق	۱۹	۶۲	۳
۱۳۵	ئنانيه ت	۲۰	۶۴	۴
۴۱	ئنووار	۲۱	۳۹	۵
۳۸	ئوليا	۲۲	۳۳	۶
۳۳	ئه هلى دل	۲۳	۳۹	۷
۶۰	ئه هلى دونيا	۲۴	۹۹	۸
۱۸۳	ئه هلى ذوق	۲۵	۲۴۱	۹
۴۰	ئه هلى رحم	۲۶	۲۳۴	۱۰
۳۳	ئه هلى زه مان	۲۷	۲۴۳	۱۱
۱۸۱	ئه هلى مه عريفه ت	۲۸	۴۲۹	۱۲
۲۰۶	ئه هلى مه حه بيه ت	۲۹	۲۲۰	۱۳
۴	ئه هلى وه فا	۳۰	۲۴۵	۱۴
۱۴۱	ئحسان	۳۱	۱۶۶	۱۵
۲۳۴	ئخلاص	۳۲	۱۵۱	۱۶
۱۹	ئيدراك	۳۳		
۲۷۸	ئيراده	۳۴		
۲۱۵	ئيسلام	۳۵		
۱۷۸	ئيشتيق	۳۶		
۳۴۱	ئيعتيكاف	۳۷		
۴۰۰	ئيكسير	۳۸		
۲۱۳	ئيما	۳۹		
۳۷	ئيمان	۴۰		
۵۳	ئيمايى	۴۱		

۱۶	پیگه ییو	۶۵

۹۲	تاج	۶۶
۶۷	تۆبه	۶۷
۲۹	تورک	۶۸
۳۹۷	تهجه لی	۶۹
۲۳۱	تهرسا	۷۰
۴۴۸	تهسبیحات	۷۱
۳۵۴	تهفرده	۷۲
۱۱۱	تهفویض	۷۳
۲۳۰	تهقوا	۷۴
۲۴۸	تهلهف	۷۵
۱۸	تهنهایی	۷۶
۱۰۲	تهویه ی نه صوح	۷۷
۱۱۴	تهوحید	۷۸
۳۶۷	تهوفیق	۷۹
۱۶	تیگه یوو	۸۰

۲۴۳	جام	۸۱
۱۱	جان	۸۲
۱۶۶	جانفزا	۸۳
۱۸	جونوون	۸۴
۳۰۱	جهذب	۸۵
۱۱۱	جهسه د	۸۶
۴	جهفا	۸۷

۱۰۹	ئیمداد	۴۲

۳	باخودا	۴۳
۲۰۴	باد	۴۴
۱۴۸	باره گاهی عیشق	۴۵
۲۴۷	باطیل	۴۶
۱۶۳	باطین	۴۷
۴۸	بت	۴۸
۲۴	برۆ	۴۹
۵۵	بوتکه ده	۵۰
۱۷۹	بوراق	۵۱
۲۳۴	بولبول	۵۲
۳۲۸	به حری شوکر	۵۳
۳۷۲	به دانش	۵۴
۲۱۹	به رق	۵۵
۱۶۶	به سط	۵۶
۱۱۷	به قا	۵۷
۲۷	به لا	۵۸
۷۱	به یعت	۵۹
۴۶۷	بیدار	۶۰

۱۱۱	په ریشان	۶۱
۲۳۴	په روانه	۶۲
۸	پیر	۶۳
۳۴	پیری موغان	۶۴

۳۶۷	حه‌مد	۱۱۱
۸۳	حه‌ی	۱۱۲
۶۵	حه‌یا	۱۱۳
۵۶	حه‌یات ئه‌فزا	۱۱۴
۴۳	حه‌یجاب	۱۱۵
۲۲۵	حه‌یره‌ت	۱۱۶
۱۶۷	حه‌یکمه‌ت	۱۱۷

۳۱	خاکسار	۱۱۸
۳۵	خاَل	۱۱۹
۳	خودا	۱۲۰
۱۴	خورشیدی عیشق	۱۲۱
۳۵	خۆر	۱۲۲
۱۵۴	خوصووص	۱۲۳
۲۸۳	خومار	۱۲۴
۲۶	خوون	۱۲۵
۱۹۱	خه‌تی سه‌بز	۱۲۶
۱۰۶	خه‌رابات	۱۲۷
۱۲۱	خه‌زینه	۱۲۸
۲۰	خه‌ط	۱۲۹
۲۵۹	خه‌لوه‌تگه‌ه	۱۳۰
۲۷۳	خه‌لوه‌تخانه	۱۳۱
۲۳۸	خه‌مۆش	۱۳۲
۲۷۱	خه‌یمه	۱۳۳
۲۹۵	خیلعه‌ت	۱۳۴

۲۲۳	جه‌لا	۸۸
۶	جه‌لال	۸۹
۳۸	جه‌مال	۹۰
۱۳۱	جه‌مع	۹۱
۳۰۵	جه‌واهیر	۹۲
۱۲۱	جه‌ور	۹۳
۲۵۷	جه‌وه‌هر	۹۴
۱۳	جه‌یلوه	۹۵

۲۹۶	چرا	۹۶
۱۳۹	چه‌وگان	۹۷
۴۶۷	چیهره	۹۸

۴	حال	۹۹
۱۴	حوسن	۱۰۰
۳۵۹	حوضوور	۱۰۱
۲۸۵	حه‌بلول مه‌تین	۱۰۲
۳۹۶	حه‌ج	۱۰۳
۴۲۹	حه‌رب	۱۰۴
۲۳۷	حه‌ره‌م	۱۰۵
۷۴	حه‌سره‌ت	۱۰۶
۴۴	حه‌سه‌د	۱۰۷
۸	حه‌ق	۱۰۸
۱۹	حه‌قیقه‌ت	۱۰۹
۱۶۲	حه‌کیم	۱۱۰

۴۲۳	روهبان	۱۵۷
۳۲۷	رهب	۱۵۸
۴۲۷	رهحمت	۱۵۹
۱۰۶	رهشکی صهید	۱۶۰
۱۴۵	ریا	۱۶۱
۳۵	ریگهی طهلهب	۱۶۲
۹	زاهید	۱۶۳
۸۰	زمرووت	۱۶۴
۲۸	زولف	۱۶۵
۲۳۱	زوننار	۱۶۶
۴۲۱	زوهده	۱۶۷
۸۳	زیندوو	۱۶۸
۲۸۲	زینده دلّ	۱۶۹

۲۴۸	سائیل	۱۷۰
۱۳۸	ساقی	۱۷۱
۳۶	سکوننهت	۱۷۲
۱۲۶	سلووک	۱۷۳
۱۶	سویحه	۱۷۴
۱۶۸	سوتن	۱۷۵
۲۳	سوجده	۱۷۶
۲۰۵	سوراحی	۱۷۷
۶	سۆزی عیشق	۱۷۸
۲۲۲	سهتر	۱۷۹
۲۳۱	سهجده	۱۸۰

۳۵	داغ بهدلّ	۱۳۵
۳۵	دانا	۱۳۶
۱۱	دلّ	۱۳۷
۲۲۲	دلدار	۱۳۸
۲۶	دنیا	۱۳۹
۳۹	دور	۱۴۰
۷۹	دۆزهخ	۱۴۱
۲۲۲	دولبه‌ر	۱۴۲
۱۶	دهرویش	۱۴۳
۲۹۲	دهروونی	۱۴۴
۵۸	دهست	۱۴۵
۶۸	دهعوی	۱۴۶
۲۸۰	دههان	۱۴۷
۴۰۱	دههشهت	۱۴۸
۵۵	دهیر	۱۴۹
۳۷	دین	۱۵۰

۳۷۰	ذات	۱۵۱
۹۰	ذاتی ئه‌قدهس	۱۵۲
۶۳	ذیکر	۱۵۳

۴۶۷	راییطه	۱۵۴
۲۴۳	رجا	۱۵۵
۱۰۲	رؤح	۱۵۶

۱۱۴	شیرک	۲۰۵
۲۳۸	شیفا	۲۰۶

۷۹	صوبح	۲۰۷
۱۲۹	صوفی	۲۰۸
۲۱	صهبا	۲۰۹
۳۲	صهبر	۲۱۰
۱۰۱	صهبوح	۲۱۱
۱۰	صهفا	۲۱۲
۲۳۸	صهنه م	۲۱۳
۲۸۶	صه و مده عه	۲۱۴
۶۱	صیدق	۲۱۵

۳۹	ضیا	۲۱۶

۲۶۳	طوبوا	۲۱۷
۴۲۸	طوور	۲۱۸
۳۸	طوره	۲۱۹
۲۴	طهیب	۲۲۰
۱۴	طه ريقه ت	۲۲۱
۱۳	(طه ريقه ی جه زره تی په روانه)	۲۲۲
۳۱	طه ريق	۲۲۳
۱۳۸	طه و اف	۲۲۴

۱۵۳	سه حرا	۱۸۱
۷۴	سه حهر	۱۸۲
۱۸۲	سه راب	۱۸۳
۳۹۹	سه عاده ت	۱۸۴
۲۷۸	سه کینه	۱۸۵
۲۳۰	سه ودا	۱۸۶
۸۶	سه یبه ر	۱۸۷
۲۶۴	سه مورغ	۱۸۸

۳۸	شام	۱۸۹
۱۳۸	شام و سه حهر	۱۹۰
۲۳۴	شاه	۱۹۱
۵۲	شاهید	۱۹۲
۷۱	شکاری	۱۹۳
۳۴	شور	۱۹۴
۱۴	شوعله	۱۹۵
۵۲	شوکر	۱۹۶
۲۸۳	شه فقه ت	۱۹۷
۲۵	شه مع	۱۹۸
۱۷۱	شه و	۱۹۹
۱۸۳	شه و ق	۲۰۰
۲۹۶	شه وی یه لدا	۲۰۱
۲۸	شه هید	۲۰۲
۲۱۹	شه یدا	۲۰۳
۵۸	شیخ	۲۰۴

۲۳۶	غهبهت	۲۴۷		***	
۱۰۱	فوتووح	۲۴۸	۵	ظولمت	۲۲۵
۲۹۶	فوغان	۲۴۹		***	
۲۴۷	فتهح	۲۵۰	۵۴	عاريف	۲۲۶
۲۶۵	فہساد	۲۵۱	۱۰	عاشق	۲۲۷
۱۱۷	فہقر	۲۵۲	۳۰۵	عوجب	۲۲۸
۱۱۱	فہنا	۲۵۳	۹۶	عوزلہت	۲۲۹
۲۵۹	فہبض	۲۵۴	۲۸۱	عوشرہت	۲۳۰
۲۴	فیتنه	۲۵۵	۱۵	عوششاق	۲۳۱
۱۷۸	فیراق	۲۵۶	۵۵	عہرش	۲۳۲
۸۵	فیرقہت	۲۵۷	۱۱۶	عہطا	۲۳۳
۱۹۳	فیطرہت	۲۵۸	۱۲	عہفوو	۲۳۴
	***		۴۵۲	عہقلی کول	۲۳۵
۱۸۱	قاب قوسین	۲۵۹	۶۲	عہنقا	۲۳۶
۳۹	قاپی	۲۶۰	۳۷۴	عہین	۲۳۷
۴۱	قامہت	۲۶۱	۲۱۸	عیبادہت	۲۳۸
۲۸	قہضا	۲۶۲	۵۲	عیتاب	۲۳۹
۵۱	قیام	۲۶۳	۳۸	عید	۲۴۰
	***		۳۰۵	عیرفان	۲۴۱
۷	کاری دلّ توینہوہ	۲۶۴	۵	عیشق	۲۴۲
۳۹	کاسہ	۲۶۵		***	
۳۷	کافرہیہ	۲۶۶	۵۱	غایب	۲۴۳
۳۳۲	کامیل	۲۶۷	۵۵	غہفلہت	۲۴۴
۳۷۲	کُن	۲۶۸	۲۶۴	غہمزہ	۲۴۵
۳۶	کو	۲۶۹	۹۱	غہوٹ	۲۴۶

	***		۳۲۷	کورسی	۲۷۰
۴۵۹	ماهیپیت	۲۹۲	۱۰۶	کولبه	۲۷۱
۶۵	مرووت	۲۹۳	۱۱۳	که ثرہت	۲۷۲
۲۰۵	مزگہوت	۲۹۴	۱۶	کہ شف	۲۷۳
۱۶۶	مورغ	۲۹۵	۱۰۶	کہ عبہ	۲۷۴
۲۴۱	مورغی رُوح	۲۹۶	۲۰۷	کہ لام	۲۷۵
۳۴	مورغ بہ چہ	۲۹۷	۳۱۵	کہ مال	۲۷۶
۱۵	مہ جذووب	۲۹۸	۴۱	کہ مالآت	۲۷۷
۱۶	مہ جلیس نارایی	۲۹۹	۱۶۷	کہ نز	۲۷۸
۴۵۳	مہ حبووب	۳۰۰	۵۳	کیمیا	۲۷۹
۶۲	مہ حرہم	۳۰۱		***	
۸۳	مہ حفووظ	۳۰۲	۲۱۸	گوشہ گیری	۲۸۰
۲۵۸	مہ حوو	۳۰۳	۱۴۱	گولخان	۲۸۱
۴۱۱	مہ حویپیت	۳۰۴	۱۵۱	گولزار	۲۸۲
۱۲	مہ حموود	۳۰۵	۵	(گومبووانی چوئی	۲۸۳
۵	مہ حہ بہت	۳۰۶		مہ حہ بہ تی خودا)	
۱۵	مہ خموور	۳۰۷	۳۴۸	گہ دا	۲۸۴
۸	مہ دہد	۳۰۸	۲۴۲	گہ نج	۲۸۵
۲۴	مہ سستی	۳۰۹	۸۵	گہ و ہر	۲۸۶
۲۵۷	مہ ستوور	۳۱۰		***	
۱۲۸	مہ عاریف	۳۱۱	۱۵۱	لالہ	۲۸۷
۱۸۱	مہ عرفہت	۳۱۲	۴۹	لہب	۲۸۸
۴۶۴	مہ عشووق	۳۱۳	۱۵	لوظف	۲۸۹
۲۰۲	مہ قام	۳۱۴	۸۳	لہ عمل	۲۹۰
۱۸	مہ نصوور	۳۱۵	۱۱۱	لیقا	۲۹۱

۱۹۵	وهرع	۳۳۹
۴	وهفا	۳۴۰
۳۷۱	وهقفه	۳۴۱
۲۴	ویران	۳۴۲
۷۹	ویصال	۳۴۳
۴۳۹	ویلايهت	۳۴۴

۴۲۳	هاتفی غه یب	۳۴۵
۷۳	هوشیار	۳۴۶
۸۶	هه تاو	۳۴۷
۳۹۴	هه بیوولی	۳۴۸
۴۱	هیجران	۳۴۹
۱۲۹	هیجرهت	۳۵۰

۶	یار	۳۵۱
۸۰	یاقوت	۳۵۲
۱۹۴	یه قین	۳۵۳
۳۱۳	یه ک	۳۵۴

۲۲۶	مهوج	۳۱۶
۳۵	مهولانا	۳۱۷
۹۶	مه ی	۳۱۸
۹۶	مه یخانه	۳۱۹
۵۳	مه یکه ده	۳۲۰
۱۴۳	میحراب	۳۲۱
۱۴۰	میعراج	۳۲۲

۳	ناخودا	۳۲۳
۳۸	ناز	۳۲۴
۷۹	ناسوت	۳۲۵
۱۶۸	نالہ	۳۲۶
۵	نوور	۳۲۷
۱۴	نووری باده	۳۲۸
۱۵	نهرگس	۳۲۹
۸۸	نه ظهر	۳۳۰
۲۰۳	نه فس	۳۳۱
۲۲۲	نه فسی به دخوو	۳۳۲
۲۲۸	نه فسی ئه ماره	۳۳۳
۴۵	نیقاب	۳۳۴

۱۷۶	وادی مه حه بیه ت	۳۳۵
۵	وجوود	۳۳۶
۱۱۳	وه حده ت	۳۳۷
۴۱۰	وه حشه ت	۳۳۸

حال و مهقامه‌کان له شیعره‌کانی مه‌حویدا

دوای ده‌ستنیشانکردنی زاراوه سۆفیگه‌رییه‌کان له دیوانی مه‌حویدا وا به چاک ده‌زانری په‌نجه بو‌ئو به‌یتانه رابکیتشری که باسی حال و مه‌قامه‌کانی کردووه، جا راسته‌وخو‌بی یا ناراسته‌وخو، چونکه به‌شیکن له زاراوه سۆفیگه‌رییه‌کان.

حال و مه‌قامه‌کان به‌گویره‌ی جیاوازی سهرچاوه‌کان له چه‌ندیتی و ژماره‌یاندا جیاوازیان هه‌یه. کۆنترین سهرچاوه‌ی سۆفیگه‌ریی ئیسلامی که باسیانی کردبی (اللمع)ی سهراجی تووسییه‌و هفت مه‌قامی باسکردووه «التوبة، الورع، الزهد، الفقر، الصبر، الرضا، التوکل»^(١٠٦)، به‌لام له‌سهرچاوه‌ی تردا جگه له‌مانه، ئەمانه‌ش ده‌خه‌نه‌خانه‌ی مه‌قامه‌کانه‌وه «الانابة، القناعة، الشکر، التسليم، المحاسبة، الخوف والرجاء، الصدق، المراقبة، الاحسان، القرب، الاخلاص، الفناء، البقاء، التوحيد، التجريد، التفرید، التنزيه، العبودية»^(١٠٧).

حالی‌ش به‌گویره‌ی جیاوازی سهرچاوه‌کان ژماره‌یان چۆنیه‌ک نییه‌و هه‌ندی به (١٠) ده زاراوه له‌قه‌له‌میان داوه «المراقبة، القرب، المحبة، الخوف، الرجاء، الشوق، الانس، الطمأنينة، المشاهدة، اليقين»^(١٠٨)، به‌لام لی‌ره‌دا جو‌ره تیکه‌لییه‌ک هه‌یه له‌نیوان حال و مه‌قامه‌کاندا، حاله‌کانی (المراقبة، القرب، الخوف، الرجاء) له‌سهرچاوه‌ی تردا به‌مه‌قام دانراون، به‌لام ئیمه به‌گویره‌ی کتیبه‌که‌ی ئەمین نه‌قشبه‌ندی بو‌ی ده‌چین چونکه له‌کۆمه‌له‌ سهرچاوه‌یه‌کی جیا‌جیای وه‌رگرتووه.

هه‌ر له‌باره‌ی حاله‌کانه‌وه جگه له‌مانه‌ی سهره‌وه، ئەمانه‌ش ده‌که‌ونه به‌رچاو «القبض، البسط، المحو، الاثبات، الصحو، السكر، الغيبة، الشهود، الوجد، الجلال، الجمال، الكمال، اللوائح، الطوابع، اللوامع، الجذب، الوارد»^(١٠٩).

وانه‌بی مه‌حو‌ی له شیعره‌کانیدا ئاماژه‌ی بو‌ئو هه‌موو حال و مه‌قامانه

کردبی، به‌لام له‌نیوه زیاتر باسیانی کردووه له‌شوینی خو‌شیا‌ندا که‌لیکیان ده‌ده‌ینه‌وه، ئاماژه بو‌هه‌یزی و بی‌هه‌یزی زاراوه‌ی حال و مه‌قامه‌که ده‌که‌ین، واتا: پله‌ی شیاوی زاراوه‌که بو‌حال و مه‌قام روون ده‌که‌ینه‌وه، چونکه له‌وانه‌یه له‌هه‌ندی شویندا هه‌روه‌کو وشه‌یه‌کی ئاسایی به‌کار هاتبن نه‌ک وه‌ک زاراوه‌ی سۆفیگه‌ری.

مه‌حو‌ی جگه له‌وه‌ی که‌به‌ته‌نیا له‌چه‌ند شوینی باسی حال و مه‌قامه‌کانی سۆفیگه‌ری کردووه، له‌دوو به‌یتیشدا به‌جووته باسی حال و مه‌قامی پیکه‌وه کردووه به‌یته‌کانیش به‌ره‌و سۆفیگه‌ری هه‌نگاو ده‌نین:

که‌رپی ئو شاهه‌که‌وته ئەم مه‌قامه، جی به‌جی هه‌ستا

وتی: ئەم ذاته‌صاحب حاله، حه‌یفی که‌وتوو بی‌حال^(١١٠)

دووور نییه مه‌حو‌ی له‌گه‌ل رابه‌ره‌که‌ی خو‌ی قسه‌بکاوه‌رکه‌چاوی پیتی که‌وتوو بی‌حال و باره، گو‌تویه‌تی: حه‌یفه ئەم سۆفییه‌ حالداره به‌م شیوه په‌شپوه‌یه‌ی لیره‌که‌وتوو:

له‌ئه‌حوال و مه‌قامات ئه‌ردوا خو، خو‌نه‌گو‌ری لیت

هه‌ر ئو گورگه (ئه‌بوو زه‌یدی سرووجی) طه‌وری گو‌ریوه^(١١١)

له‌م به‌یته‌شدا مه‌حو‌ی روو له‌نه‌فس ده‌کا و ده‌لی: ئەگه‌ر هات و نه‌فس وای هه‌ست کرد که‌لوتفی خوایی دیوه‌و باسی حال و مه‌قامیشی ده‌کرد و له‌وانه‌ش نه‌بوو، له‌راستیدا ئەمه له‌شه‌یتانه‌وه‌یه و خو‌ی لی‌گو‌راوه.

به‌م پیتی هه‌ردوو به‌یته‌که باسی حال و مه‌قامی سۆفیگه‌ری ده‌که‌ن و ره‌سه‌نی و نارسه‌نیی مرۆفی سۆفیمان بو‌دیاری ده‌که‌ن.

زاراوه‌کانی حال له شیعردکانی مه‌هویدا:

بیگومان ته‌نیا ئەو حالانە باسیان لێوه دەکری که مه‌حوی ناوی بردوون، له‌مانەش:

۱- خۆشه‌ویستی (المحبه): مه‌حوی ده‌لێت:

له‌ فیرقه‌ی خاکساران‌ی مه‌حه‌به‌ت ب‌فکره‌ یه‌ک یه‌ک

به‌ دیمه‌ن یه‌ک نه‌فه‌ر، دا مه‌ن به‌ لێوی سه‌د فه‌ریق ئەما^(۱۱۲)

هه‌ر له‌ باره‌ی خۆشه‌ویستییه‌وه‌ ده‌لێت:

شه‌وی ریحله‌ت پده‌ر- رۆحی موروه‌وه‌ح- وه‌صیه‌تی فه‌رموو

مه‌حه‌به‌ت مه‌ذه‌به‌ت بێ، نووری چاوم، مه‌یکه‌شی مه‌شه‌رب^(۱۱۳)

وا دپاره‌ مه‌حوی له‌ باوکیه‌وه‌ خۆشه‌ویستی خوایی بۆ به‌جێ ماوه‌ وه‌سیه‌تی

ئه‌وی جێ به‌ جێکردوه‌ و پیتی راگه‌یانده‌وه‌ که‌ پێکی له‌ مه‌یخانه‌ی عیشتی

خوایی نۆش بکاتا ده‌چێته‌ سه‌ر ریبازی خۆشه‌ویستانی خوا.

مه‌حوی ده‌لێت:

له‌سه‌رخۆ چوونه‌، شه‌یدا بوونه‌، قورپێوانه‌، سووتانه‌

هه‌تا مردن، مه‌حه‌به‌ت ئیشتی زۆره‌، ریزی لێ ده‌گرم^(۱۱۴)

سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ی که‌ خۆشه‌ویستی هه‌مووی تازاره‌ و سه‌نه‌وه‌ی تێدانیه‌ی،

به‌لام مه‌حوی چونکه‌ عاشقییکی راسته‌قینه‌یه‌ هه‌ر شتی له‌ دولبه‌ره‌وه‌ بێت لای

ئه‌و قوبووله‌، بۆیه‌ هه‌تا مردن ریزی لێ ده‌گری و بێزاری نیشان نادات. هه‌روه‌ها

ده‌لێت:

ده‌میکه‌ شاری پرشوری مه‌حه‌به‌ت مات و خامۆشه‌

به‌ قانونی ته‌جه‌ننون شۆرشێ ئینشانه‌که‌م، چبکه‌م^(۱۱۵)

دیاره‌ له‌و سه‌رده‌مه‌دا به‌رای مه‌حوی شاری پر شۆری خۆشه‌ویستی خوایی چۆل

بووه‌و ده‌نگ و هه‌رای لێوه‌ نه‌هاتوه‌وه‌ سوڤیه‌که‌ن هه‌ر به‌ دیمه‌ن سوڤی بوونه‌و

که‌سی وایان تێدانه‌بووه‌و که‌ له‌ناو خۆشه‌ویستی خودا وه‌ک هه‌للاج به‌ شیت

دابهری، بۆیه‌ ده‌یه‌وی خۆی ئه‌وشیتته‌ بێ و بێده‌نگی ئه‌و شاره‌ به‌هه‌ژینی و شۆرشێ به‌ریا بکات.

هه‌رچه‌نده‌ هه‌شتا له‌سه‌ر خۆشه‌ویستی که‌مه‌له‌ نمونه‌یه‌کی تر ماوه‌، به‌لام له‌مه‌و دوا له‌ کورتی ده‌بیریتته‌وه‌ نه‌خۆ به‌ کارتیکی درێژدادر له‌قه‌له‌م بدریت.

۲- تکا (الرجاء): مه‌حوی ده‌لێت:

به‌هانه‌ مه‌گره‌، له‌وجامانه‌ جامی

که‌ره‌م که‌، ساقیا، بگره‌ رجامان^(۱۱۶)

هه‌رچه‌نده‌ به‌یته‌که‌ به‌گشتی به‌ره‌و سوڤیگه‌ری ده‌چی، چونکه‌ مه‌حوی داوای

پێکیکی خوایی له‌ ساقی (رابه‌ر) ده‌کات، به‌لام زاراوه‌ی (رجا) وه‌کو وشه‌یه‌کی

فه‌ره‌نگی به‌کارهاتوه‌، نه‌ک وه‌ک زاراوه‌یه‌کی حال.

۳- شه‌وق (الشوق): له‌م باره‌یه‌وه‌ مه‌حوی ده‌لێت:

وه‌ک بلبل ئه‌ی تۆ تازه‌ گوڵم، پر به‌دلمه‌ شه‌وق

وه‌ک قومری، ئه‌ی تۆ سه‌رو سه‌هی، پر به‌ملمه‌ ته‌وق^(۱۱۷)

له‌م به‌یته‌دا زاراوه‌ی (شه‌وق) پر به‌پێستی خۆی له‌ شوینی خۆیه‌تی و وه‌کو

حالی خۆی نیشان ده‌دا، چونکه‌ شه‌وق «بریتیه‌ له‌ بلتیه‌سه‌ندنێ دڵ له‌ کاتی

ناوه‌ینانی دولبه‌ردا»^(۱۱۸)، له‌به‌یته‌که‌شدا یار وه‌کو گوڵی رازاوه‌ته‌وه‌و مه‌حوی

وه‌ک بولبولی زۆر به‌شه‌وقه‌وه‌ سوڤی (وجد) گرتوه‌و ناله‌ نالیتی.

۴- خدووگرتن (الانس): مه‌حوی ده‌لێت:

که‌ وه‌قتی ئال و یارانی له‌خده‌م تیا ده‌بن وه‌ک رۆح

حه‌یاته‌، نووری چاوه‌، ئونسی جانه‌، مه‌حی ئیحسانه‌^(۱۱۹)

لێره‌دا زاراوه‌ی (ئونس) وه‌کو حالی به‌کارهاتوه‌، چونکه‌ خدووگرتن بریتیه‌

له‌ «ئه‌و خۆشیه‌ی که‌ له‌ نزیکێ خواوه‌ په‌یداده‌بێ و جگه‌ له‌ خوا هۆگری هه‌یچ

شتیکی تر نابێ و خدووگر ته‌نیا هه‌زی له‌ ته‌نیایی و خه‌له‌تخانه‌ ده‌بێ و دلی

لێی ده‌کریتته‌وه‌»^(۱۲۰) مه‌حوی لێره‌دا ستایشی پێغه‌مبه‌ر (د.خ) ده‌کا و ده‌یکاته

هۆگری گیان و دڵ، چونکه‌ ئه‌وه‌ی پێغه‌مبه‌ری خۆشبووی وه‌کو ئه‌وه‌یه‌ خوای

۵- سور زانین (الیقین): **مه حوی ده لیت:**

ناشتی تو، تووری من، بۆی ئه باتی ههردوو بهک

گه یوه ته هه دی یه قین، ئەم دوو یه قینه ن ههردوو شهک (۱۲۱)

له باره ی یه قینه وه جو نید ده لیت «یه قین بریتیه له هه لسان و نه مانی گومان» (۱۲۲) ههروه ها له باره ی ئەم زاراوه یه وه (ذو النون) ده لی: «ئه وه ی به چاوی سه ر بیه نری پێ ده گوتری زانست، ئە وه ی به دل بیه نری یه قینه ی پێ ده لێن» (۱۲۳). جا به پێی ئەم پێناسانه یه قین له م به یته دا وشه یه کی فه رهه نگیه چونکه هیشتا گومانی تیدا ماوه.

۶- جه لال (الجلال): له م باره وه **مه حوی ده لیت:**

گونجانی شی جه لالی خه یالی ئەوم له دل

جی بوونه وه ی سه مایه له یه ک دانه کونجودا (۱۲۴)

جه لال سیفه تیکی خوی مه زنه «ویبقی وجه ربك ذو الجلال والاکرام» (۱۲۵)، مه حوی هینه به گه وه ی زانیوه که ناتوانی له دلی خۆیدا جیگه ی بکاته وه. به م پێیه جه لال لێره دا وه کو حالتی ها تووه، چونکه خوی گه وه «ئه گه ر پێناسی جه لالی خۆی له دلی ئەو به نده یه دا درخست حالتی ئەو به نده یه ئەبیته حالتیکی دیه شه ت».

ههروه ها **مه حوی ده لیت:**

هه ر که س به باره گاهی جه لال ئاشنا تره

زیاتر قسه ی له وه حشه ت و ده شه ت ده دا نیشان (۱۲۷)

مه حوی لێره دا به ته واوی پێناسه ی جه لالمان بۆ ده کا و تیمان ده گه یه نی ئەو که سه ی که زیاتر ئاشنای باره گای جه لالی خواجه قسه کانی زیاتر ده شه ت لێ به دیار ده که وێ، له مه وه بۆمان در ده که وێ که مه حوی له در یای زانستی سۆفیگه ریدا چۆن مه له وانێ بووه!

۷- جوانی (الجمال): **مه حوی ده لیت:**

ئە ی جه مالت نووری دیدە ی ئەنبیا

شامی طوره ت صوحی عیدی ئەولیا (۱۲۸)

جوانی یه کی که له سیفه ته کانی خواو زاراوه یه کی حالتی سۆفیانه یه، هه ر ریه وارێکی سۆفیگه ر ئەگه ر خوا «پێناسی جه مالتی له ده روونی ئەو که سه دا درخست حالتی ئەبیته حالتی ئاره زوو تینوویه تی» (۱۲۹)، لێره دا مه حوی مه به ستی له جوانی جوانی پێغه مبه ره که بووه ته رووناکێ چاوی هه موو پێغه مبه ره کان، دووریش نییه مه به ستی له جوانی حه قیقه تی محه مه دی بیت که هه موو پێغه مبه ره کان له وه وه په یدا بوونه.

ههروه ها **مه حوی ده لیت:**

به م جه مالت عیشق و به و جاهه حه سه د

هه م دلی من، هه م دلی دو شمن که باب (۱۳۰)

له م به یته شدا جوانی له شوینی خۆی وه کو حال به کارها تووه و مه حوی له به ر جوانی یه یاره که ی که پێغه مبه ره دلی بۆته که باب و له پێناویدا سووتا وه، خۆی له راستیدا ده باوه به هۆی ئەو جوانیه وه دلی زیندوو بیته وه نه ک بسووتی، به لام لێره دا جه مال به لای جه لاله وه شکا وه ته وه و مه حوی سووتانی لاخۆشتره له زینده گی.

۸- ته واوی (الکمال): **مه حوی ده لیت:**

به سۆزی عیشقه بوونه ذی که مالات

(اذ الانوار من ذی النار تنشأ) (۱۳۱)

که مال له سۆفیگه ریدا به دوو و اتا دیت «یه که م: که مالی زاتی: بریتیه له ده رکه وتنی نه فسی خوا به خۆدی خۆیه وه بی پالپشت و یاریده ی شتیکی تر، دووهم: که مالی ناوی: بریتیه له ده رکه وتنی خودا له نه فسی خۆی و بینینی خۆی له ناو دروستکراوه کانیدا» (۱۳۲).

له مه وه بۆمان در ده که وێ که ته واوی هه ر شایانی خواجه و هیچ مرۆقی

ناتوانی به م پایه بگات. هرچه نده پیغمبر (د.خ) وهکو مرۆقیکی تهواو دادهنری بهلام هیشتا تهواوییه کهی بهگویره تهواوی خوا هر نیسبیه. مهحویش له م بهیتهی سهروه دا دهری دهخات که مرۆف بههوی عیشقه وه له چلکی ماده پاک دهبیته وه بهره بهره له مهقامه کان رت دهبی تا دهگاته مانی دواي نه مان و لهوی بهره بهره گای (که مال) ههنگاو ده نیت.

۹- قه بز (القبض): له م باره مهحوی ده لیت:

تاکی رواوی خاکی چ مهینهت زده بووه

پشکووته وه له بهزمی مهی ئه مشه وه هر ئینقباض (۱۳۳)

قه بز زاراهه کی سۆفیگه ربیه و حالیکه «تووشی ریبواری سۆفیگه ری ده بی بههوی زالبوونی ترسه وه له فه رمایشیکی خواوه یا بههوی دهنگیکی غه یبیه وه» (۱۳۴).

هرچه نده مهحوی راسته وخۆ (قبض) ی به کار نه هیناوه و (انقباض) هاتوه، ئه میس هر پهستی دهگه یه نی و به تهواوی شوینی شیایوی حالی قه بز ی وه رنه گرتوه.

۱۰- بهست (البسط): مهحوی ده لیت:

له بۆ ئه ربای دنیای قهت مهده بهسط و بهیانی عیشق

که مهحوی شهرحی نوکتهی جانفزا بۆ مردووه ضایع (۱۳۵)

بهست وهکو حالی سۆفییان بریتیه له «گوی بیستی به لیتیکی خوش وهکو به لیتندان به بههشت و له دواي حالی تکاوه پهیدا ده بی» (۱۳۶).

لیرده مهحوی هرچه نده باسی عیشقی خواوی دهکات بهلام زاراهه (بسط) ی وهکو زاراهه کی سۆفیگه ری و حال به کار نه هیناوه به لکو به واتای لیکدانه وه هاتوه.

۱۱- هوشیاری و مهستی (الصحو والسكر): مهحوی ده لیت:

له بهر حوکمی نیگایا قاته هوشیار

هه تا چاوی بکا بر، مهسته هر مهست (۱۳۷)

هوشیاری و مهستی دوو زاراهه سۆفیگه رین و له باره ی حالی سۆفیانه وه به کار دین. هوشیاری بریتیه له «بهخۆ هاتنه وه ی ریبواری سۆفیگه ری دواي له هوش چوونی و نه مانی ههستی» (۱۳۸)، بهلام له لایهن سۆفییه کانه وه «بریتیه له تووردانی هه موو کووت و پیوه ندیکی دیارو نادیار و روو له خواکردن» (۱۳۹).

مهحوی له تاکه به یته کدا ههردوو زاراهه ی هوشیارو مهستی به کار هیناوه، یاره که ی هینده نازدارو دلکیشه ئه وه ی چاوی پیی که وتوه هه موو مهست بوونه و که توون و هوشیار له و ناوه دا قاته، یاره که شی ده بی هر پیغمبر بی چونکه له بهیته هه شته می غه زه له که دا ده لیت (بو البشر) یش هه رمه سته که مه بهستی هه زه تی ئاده مه، جاده بی جگه له پیغمبر کت بی که ئاده م پهست و مهست بکات؟

۱۲- سۆز (الجدب): مهحوی ده لیت:

وهک کاره با له کا که ششی جه ذبی حوسنی تو

صه بری به دزییه وه له منی ناته وان دزی (۱۴۰)

سۆز وهک حالیکه سۆفیگه ری بریتیه «له وه ی که خوا به نده یه کی خۆی راکیشی بۆلای خۆی به بی خۆماندوو کردن و تیکۆشانیکی ئه وه نده یه» (۱۴۱).

مهحوی که زاراهه ی (جدب) ی به کار هیناوه پر به پیستی پیناسه که ی نییه و ئه وه دهرده خات که گه نجیکی رهواندزی ئارامی له و برپوه بی هیزی کردووه به م جوهر، مهحوی له کو ی پازده زاراهه ی حاله کان دوازه ی له دیوانه که یدا ناو بردووه و به زۆری بۆ مه بهستی حال به کار هیناون.

زاراهه ی مهقامه کان له شیعره کانی مهحویدا

مهحوی له دیوانه که یدا چواره زاراهه ی مهقامی به کار هیناوه و دواي لیکۆلینه وه به دیار ده که وی کامه یان وشه ی ئاسایینه و کامه شیان تایه تین به مهقام که مه بهستی ئه م کاره یه، ئه مهش زاراهه کانن:

۱- تۆبه (التوبه): مهحوی ده لیت:

له ناوا باسی تۆبه ی تۆبوو ئه ی سته مگه ر شوخ

بخه ئەم تۆبە پاشی کوشتنی من تۆ بیوو پیرت^(۱۴۲)

تۆبە وەکو زاراوێهێکی مەقام بریتییە لە «واز هێنان و گەرانهوه لەو شتە جیهانبیانەیی که رینگای گەشتن بەخوا دەگرن»^(۱۴۳)، تۆبە یەكەم پلە ی ریبواری سۆفیگەرییە و مەرجە دەبێ لیتی پەشیمان نەبیتەوه کە پیتی دەلێن تۆبە ی نەسوح «یاأیها الذین آمنوا توبوا الی الله توبه نصحاً»^(۱۴۴).

وادیارە مەحوی دلێ گێرۆدە ی داوی ریبواریکی سۆفیگەرییە و داوای لێ دەکات و حەوالە ی پیرورابەری دەکا، کە جارێ تۆبە کە ی دوا بخات تا مەحوی دەکوژێ و لە کۆل ئەم هەموو نازارانە ی دەکاتەوه. هەر وەها مەحوی دەلێت:

لیوی دەرخت و بە ناصیح لێوه لەرزە ی خست ئەگەر

بێ تەبەسسوم کا دەبیتە ئافەتی تەوبە ی نەسوح^(۱۴۵)

مەحوی گەفتوگۆ ی لەگەل ساقییە (رابەر) و وادیارە مەلایێ بە خەلکی رادەگەینی کە تخوونی سۆفیگەری نەکەون، بەلام بەلیو دەرختنی رابەرکە ی، مەلا پەکی دەکەوێ و لێوه لەرزە دەگرت، خو ئەگەر هەر جارێ زەر دەخەنە پەک بێتە سەر لێوی ئەوا مەلا ئەگەر سەد تۆبە ی نەسوحی کردبێ عەشقی دەبێ و لەگوتەکانی خو ی پەشیمان دەبیتەوه و پەشیمانییە کە بۆ دەبیتە تۆبە ی نەسوح.

۲- وەرە (الورع): لەم بارە یهوه مەحوی دەلێت:

وەرە ی فارووقی تەماشاکەن، وتی: ناکا قوبوول

غیرەتم ژاکاوی ئەو گولباغە بو باغی فەدەک^(۱۴۶)

وەرە لە سۆفیگەریدا بریتییە لە «پارتیزکردن لەشتی گومان لێکراو لە ترسی تووشبوونی»^(۱۴۷)، مەحوی لەم بەیتەدا ئاماژە بو وەرە و لەخوا ترسانی حەزرەتی عومەر دەکا لەسەر کیشە ی باخی فەدەک کە نەیداوه حەزرەتی فاتیمە، چونکە کەس میراتگری پیغەمبەرەن نین. وشە ی وەرە وەکو وشە یهکی فەرھەنگی بەکار نەهاتوو بەلکو تارا دە بێ وەرە ی عومەرمان نیشان دەدا کە چەند لەخوا ترس بوو، بەلام ئەو وەندە هە یه بەیتە کە لە شیعری ئایینییه و پە یوهندیی بە

سۆفیگەرییەوه زۆر نییە.

۳- زوهد (الزهد): مەحوی دەلێت:

لەگەل ئەم ئیحتیشامە زوهدی دنیا یی تەماشاکە

کە یەک لەت نانی جو بوو قووتی، یاخورما دووسی دانە^(۱۴۸)

زوهد وەکو مەقامێکی سۆفیگەری بریتییە لە «بشت لە جیهان کردن و رق بوونەوه لیتی، یاخود ازهیئان لە خوشیی جیهان بو خوشی رۆژی دوامایی»^(۱۴۹) لێرەدا مەحوی باسی زوهدی پیغەمبەر (د.خ) دەکا و بەیتە کە لەریزی شیعری فێرکردن یا وەسفی سۆفیگەرییە.

۴- هەژاری (الفقر): لەم بارە یهوه مەحوی دەلێت:

شوگری حەق بەردەری هەر فەقرە ئیقامەتگام

بەردەر وباری نەسولطان و نەشا نیمە مەلاذ^(۱۵۰)

لە کتیبەکانی سۆفیگەریدا زۆر بە درێژی باسی (فقر) کراوه، بەلام کورتترین پێناسە کە لەگەل ئەم بەیتە ی مەحوبدا بگونجی ئەمە یه «هەژاری بریتییە لە نیستی (فناء) ریبوار لە خوادا، یاخود یه کبونی دلۆپ بە دەریاوه»^(۱۵۱).

مەحوی لەم بەیتەدا هەموو دەسلالت و سامانی جیهانی توورداوه و بە (الفقر فخری) رازییە و خوا ی هە بێ بەسیتی، چونکە کەسی خوا ی هەبوو هەموو شتیکی دەبێ.

۵- ئارام (الصبر): مەحوی دەلێت:

دەمی بوو یارو هەمدەم بوو لەگەل دل صەبرو هۆش ئاخ

لەبەر بێ تابی، ئەو تەشریفی بردو رفیق ئەم ما^(۱۵۲)

ئارام لە سۆفیگەریدا بریتییە لە «ان الصبر عبارة عن ثبات باعث الدين في مقاومة باعث الهوى»^(۱۵۳)، مەحوی ئارامی کردۆتە یارو هاو دەمی دلێ و خەمی ئەوه دەخوا کە ئارامە کە ی رۆیشتوووه دلێ بێ هاوړی ماو تەوه، مەحوی نەچۆتە قوولاییهوه بۆ یه ئارامی لانه ماوه.

۶- ته وه کول (التوکل): مه حوی ده لیت:

دلّی بی باره، مایه ی کاره، هه رکه س کاروباری خۆی

له دنیا دا، مووفه ق بوو به دلّ ته فویضی باری کرد^(۱۵۴)

مه حوی له م بهیته دا ناوی (توکل) ی نه هیناوه، ته نیا واتاکه ی نه وه ده گه یه نی که هه رکه سی کاروباری خۆی به خوا بسی پیری ئاسووده و بی خه م ده بی له جیهاندا «ومن يتوکل علی الله فهو حسبه»^(۱۵۵).

۷- رهزا (الرضا): مه حوی له م باره یه وه ده لیت:

قه زایی دهسته لاتت کا، چیه غه یری رهضا چاره

له بهردهستی جهلا باری پیکه شیر ی پهل بهسته^(۱۵۶)

سۆفییه کانی عیرا قی و خوراسانی له باره ی (رضا) وه رایان جیا یه، به رای خوراسانییه کان: رهزا کوتایی ته وه کوله و له مه قامه کانه، و اتا: ریبوار به هۆی کۆششی خۆیه وه به دهستی دینی، به لام عیرا قیییه کان گوتو بیانه رهزا له حاله کانه و به خششیکه خوییه و په یوه ندیی به هه ول و کۆششی ریبواره وه نییه^(۱۵۷).

مه حوی لیتره دا ده یه وی به ته وای ریبوار خۆی بداته دهست قه زاو قه ده ری خوا و به هه موو شتی قایل بیت، چونکه نه گه ره بنده له خوا رازی بوو خواش له و رازی ده بی «رضی الله عنهم و رضوا عنه»^(۱۵۸).

۸- سوپاس (الشکر): مه حوی ده لیت:

به عومری نوو حه وه ته و فیقی تویکا ئیمداد

له به حری شوک ره وه یه ک قه تره بیتمه سه ره لب^(۱۵۹)

سوپاس وه کو زار او یه کی مه قام له سۆفییگه ریدا بریتییه له وه ی که ریبوار به زمان و دلّ دان به نیعمه ته کانی خوا دا بنیت، سوپاسیش سه ره تا و کوتایی هه یه، سه ره تاکه ی زانی و هه ستردنی نیعمه ته کانه و کوتاییه که شی کار کردنه به گو پیره ی نه و نیعمه ته خویانه و سوپاس کردنی خویا^(۱۶۰).

مه حوی له م بهیته دا زۆر به ناخی سۆفییگه ریدا چۆته خواره وه ده یه وی وه کو

نوح هه زار سالّ بژی بو ئه وه ی ته نیا دلّوی له ده ربای سوپاسی خوا بی نیته سه ر لیوو سوپاسی بکات، و اتا: به هه زار سالّ نه گه ر بتوانی به قه د دلّوی سوپاسی نیعمه ته کانی خوا بکات که هینده ی ده ربایه کن.

۹- ئیحسان (الاحسان): مه حوی ده لیت:

که وه قتی ئال و یارانی له خدمه تیا ده بن وه ک روّح

حه یاته، نووری چاوه، ئونسی جانه، مه حسی ئیحسانه^(۱۶۱)

ئیحسان له روانگی سۆفییگه ربیه وه نه وه یه که ریبوار هه رده م خوی له به رچاو بی و وابزانی خوا ئاگاداریتی «الاحسان ان تعبد الله کانک تراه فان لم تکن تراه فانه یراک»^(۱۶۲). مه حوی لیتره دا ستایشی پیغه مبه ر ده کا و وای ده رده خا که ئیحسانیکه ته و او، و اتا: له هه موو هه لّس و که وتیدا خوی له به رچاوه و له تۆله ی کرده وه ی خرابی خه لّکا چا که ده نوینی، به یته که ش سه ر به شیعی ر فیتر کردنه و سیفه ته کانی پیغه مبه رمان پی راده گه یه نی و وشه ی ئیحسان وه کو مه قامیکه.

۱۰- نیستی (الفناء): له م باره یه وه مه حوی ده لیت:

چ خه یالّیکه لیقابی به فه نا چوونی جه سه د

(تا پریشان نشود کار بسامان نرسد)^(۱۶۳)

نیستی وه کو مه قامی «بریتییه له گۆرینه وه ی ره و شتی خراب به ره و شتی چاک و تانه وه له خوا دا»^(۱۶۴). به م پییه ریبوار که گه یشته نه م مه قامه په یوه ندیی به جیهانی هه سستییه وه ده بری و ئاکاره به ده کانی به ئاکاری خوی ده گۆرین بۆیه مه حوی ده لّی: تو چۆن بی له نا و چوونی له ش ده گه یته خوا؟ چونکه له ش په رده یه که تا لا نه بری نه فسی به نده ناگاته خوی خۆی، لیتره دا (فنا) به ته وای له شوینی خۆی وه کو مه قامی به کارهاتووه و به هۆی گه یشتن به ره و به کبونه که ی (بسطامی) هه نگا و ده نیت له گه لّ خودا.

۱۱- مانه وه (البقاء): مه حوی ده لیت:

به لّکه له و ریبیه وه من په ی به مه عیمرانی به قا

«مه‌حویا» غه‌یری خه‌راباتی فه‌نا نیمه مه‌لاذ^(۱۶۵)

مانه‌وه وه‌کو مه‌قامتی «پریتییه له‌سه‌ره‌تای هه‌نگاونان به‌ره‌و خوا دوا‌ی کۆتایی هاتنی (فناء) تا سیفه‌ت و ئاکاری خوایی وه‌رده‌گری»^(۱۶۶)، مه‌حوی زۆر به‌وردی بۆ نیستی و مانه‌وه چوو و ئه‌وه‌ی زانیوه که سوڤی له‌سه‌ره‌تادا ده‌بی بگاته نیستی و لیبی رزگار بیی و ئینجا بگاته مانه‌وه‌وه به‌رده‌وامی وه‌رگری. هه‌روه‌کو له‌ به‌یته‌که‌یدا نیشانی داوه که خه‌راباتی نیستی به‌ خه‌رابات داناه له‌مه‌وه‌یه چونکه له‌ و مه‌قامه‌دا ریبوار هۆشی له‌سه‌رخۆی نییه‌و ناتوانی سوود به‌ خه‌لکی ده‌وروپشتی بگه‌ینی، به‌لام له‌ مه‌قامی مانه‌وه‌دا هۆشی دیته‌وه به‌رو سوود به‌خۆی و ده‌ورو پشتی ده‌گه‌یه‌نی.

۱۲- یه‌ک‌تاپه‌رستی (التوحید): **مه‌حوی ده‌لّیت:**

«مه‌حویا» با به‌س بی شیری ته‌شه‌بوت به‌م و به‌و بگره به‌س دامه‌نی ته‌و‌حیدی «هو الله آحد»^(۱۶۷)

یه‌ک‌تاپه‌رستی زاراوه‌یه‌کی سوڤیگه‌ری پرواتایه و هینده‌ی له‌باره‌وه گوتراوه کۆتایی نایی، کورته‌ی هه‌موویان دیته‌وه سه‌ره‌وه‌ی که «له‌بووندا یه‌کی هه‌یه شایانی په‌رستنه‌و بکه‌ری راسته‌قینه هه‌ر خوایه و هه‌موو زۆری له‌ چاوی یه‌کی‌کدا ده‌بینی»^(۱۶۸). هه‌روه‌ها جو‌نید له‌باره‌ی یه‌ک‌تاپه‌رستی‌ه‌وه ده‌لّیت: «افراد الموحد بتحقیق وحدانیته بکمال احدیته انه الواحد الذی لم یلد ولم یولد بنفی الاضداد والانداد والاشباه بالتشبیه ولاتکیف ولاتصویر ولاتمثیل لیس کمثله شیء وهو السميع البصیر»^(۱۶۹).

مه‌حوی له‌م به‌یته‌ی سه‌ره‌وه‌یدا هه‌مان پیناسه‌ی (توحید) دووباره ده‌کاته‌وه‌و داوا له‌ خۆی ده‌کا که پشت به‌که‌س نه‌به‌ستی، چونکه جو‌ری‌که له‌ هاوبه‌شی په‌یداکردن بۆ خوا، هه‌روه‌ها ئه‌وه‌مان بۆ ده‌رده‌خا که خوا هه‌موو شتی‌که و بی ئه‌و هیچ ناکریت. که‌وابوو مه‌حوی لی‌رده‌ا له‌روانگه‌ی یه‌کیتی بوونه‌وه (وحدة الوجود) ده‌روانیته شته‌کان و کاروباری جیهان.

۱۳- دلّسوژی (الاخلاص): له‌م باره‌یه‌وه **مه‌حوی ده‌لّیت:**

ده‌پرسن کیمیا؟ خدمه‌ت به‌مه‌رد، ئه‌ما به‌ئیخلاصی

وه‌گه‌ر ناکه‌م له‌ (بوو به‌کر) ی نه‌بوو خدمه‌ت (ئه‌بوو طالب) (۱۷۰)

ئه‌و مه‌قامانه‌ی که باسکران ده‌بی ریبواری سوڤیگه‌ری هه‌موویان بی‌ی و ئینجا له‌پله‌یه‌که‌وه بۆ پله‌یه‌کی تر بچیت، هه‌ر پله‌یه‌کیش ریبوار گه‌یشتی ده‌بی زۆربه دلّسوژی جی به‌جیی بکات. دلّسوژی له‌ سوڤیگه‌ریدا و اتا «په‌رستنی خودا به‌ دلّسوژی و دوور له‌ ریبابازی، و اتا: هه‌موو کاری هه‌ر له‌ پینا و خوابی و هیچی تری تیکه‌ل نه‌بی»^(۱۷۱).

مه‌حوی له‌م به‌یته‌ی سه‌ره‌وه‌دا زاراوه‌ی (اخلاص) ی به‌هه‌مان و اتای سه‌ره‌وه به‌کاره‌یتاوه‌و و امان نیشان ده‌دا که خزمه‌تکردن ده‌بی له‌پیناوی خوا و دووربی له‌ هه‌موو ریبایی «الا لله الدین الخالص»^(۱۷۲).

۱۴- راستگویی (الصدق): **مه‌حوی ده‌لّیت:**

که‌م بوو وه‌ک ئه‌و ده‌مه، صیدق ئه‌م ده‌مه هه‌م که‌م بووه قات

فه‌ره‌جی نه‌ک به‌ دوابی، غه‌م و هه‌م هه‌م بووه قات^(۱۷۳)

راستگویی له‌ سوڤیگه‌ریدا ئه‌وه‌یه که «ریبوار به‌ ئاشکراو نه‌ینی له‌گه‌ل خودا وه‌کو یه‌ک بی، ده‌روده‌روونی یه‌کسانی بی و هه‌ر ته‌نیا خوی له‌ دلّدا بی»^(۱۷۴).

مه‌حوی زاراوه‌ی (صدق) ی وه‌کو وشه‌یه‌کی فه‌ره‌نگی به‌کاره‌یتاوه‌و و به‌یته‌که له‌خانه‌ی وه‌سفی سوڤیگه‌ری دایه.

رابه‌ری ته‌ریقه‌ت لای مه‌حوی

یه‌کی له‌مه‌رجه‌کانی ریبواری سوڤیگه‌ری ده‌بی رابه‌ریکی هه‌بی بۆ ئه‌وه‌ی رینمایی بکا و له‌و گه‌شته گیانییه‌دا هاوده‌می بی و کۆسپ و ته‌له‌زگه‌ی له‌به‌رپیتی لابه‌ری، چونکه «فالشیخ للمریدين أمين الالهام، کما ان جبریل أمين الوحي، فکما لا یخون جبریل في الوحي لا یخون الشیخ في الالهام»^(۱۷۵)، به‌م جو‌ره ریبوار ده‌بی له‌گه‌شته‌که‌یدا پشت به‌رابه‌ری ته‌ریقه‌ت به‌ستی و گو‌تراه‌لی فه‌رمانه‌کانی بیت «ان کل من لم یتخذ له شیخا یرشده الی الخرج عن هذه

الصفات- حب الدنيا والكبر والعجب والرياء والحسد- فهو عاص لله تعالى» (١٧٦).

مه حویش یه کیچکه لهو که له شاعیرانهی که سهر به جیهانی سؤفیگه رینه و غه زله کانی لهو ته وهره دا ده خولیتنه وه، که و ابو ده بی رابه ریکی هه بوو بی و سهره تا کانی سؤفیگه ری له گه ل بری بی و به ره و قوولا ییه که ی برد بی.

بو سه لماندنی هه شتی، ده بی به لگه ی با وهره پی کراوی خو ی هه بی که گومان له کی شه که دا نه هی لتی. له باره ی مه حوییه وه جگه لهو زانیاریانی که له پیشه کی دیوانه که یدا نو سراوه و له گه ل هندی زانیاری نوی تر که له لایهن ئەمین نه قشبه ندییه وه هاتونه، چیرمان به دهسته وه نییه که به لگه ی سه لمیتراری به هی زبن.

له باره ی رابه ره وه ده توانی متمانه بکریته سهر دوو بنه مای سهره کی:

١- ئەو زانیاریانی که له سه رچاوه کاندای تو مارکراون.

٢- ئەو به یته شیعرانه ی مه حوی که ناماژنه بووون و نه بوونی رابه ر.

به پی بووونی ئەو سه رچاوانه ی وا له بهر ده ستدانه «مه حوی هه م باوکی خه لیفه ی شیخ عو ثمانی ته ویتله ی جی نشینی مه ولانا خالیدی نه قشبه ندی شاره زووری و هه م خویشی خه لیفه ی شیخ به هانه ددینی کوری شیخ عو ثمان بووه» (١٧٧)، که و ابو مه حوی خه لیفه یه کی ئاسایی بووه و «نه گه یشتوه پایه ی که مالی ته ریفه ت، که بریتی بیت له ئیرشادی مو طله ق» (١٧٨). به م جو ره مه حوی له باره ی مه لایه تییه وه که م وینه بووه و پله و پایه کی مه زنی له ناو کۆمه لدا هه بووه «به لام مورشید نه بووه چونکه هه م خو ی شتی وای نه گوتووه، هه م ئەگه ر مورشید بوای، شیخه که ی حه زره تی به هائوددین ئیجازه ی ئیرشادی ئەدای» (١٧٩).

له مه وه بو مان دهرده که وئ که مه حوی له سه ره تایی ژبانی سؤفیگه ریدا رابه ری هه بووه خو راکی گیانی لی وهرگرتووه، به لام رابه ره که ی له سالی ١٢٩٨ ک/ ١٨٨٠ ز دهری و ماوه ی (٢٦) سال به بی رابه ر ده می نیتنه وه هه ره کو

له غه زله کانی دا ئەم سکا لاکردنه ی له ده ست بی که سیدا ئاشکرایه (١٨٠). ئەگه ر چاوی به شیعه کوردییه کانی مه حوی دا بخشیتین، گه لی به یته ی ومان به رچا و ده که وئ که دادو فیغانیتی له بهر بی که سی و بی رابه ری، ئەو به یته نه ی که بو نی بی رابه رییان لی دی گه لی زو رترن له وانه ی که واتای هه بوونی ده دن به ده سه ته وه.

سه ره تا به ره و ئەو به یته نه ده چین که نیشانه ی هه بوونی رابه رن، ئەوه ی ئاشکرایه ریواری سؤفیگه ری له سه ره تا دا ده بی خه ریکی کوشتنی نه فسی خو ی بی و به وهره زشی گیانی و له شی ده بی ئازاری بدات تا وه کو هیتنه په یوه ندی به جیهانی هه ستییه وه نه می نی، مه حویش که تازه سؤفییه و ده یه وئ جه نگ له گه ل نه فسی بکا و بیشکیتنی، داوای یارمه تی رابه ری ده کا که به هه ردو وکیان بتوانن به سه ر نه فسی سه رکه شدا زال بن:

به بی یاری مه چۆوه مه عره که ی ئەسه ندیاری نه فس

که له م مه دانه دا هه ر پیره زال ره سته می بی زال (١٨١)

له م به یته ی سه ره وه دا ده گونجی رابه ر هه بی یان نه بی، به لام زیاتر به ره و هه بوونی ده چیت، که چی له م به یته ی خواره وه دا به روونی هه بوونی رابه ری خو ی ده سه لمی نی:

کوشتنی ئیسه ندیاری نه فسه به سته ی رای پی

گه ر مه ده د کا یانه کا، له و شاهه ئیمدادی ده که م (١٨٢)

لیره دا (پیر) رابه ره که ی مه حوییه، کوشتنی نه فسی به دی به ده ست پی ری ته ریفه ته و ئەو ده توانی له ناوی بیات.

وادیاره مه حوی به یارمه تی رابه ره که ی توانیوتی چوار میخی نه فسی بکیشی و به ره و خو شه ویستی خوایی بی، بو یه ده بین مه حوی هه رده م خه ریکی گریانه چونکه دۆست حه زی لیته تی «فلیضحکوا قلیلا ولیبکوا کثیراً» (١٨٣)، رووباری ئەشکی ئەوناوه ی کردۆته دهریا و رابه ره که ی وا دوعای (حزب البحر) له به رده کا تا بتوانی رووه و چاوی مه حوی بی و نه خنکی:

خه ریکی حیفظی (حزب البحر) ه یار، ئەلبەت بەفکرێکە
خودا حیفظی بکا، باقل قەدەم دینیتە سەرچاوم (١٨٤)

لەبەیتێکی تر مەحوی لەرابەرەکی دەپارێتەوه که لە دەرگای خۆی دەری نەکا
چونکە لەو دەرگایە بەولاوە شوینی نییە پەنای بۆ بەریت:

تۆ نەبی مەجەئی من بی (ابدأ) نیمە مەلاذ
لەو دەره بێتو دەرم کە، بەخودا نیمە مەلاذ (١٨٥)

وادیارە مەحوی لە گریان بێزار بوو و رابەرەکی سەری لێداو، بۆیە لێردا
داوای لێ دەکا دەمی خونچە ئاسای لێک بکاتەوه و بەپێکیکی ئەو لێوانە
مەست بێ، مەحوی لەم بەیتە خوارەوه دا، رابەرەکی بە ساقی داناو کە
مەبەستی رابەری خانەقایە:

ساقی ئەم مایە طەرەب لەب، پەرچەمت رەیحانی رۆح
نیم خەندی کە لەغونجە، دەرخە سەرچاوەی صەبووح (١٨٦)

دوای ئەو مەحوی بەگلەییەکی زۆرەوه روو لە رابەرەکی دەکا و دەلی:
رابەرەکی میانە لەگەڵ کەس نییە و ئاسکە کێوتیکە مائی نابێ:

بە کەس نابێ بتی من ئاشنا قەط
غەزالە بەر نییە رامی وەفا قەط (١٨٧)

هەرکە مەحوی رابەرەکی (شیخ بە هائوددینی نەقشبندی) وەفات دەکا بەی
رابەر دەمینیتەوه و هات و هاواری بی کەسی لێ هەڵدەستی و لە خوا
دەپارێتەوه کە تەمەنی ئەو نەدرێژ بکات تا لەم دوا ییەدا لەبەر قاپی
رابەرێکدا بمریت.

لەدوای شیخ بە هائوددین، شیخ حیساموددینی کوری دەبیتە رابەری تەریقەت
کە تەمەنی (٢٠) ساڵ دەبێ، هەرچەندە مەحوی نابیتە موریدی، بەلام غەزەلێکی
بۆ دەنووسی و وانیشان دەدا کە دلی مەحوی دووبارە عیشقەکی نوێکردۆتەوه
سەرلەنووی حالێ مەحوی دەربەدەری پەشێو کردوو (١٨٨):

دلی بردم بەشۆخی، دولبەرێکی تازه، سەر لەنووی

موبارەک بی لە دل، سەودا یێکی کە، کەوتە سەر، لەنووی
کەچ ئەبروو، دیدە ئاهوو، شۆرشین خوو، فیتنە جوو، تورکی
خورۆش و شۆرشینی خستە ناو ئەهلی نەظەر لە نووی (١٨٩)

تا دەلیت:

بە شێوەی شکلی شیرینی، وەکو کاکۆلی موشکینی
پەشێوی کردوو ئەحوالی مەحوی دەربەدەر لەنووی (١٩٠)

ئەم بەیتانە خوارەوه ش کە یەکە یەکە تۆماریان دەکەین، بە بۆ چوونی ئیمە
پەنجە بۆ هەبوونی رابەری تەریقەتی مەحوی رادەکێشن، بۆ ئەوێ زۆر درێژ
دادری نەکرێ، بەیتەکان لە دوای یەکتەری دەنووسین بی لەسەر نووسین:

چاوی لەو عەدە کوشتنی من چاوی دزیهوه
خوونکاری و، دەبی لەقسە خۆی نەکا نکوول (١٩١)

بەم ئیختیصاصە ساسەری من بۆ نەگاتە عەرش
هات و لەسەرمی دا، وتی (ابدأ بما یؤول) (١٩٢)

نەگەییە دامەنی دەستی دوعا، جادەبە خاکی رتی
طەریقەتی گۆشەگیری بەردە دەم، ئەمجارە ری دەگرم (١٩٣)

شوکور موورم بوو پامالی میری
بەبی نامی ژیا م و نامەوەر چووم (١٩٤)

بلا رۆحت موقەدەس بی، ئەم و ئەو کردنت بەس بی
هەتا ئاخر هەناسە ئەو بناسە، هەر بنازە بەو (١٩٥)

دەرسی عیشقم هەر لەکن پەروانە یا بولبول بوو
بیگەمی، یانە یگەمی، هەر مەشقی ئوستادی دەکەم (١٩٦)

دوای نیشاندانی ئەو بەیتانە کە بەلگەیی ئەو بوون مەحوی رابەری
تەریقەتی هەبوو لەسەر تادا، ئیستاکەش ئەو بەیتانە دەخرینه بەرچاو کە مەحوی
تیا یاندا لەبەر بی رابەری هاوارو دادیتی، ئەمەش بەیتەکان.

لەم بەیتە خوارەوه دا مەحوی خۆی بەبی کەس و رابەر داناو و خەلکی لەو

ئاسته نین که له زمانى مه حوى بگهن، چونکه ئەو حاله‌ى سۆفى به سه‌رى دادۆ
هه‌موى به وشه‌ى فه‌ره‌نگى ده‌رك ناکرۆ و هه‌ر رابه‌ره ئەگه‌ر له و زمانه
ره‌مزىبه‌ى شاعىر بگات:

بۆ كهس منم، كهسى له زوبانم بگا نىبه
هه‌مده‌م خودا نه‌ناسن و دهم پر له ياخودا (١٩٧)

هه‌مىسان مه‌حوى خۆى بۆ كهس و بۆ شوپىن داناوه و كهسى نىبه‌ى خاوه‌ندارى
بكاو له جىهانى گىانيدا هاوده‌مى بۆت:

چ كهس ناىب به كهس دارم، نىبه له وه‌به‌رده‌ره يارم
خودا ياتۆبكه‌ى چارم، كهسىكم بۆ كهس و بۆ ده‌ر (١٩٨)

مه‌حوى له و بۆ رابه‌رىبه‌دا له خۆى بۆزاربووه و وا هه‌ست ده‌كا دارى ته‌مه‌نى
وشك بووه‌ته‌وه و سه‌رى جۆش و خروشى عىشقى خواىبى تىدا نه‌ماوه و دلۆ وه‌كو
شووشه‌يه‌كى به تال و ايه و شووى عىشقى تىدانىبه:

سه‌ركه جۆشكى نه‌بۆ، من زى كه تالم بۆ چىبه
دل كه هۆشكى نه‌بۆ، شىشه‌ى به تالم بۆ چىبه (١٩٩)

مه‌حوى هه‌روا له چۆله‌وانىبى بۆ رابه‌رى دايه و زۆر هه‌ولۆ وه‌ده‌سته‌پىنانى
رابه‌رى داوه، به‌لام به‌ختى يار نه‌بووه:

چىبكه‌م نه‌ئه و كهسه‌م كه كهسم بۆ له لا به‌كهس
خۆشم نه‌گه‌يمه‌ئه و كهسه، ئەو من بكا به‌كهس (٢٠٠)

لێره‌دا مه‌حوى به‌ روونى ديارى كرده‌وه كه رابه‌رى كهس نه‌بووه و نه‌گه‌بشتۆته
ئەو كهسه‌ش بىته رابه‌رى ئەو. له‌م به‌يته‌ى خواره‌وده‌دا مه‌حوى ئەو ماوه بۆ
رابه‌رىبه‌ى به‌پروبووچ و بپه‌هوده داناوه، بۆيه‌ هه‌زه‌كا ماوه‌ى ته‌مه‌نى له‌خزمه‌ت
رابه‌رىكى پايه به‌رزدا به‌رته‌سه‌ر:

به ضايع چوو له (مالا يعنى) يا وه‌قتم هه‌موو، يه‌عنى
ده‌بۆ وه‌قتى له (بو الوقت) بۆ بخوازم دا تيا بمرم (٢٠١)

كه ژيانى كۆتايى بۆ و نه‌نجام هه‌رچوونه ژيىر خاك بۆ، مه‌حوى واى به چاك

ده‌زانى كه خۆلى به‌رده‌رگاي رابه‌رى بكا به‌سه‌رى خۆى:
كه دايه‌ى خاكت ناخه هه‌رده‌بۆ بگرتته باوه‌ش خۆى
بكه خاكى به‌سه‌رخۆتا له قايىبى (بوتراپ)ى زوو (٢٠٢)

ئىنجا مه‌حوى داوا له خۆى ده‌كا كه رووى زه‌ردى بخاته به‌ر تىشكى رووى
وه‌ك مانگى رابه‌ره‌كه‌ى تاكو بسووتى و له هه‌موو گه‌ردى پاك بپته‌وه، كه‌وابوو
مه‌حوى هه‌ر له خولياى گرتنى رابه‌رى دا بووه و خوا خواى بووه بۆ رابه‌ر نه‌مى:

به‌تابى عه‌كسى ئەو دىداره دل سووتا موزه‌ككايه
كه تانت راگره سازوو، به‌جىلوه‌ى ماهاىبى زوو (٢٠٣)

مه‌حوى له ده‌وره‌به‌رى خۆى بۆزاره و كار له ده‌ست مرۆقى ناله‌باره، بۆيه
ده‌يه‌وى له جىهان رزگار بۆ و په‌نا به‌رته به‌ر رابه‌رىكى پايه‌به‌رز:

ده‌نى طه‌بعى به جارى عاله‌مى داگرت ئەوا مه‌حوى
ده‌نگه ئىلتىجا به به‌ر ره‌ئى عالى جه‌ناىبى زوو (٢٠٤)

له‌به‌يتىكى تر مه‌حوى بۆ رابه‌رى به‌شه‌وى يه‌لدا داناوه كه شه‌وىكى تارىكى
درىژى زستانه‌و ده‌يه‌وى به‌هۆى چراىبى (رابه‌رى) ئەو شه‌وه تارىكه روژن
كاتوه:

برا، فكرى چرا، كىبىتى فرصه‌ت تا له ده‌ستايه
شه‌وى يه‌لدا له پيشه، روژى عومرت وه‌خته ئاواىبى (٢٠٥)

مه‌حوى چونكه ماوه‌ى رابه‌رى هه‌بووه ده‌زانى هه‌ر ئەوكاته ته‌مه‌نه كه له ژيىر
سىبه‌رى ئەودا بووه، بۆيه ئىستا ژيانى بۆ رابه‌رى به‌دۆراو داده‌نى و
ئاواته‌خوازه‌كه له‌به‌ر ده‌رگاي رابه‌رىكدا بمرى:

له ناكه‌س كارىبا خاكم به‌سه‌ر روژى به‌با عومرم
خودا تۆ بمرته‌نه تا له‌به‌ر قايىبى كهسى بمرم (٢٠٦)

مه‌حوى له‌به‌ر بۆ رابه‌رى هپنده بۆزاره ئاواتى ئەوه ده‌خوازى كه هه‌ر
له‌سه‌ره‌تاوه نه‌بوايه و نه‌ك وه‌كو ئىستا له چۆله‌وانىبى بۆ كه‌سيدا ئاواره و سه‌ر
لۆ شىواوه نازانى روو له‌كى و كوئى بكات:

چ خوش وەقتی بوو ئەو وەقتەم لە گۆشەى بێکەسیدا بووم
و هەكو هايم لە دەشتى ناکەسیدا ئیستە ئاوارەم (٢٠٧)

سەیر لە وەدايه مەحوى ئەو هەموو ماوه دوورو درێژە لە رابەر دەگەرێ و
بە ئاواتى ئەو هیه لە دوا تەمەنى ژيانى خوا تروسکەيه کى پى بـهـخـشى و
تارىکايى ژينى بى رابەرى پى رووناک بکاتەوه، کە چى هېچ ورەى بەر نەداوه
نائومىد نەبووه، چونکە لە بولبول و پەروانە دەرسى عىشقى خویندوووه ئەو
دووانەش ماندوو بوون و بىزارى نازان:

دەرسى عىشقم هەر لەکن پەروانە يا بولبول بووه

بېگەمى، يانە يگەمى، هەر مەشقى ئوستادى دەکەم (٢٠٨)

جگە لە وەى کە مەحوى قوتابى بولبول و پەروانە يەو چا و لەوان دەکاتەوه،
کە چى هاوارى پى پىرانى بوخارا دەکات کە بەهائى بى و رابەرى بى
بپەخسینى، چونکە لە دوا دواى تەمەنى:

نەگەيمە ئەو جوانە و گەيمە پىرى

مەدەد يا پىرى پىرانى بوخارا (٢٠٩)

مەحوى لە حالى بى رابەرى زۆر ناقايەلو بىزارە، بۆيه بپارى داوه ئەگەر بۆ
مەسەلەى گيانىش بى پەنا نەباتە بەر کەس و منەتباريان نەبى و لەگيانى خۆى
خوش بىت:

گەر ئىشى رۆحتە کە نەبوو کەس بەدەستەوه

دەست هەلگەرە لە رۆح و مەبە ئىلتىجا بە کەس (٢١٠)

بابەتەکانى شىعەرى سۆفىگەرى

لە پيشەوه زانيمان کە سۆفىگەرى ئىسلامى لەباوەشى زوهدەوه گەشەى
سەندو دواى بەرە بەرە و هەكو جوولانە و هەيه کى سەربەخۆرەگو ريشەى داکوتا و
بووه خودان ياساو دەستورى خۆى، بەم شىوہيهش تاگەيشتە ئەو رادەيهى کە
و هەكو لووتکەيه کى ئەدەبى داھىتراو سەیر دەکرا.

سۆفىگەرى لە بنەچەدا جۆرە ياخيپوونىکە لە کۆمەل و دەستوروى ياساکانى،
بۆيه بەرھەمە شىعەرەکانىشى هەمان ياخيپوونيان تىدا بەدى دەکرت، لەبەر ئەو
زمانى شىعەرى سۆفىگەرى لە زمانى ئاسايى جيايه و زۆر وشەو زاراوہى وای
تىدايه کە تايبەتن بە سۆفىگەرى و لە فەرھەنگى ئاسايىدا نين، لە لايەکى
تريشەوه سۆفىيەکان هەر لە کۆنەوه نەيان ويستووہ خەلکى لە نەينىەکانيان
بگەن، بۆيه بەکار هينانى رەمز لايان زۆرياو بووه چونکە ئەو حال و
هەلووتستانەى کە بەسەر سۆفیدا دین و ئەو راستيانەى بۆيان دەردەکەوت شتى
غەيبى و نەبيناون، لەبەر ئەو بە وشەى ئاسايى گۆناکرتن و دەرنابرتن، لەم
بارەيهوه ئەحمەد ئەمىن دەلەيت: «الادب الصوفي ادب رموز... فهو يفهم مظاهر
العالم على انها رمز، والعالم عنده لا يختلف عن احلام النائم، فكما ان الحلم
يعرض احداثه عرضاً رمزياً فكذلك العالم كل مافيه رمز» (٢١١).

شىعەرى سۆفىگەرى هەمووى لە يەك ئاستى هونەرى و بىردانين، سەرەتا بە
سادەبى دەست پى دەکا و لە قەراخى دەرياي سۆفىگەرىدا دەخولیتەوه، دواى
هيدى هيدى بەرە ناوەراستەکەى دەروا و دەکەوتتە بەر شەپۆلى بى ئامان،
ئالپرەدا کارامەبى شاعىرى سۆفى دەور دەگيرى و هەندى هەر لەويدا نقوم دەبن
و دەنگيان دەپى و هەندىکشيان دەگەنە لىوارى رزگار بوون.

شاعىر هەر لەخۆيدا هەستىکى ناسکى هەيه و لە خەلکى سادە زووتر بە
رووداو دەرووژى، سۆفیش بە جىهانەکەى خۆى قابىل نىبەو لەبەرچاوى ئەودا

هه‌لۆیستانه‌دا سۆفیه‌کان به‌زۆری به‌م زاراوانه‌ «الغیبه، الحضور، الصحو، السكر، الذوق، الشرب» ئه‌وه‌ی له‌ناخیانه‌ ده‌رن (٢١٤).

ج- نه‌مانی په‌رده: سۆفی هه‌ول ده‌دا په‌رده له‌نیوان خۆی و خوادا نه‌می‌نێ، هه‌ندیکیان شه‌ریعه‌ت به‌و په‌رده‌یه‌ داده‌نێن و به‌ره‌و حه‌قیقه‌تی ده‌بن (٢١٥).

د- زāl بوونی بینین (شهود): سۆفی هه‌ست به‌بوونی خۆی ناکات و له‌ناو بینینی خوادا ده‌تویته‌وه، ئه‌مه‌ش په‌له‌ی دووهمی نیستی (فناء) سۆفیا نه‌یه (٢١٦).

ه- ناسین (المعرفه): به‌رزترین په‌له‌ی نیستییه‌ و جیهان و روژی دوامایی به‌ ئه‌ندیشه‌ دانابێ و له‌ ئاگایی و خه‌ونیدا جگه‌ له‌خوا که‌سی تر نابینی و په‌یوه‌ندی هه‌ر له‌گه‌ڵ ئه‌وه (٢١٧).

ئه‌م پۆلینه‌ی سه‌روه‌ه بو‌شیعری سۆفیگه‌ری پۆلینه‌ی گشتیه‌و مه‌رح نییه‌ هه‌موو شاعیریکی سۆفی ئه‌م قوناغانه‌ی پیکایی، ئیستاش به‌پیتی به‌ره‌مه‌ شیعریه‌کانی مه‌حوی و توانامان هه‌ول ده‌ده‌ین ئه‌م پۆلینه‌ به‌سه‌ر دیوانه‌که‌ی مه‌حوبدا به‌سه‌پتین و پایه‌ی سۆفیگه‌ری شاعیر ده‌ریخه‌ین.

پری که‌م و کورتیه‌یه‌، هه‌ز ده‌کا ئه‌و که‌م و کورتیا نه‌ی نه‌هێلێ، به‌لام که‌ سه‌یری ده‌ست و قامکی خۆی ده‌کا له‌چاو هێزی ده‌سه‌لاتدار بێ برشته‌ بۆیه‌ به‌ ناچاری بۆ په‌له‌ی دووهمی باوه‌ر دیت و هه‌ول ده‌دا به‌زمانی شیعره‌کانی هه‌ستی خۆی ده‌ربهریت و هه‌ق و ناهه‌ق جیا بکاته‌وه. به‌م پێیه‌ ده‌توانین قوناغانه‌کانی شیعری سۆفیگه‌ری به‌م جوهری خواره‌وه‌ دابه‌ش بکه‌ین:

١- شیعری بیزاری له‌ نه‌فس و کۆمه‌ل: شاعیری سۆفی که‌ تیشکی هه‌قه‌رستی له‌ ده‌روونیدا په‌یدا بوو، ئیتر ده‌که‌وێته‌ به‌رته‌شه‌نه‌و تانه‌دان له‌ نه‌فسی خۆی و ده‌رووشتی، سه‌ره‌تا سه‌ر کۆنه‌ی نه‌فسی خۆی ده‌کا و ده‌یه‌وی به‌هێنیه‌ سه‌ر ریگای هه‌ق و هه‌قیقه‌ت، ئینجا سه‌یری ده‌رووشتی خۆی ده‌کا و یه‌که‌ یه‌که‌ ره‌خنه‌ له‌کارو هه‌لۆیسته‌ خراپه‌کان ده‌گرێ به‌تایبه‌تی تیغی زمانی له‌وانه‌ تیز ده‌کا که‌ له‌په‌نای ئایینه‌وه‌ خه‌لکی ساده‌ ده‌رووتینه‌وه‌.

٢- شیعری زوه‌دی سۆفیگه‌ری (وه‌سفی سۆفیگه‌ری): شیعره‌کانی ئه‌م قوناغانه‌ بریتین له‌ دوورکه‌وتنه‌وه‌ له‌ چیرۆکی ژیان و قنیا تکران به‌ژینی کۆله‌ مه‌رگی و نه‌دۆراندنی ژبانی هه‌میشه‌یی له‌پیناو ژبانی فانیدا، هه‌روه‌ها شیعره‌کان له‌ته‌وه‌ری ئاکارو خواپه‌رستیدا دین و ده‌چن و هێنده‌ زۆربه‌ره‌و لایه‌نی گیانی و ده‌روونی رو‌ناچنه‌ خواره‌وه‌.

٣- شیعری سۆفیگه‌ری: له‌م قوناغانه‌دا شاعیر به‌ره‌و ناخی سۆفیگه‌ری ده‌رواو په‌یوه‌ندی به‌جیهانی هه‌ستییه‌وه‌ نه‌ماوه‌و ته‌نیا هه‌ر خۆی له‌به‌رچاوه‌، ئه‌مه‌ش چه‌ند لقیکێ لێ ده‌بیته‌وه‌:

١- خۆشه‌ویستی خوایی: به‌ردی بناغه‌ی سۆفیگه‌رییه‌و تیۆری ناسینی خۆی له‌سه‌ربه‌نده‌، چونکه‌ هه‌ر خۆشه‌ویستی بوو گه‌ردوونی له‌نه‌بوونه‌وه‌ هێنایه‌ بوون (٢١٢) «کنت کنزا مخفيا فاجبت ان اعرف، فخلقت الخلق، فبي عرفوني» (٢١٣).

ب- بیهۆشی سۆفی: مه‌به‌ست له‌وچرکانه‌یه‌ که‌ نه‌فسی سۆفی خۆشه‌ویستی خوایی لێ ده‌رژێته‌وه‌و هه‌ست به‌ نزیکبوونیکی زۆر ده‌کا له‌خواوه‌، له‌م

پهیدا دهن و بازاره کانیان ده که ویتته به رده ست و له پاره کۆکردنه وه زیاتر خه می هیچیان نییه، بهم پیته رهوشته کۆمه لایه تیبه کان و ئایینیبه کان به ره و کزی ده چن و ره شبینی بالی به سه ر شاعیردا ده کیشی و بهم جوړه وه سفی ئه و که سانه ده کات:

بۆ پاره حه یفه خو ده که به پوولی نارپه واج
بۆ پارویکی نان ئه سه فه روو ده که ی به ساج (۲۲۷)

ئه وانه ی به شوین پاره که وتوون، تیر بوونیان بۆ نییه، بۆیه گوره کانیشیان له پینا و پاره دا یه کتری به کوشت ده دن:

چاویان ئه م ئه هلی دنیا به ئه و نه برسییه
پادشاکانی به ده مدا یه ک سه ری یه کتر ده بات (۲۲۸)

پاره په رست ده یه وئ به هه موو شتوای پاره کۆکاته وه ئه گه ره له سه ر ره وش و ئاینیش بیت، چونکه تیربوونی بۆ نییه «لوکان لبني آدم وادمن مال لا بتغي اليه ثانيا... ولا يملاء جوف بني آدم الا التراب» (۲۲۹)، هه روه ها ئه مانه له سه ر حسییی خه لکی سامان ده خه نه سه ریه ک و هیچ و پووچترینیان به هه زار و ملیۆن قسه ده کات:

ده نی طهبعی ودها غالب بووه، فیرعه ونی ئه م عه صره
نه وه ک مووسا، له کن جووپاره بوو ئیمانی پی دینتی (۲۳۰)
له سایه ی ده وری چه رخی سوفله په روهر له ک به له ک ده وئ
سه گی ئاواته خوازی ئیسکی و شتر له شه ک ده وئ (۲۳۱)

ئه و ناکه س به چانه نیره که ره ئاسا به جو ده زه رن و هه میشه له خه می زگ و به رزگ دانه:

ئه ربای غینا ئه و نه غه رپه به زه رن
بی بونی به هارو دینتی جو ده زه رن (۲۳۲)

دوای ئه مه مه حوی یه خه ی گه ر دوون و زه مانه ده گری و به وه تاوانباریان ده کات که پشت له مه ردو روو له نامه ردن، ئه م به گژدا چونه ش له شوینی خو ی

نییه، چونکه ئه گه ره مه به ستی له گه ر دوون سروشتی مردوو بیت، ئه و ه یچ رو لکی نییه، خو ئه گه ره مه به ستی داهینه ری گه ر دوون بی، ئه مه کارکی نه گونجاوه، چونکه خوی مه زن کاروباری جیهانی داوه ته ده ست مرؤف و له گۆرانکارییه جیهانییه کان خو ی سه رپشکه «ان الله لا یغیر ما یقوم حتی یغیروا ما بانفسهم» (۲۳۳)، له وانه یه مه حوی چاولیکه ربی هه ندی شاعیری کردبی و بهم شیویه بۆ کیشه که چووبی ئه گینا مه ردی و نامه ردی په یه و نه داره به واقعی کۆمه لایه تیبه وه:

فی طره ت بلند و پایه بلندم نه دی، به گویش
گه ر دوون ئه و نه ده دوونه که هه ردوو نییه گه ره ک (۲۳۴)
زه مانه ی سوفله په روهر واره و اجی سوفله یی داوه
که دائیم ئه و ده مه سویره له گه ل نان و نمک ده وئ (۲۳۵)

مه حوی له باره ی ره خه ی کۆمه لایه تیبه وه ده وریکی بالای هه بووه و هه دیارده یه کی ناله باری دیبی، خستوو یه تیه بهر نه شته ری ره خه تونده کانی و قه له می خو ی نه پاراستوه و پله ی دووه می هیزی باوه ری جی به جی کردوه به گویره ی فه رموده ی پیغه مبه ر د. خ «من رای منکم منکرأ فلیغیره بیده، فان لم یستطع فبلسانه، فان لم یستطیع فقلبه و ذلك اضعف الايمان» (۲۳۶).

ئه گه ره بیت و ئه و به ی تانه ی که په یه و نه دییان به م لایه نه وه هه یه ده ستنیشان بکری و له سه ریان بنووسری، ئه و نووسینه که دریزه ده کیشی، بۆیه و به چاک زانرا له مه نه ده بپریته وه و ته نیا ئماژه بۆ لاپه ره ی ئه و به ی تانه بکری که له م خو لگه یه ده سوورینه وه (۲۳۷).

تا ئیره ئه و به ی تانه مان خستنه به رچاو که ره خه له کۆمه لی ئه و سه رده مه ده گرن و ده ردو که م و کوریه کانی ده خه نه به رچاو، ئیستاش به ره و لایه نیکی تری کۆمه ل ده چین که چینی دوعا گوو به ناو له خوا ترس و شیخ و سؤفیه کانه، ئه وانه ی مه حوی به نویتی نیوه رۆ ده مامکیان له سه ر روولاده باو به خه لکیان ده ناسینتی بۆ ئه وه ی ئایینداری و راسته قینه و سؤفیگه ری هه قیقی تیکه ل به مانه

نەكرى و راست و چەوت لە يەكتر جوئ بكرتتەو.

هەر چىنى ئەگەر بمانەوئ لە ناخى بگهين، نابئ بە رووكەش بخەلەتپين و دەبئ بزاني مەبەست لە هەلس و كەوتەكانيان چىبە و بەرەو چ ئەنجامئك دەچن. مەحوى كە سەيرى ئەم شىخ و زاھىد و سۆفییەربىياكارانەى كردووە، بىنویتى كە سەرقۆزى بن ئالۆزن و گوته و كردەوكانيان ناگەنەو یەك، بۆبە بەرەنگارىان دەبئ و ئابروویان دەبات، چونكە پىغەمبەر د.خ دەفەرمووت «ان الله تعالى لا ينظر الى صوركم و اموالكم ولكن انما ينظر الى قلوبكم و اعمالكم» (٢٣٨)، لەم بارەو مەحوى دەتت:

ریشكى پان و، تووكى بنا گوئ دريژ و لوول
صۆفى لە دىنى لادە، بەدیمەن لە جوو دەكا (٢٣٩)
ئەشكەوتى بايەكە دەمى واعیظ كە دیتەو و عظ
و هقتى سووكوتى نەقشى سمىلى لەقوو دەكا (٢٤٠)

بىگومان چاكترين شىواز كە مرؤف بتوانئ بەرامبەرەكەى دەمبەست بكا قسەو ئامۆژگارىبە، واعیزەكانى سەردەمى مەحوى لەم بارەو یەكە مەتەر خەمبىان نەكردووە و بۆ بەرژەو ندى تەسكى خۆيان هەمیشە خەرىكى ئامۆژگارىكردنى خەلكى رەش و رووت بوونەو ژيانيان لە پيش چاویان خستوووە و خوشيان تىبى كەوتوون، بۆبە مەحوى زۆر بەوردى وینەى هەلس و كەوتەكانيانى گرتوو و راستىيانى دەرختوو:

بە داو و هعظى يو، خوشى بەتاو (يا حافظ)
لە هەلقولانە كەلىكى دەم و لچى واعیظ (٢٤١)
لا لغاوى واعیظ ئەمرؤ مەوج ئەدا، دەم پر لەكەف
ریشى قىروسبا، كتیبى و هعظەكەى بوو بەر تەرەف (٢٤٢)

مەحوى كە يەكئەكە لەبەرەى سۆفییەكان و جىهان پەستى بەخوا وىستى گۆرپو تەووە لەپىناوى بىروباوەرەكەيدا تووشى چەندەها گىچەل بوو دەمى ئەو واعیز و شىخە ناشىخەكانى لئ بۆتەووە بەهەموو شىوہى بەگژىدا دەچن، بەلام

هیندە گرنگىيان پئ نادا و لە هەندئ حالەتدا هەرەلامىشيان نادا تەو:

زاھىد خودا لەناوى بەرئ، ناوى عاشقان
بۆچى دەبا ئەوئەندە، خوداىا، بەبئ ئەدەب (٢٤٣)
واعیظ، لەمن بلئ بەنەظەر طەعنە بەس بدا
دىنى بتانە دىنى من، ئەو مەذھەبى ذھەب (٢٤٤)

مەحوى لىرەدا واعیزى بەبئ دل داناو، چونكە دلئكە بەچلكى مادە داپۆشراووە نوورى خوشەوئستى خواىى تئ ناچئ، جا مەحوى پئى رادەگەيەنئ كە جگە لەو مل پانە كئ هەبە بەرگەى سزای ئەم هەموو غەببەت و بوختانانە بگرئ؟

زوبانى واعیظى بئ دل دريژە دەرەق ئەهلى دل
بەجئشە، غەبرى ئەو مل پانە كئ بئ هەلگرئ ئۆبال (٢٤٥)

ئەم زاھىد و سۆفییە درۆزانە كە خۆيان لەبەرگى خواپەرسىدا شاردۆتەو مەحوى باشيان تىگەيشتوو كە گىانيان لەپىناو كولىرەبەكى جۆ دەرەچئ و هەى و هەو كەيان لەپىناو نانە نەك گىان:

بۆ قورسى گەنم گوونىە رۆحى چوو «مەحوى»
و هك زاھىد و صۆفى كە لەبۆ خەپلەبى جۆ چوون (٢٤٦)

مەحوى يەكە يەكە لە بەیتەكانىدا كارەربىياكارەكانيان ئاشكرا دەكا و پەردە لە روویان هەلئە مالى و لە خەلكى دەگەيەنئ كە ئەوانە نەك پىاوى خوانىن بەلكو دژى ئابىنى خوان و فرمىسك بۆ جىهان دەرئژن و تەسبىحى ملیان تەنبا بۆ فرىدانە:

تەعە ججوب گرتى، صۆفى كە تەسبىحەم لە ملیادى
كەبئ تەقربە پئىژن لەبەر يابئ بەرۆبەر موور (٢٤٧)

وا ديارە زاھىدى فئلباز لەناو چىنى بئ سەوادا بەو خۆى هەلئەكئشئ كەوا رۆژووى سوننەت دەگرئ، مەحوبش پئى رادەگەيەنئ كە ئەگەر رۆژووى هەر تەنبا زاد نەخواردن بئ ئەوا مردووش واىە «من لم يدع قول الزور والعمل به فليس لله

حاجة في ان يدع طعامه وشرابه» (٢٤٨):

لهنان و ئاو ئەوا ئيمساكيبه مردووش، ئەرى زاهيد

چ عوجبببكه، ئەمەندە بۆ دەنازی تۆ بە مورتاىى (٢٤٩)

وادياره مهحوى زۆر لەشېخيتكى تەرىقەت پەست بووه، چونكە هېما بۆ مهحوى دەكا كە لەسەر دەستى تەرىقەت وەربگرى، بۆبە بەتەوسە پىي دەلى:

راسته شېخ پېره بەلام نەك پىرى تەرىقەت، بەلكو پىرىكى رى گوم كردوو:

بەپىچى خوارو خىچ ئىمادەكا پىرى طەرىقەت بى

حەقىقەت پىره زاهيد پىره، گوم كردوو طەرىق ئەما (٢٥٠)

مهحوى راستىيى خوا پەرسىيمان بۆ دەردەخا كە دەبى بەتەواوى بۆ خودا بى و

لە پىناو هېچ كەس و هېچ شتى نەبى «الا لله الدين الخالص» (٢٥١)، بەلام ئەو

زاهيدە خواپەرسىيبەكەى بۆ ئەم و ئەوه و داواى بە هەشتىش دەكا:

بەو طاعەتە كە بۆ ئەم و ئەوهيه، بەهەشتى وىست

زاهيد ئومىدەوارە بە ئەجرى ربا، رياض (٢٥٢)

دواى ئەوهى مهحوى وىنەى راستەقىنەى ئەو شېخ و كۆلكە مەلا و زاهيد و

سۆفىيە درۆزنەكان دەكىشى و كردهوەكانيان بەوردى دەخاتە روو و خەلكىيان لى

بە ئاگا دىنى، ئىنجا وەكو موسولمانىكى پاك بانگيان دەكات كە تۆبە بكەن

وبىنە ژىر بارەگای عىشقى خوايبەوه و دەرگای تۆبە هەمىشە كراوئەوه و هەرچى

بەدلسۆزىبەوه هانای بۆهەرى كارى راهى دەبى «ان الله يبسط يده في الليل

ليتوب مسيىء النهار، ويبسط يده في النهار ليتوب مسيىء الليل» (٢٥٣):

نزىكە مردنت ئەى پىره زاهيد

وەره با تۆبە بكەين، ئىتر ربا بەس (٢٥٤)

زاهيد وەرە روئى بكەرە بارەگای عىشق

عالى جەنابە، وانىبە هەر رى بدا بەكەس (٢٥٥)

بۆ ئەوهى هېندە درۆزە بە نووسىنەكە نەدرى، وا بەچاك زانرا لەو بەيتانە

زىاتر تۆما نەكرىن، ئەگىنا هېشتا كۆمەلە بەبىتەكى تىرش هەبوون كە ئەم تاقمە

يان داشۆربووه.

٢- مهحوى و شىعرى زوهدى سۆفىگەرى:

لەپىشوه زانىمان كە شىعرى زوهد لەو سەردەمەسەرى هەلدا كە موسولمانەكان

بەرەو جىهان پەرورەرى چوون و بى ئاگابوون لە رۆژى دوامايى، واديارە ئەوبارو

زروفەى كە مهحوى تىدا ژياوه زۆر لەباربووه بۆ سەرھەلدانى شىعرى زوهد و

چىنى بورژوا لەسەر دەرھىنان بووه و رەش و رووتىش نانەسكىنى دەست

نەدەكەوت. راستىيبەكى تىرش هەيه دواى هەموو جەنگى لەبەر نالەبارى بارى

ئابورى چىنى پەيدا دەبن و خەلكى بەرەو جىهان نەوىستى داوا دەكەن و زوهد

وسۆفىگەرى پەرە دەسىنى، مەحوىش يەكەىك بووه لەو چىنە و بەشىعرە

بەھىزەكانى هەولتى داوە ژيانى جىهان لەبەرچاوى خەلكى بخا و هېندە پەرۆشى

مادەپەرسى نەبن، چونكە ژيانى جىهان برانەوهى هەبەو پىويستە موسولمان

خۆى بۆ رۆژى دوامايى ئامادە بكا و توتشوى ئەو سەفەرە درۆزەى رىك بخت.

مهحوى لە شىعرە زوهدەكانىدا لەسەر ئەم بابەتەنەى خوارەوه داوئەيه كە يەكە

چووتە ناو جىهانىانەوه، بۆبە لە خوارەوه هەرىكە بەچەند نمونەبەكەوه نىشان

دەدرىن:

١- بەھىچ نەزانىنى ژيانى جىهان: ژيانىك مانەوهى بۆ نەبى مخابنە خۆتى بۆ

خەسار بكەيت «وما الحياه الدنيا الامتاع الغرور» (٢٥٦).

مهحوى لە هاتنە جىهانى مرۆڤدا وىنەيهكى زۆر ناسكى كىشاوه و

ديارىكردووهكە مرۆڤ هەر كە لەدايكى بوو دەكەوتتە كۆشى جىهان و مامانىبى

دەكاو بەخىرى دەكات، دوايش هەر بەخۆى دەيكۆزى و لەناوى دەبات:

لەگەل زانت دەكەويه كۆشى دنيا

سەبى قاتىلتە، ئەمرۆ بۆتە مامان (٢٥٧)

بەم پىيە نابى متمانە لەسەر جىهان بكرى، چونكە ماوئەبى وەكوتيا ترۆخانە

بەزم و سەمات پى نىشان دەدا و دواى تۆلت لى دەكاتەوه و تروت دەكا:

دنيا تىاترۆيه، مەوهستەتيا، برۆ

کئی مایه وه تیا که نه بووی تیا، ترۆ (۲۵۸)

مه حوی به پیتی بیروباوهری خۆی جیهان به شتیکی بی نرخ ده زانی و داواده کا که به بریق و باقی هه لئه خه له تین، چونکه وه کو سه راب و ایه و کهس نایگاتی «الا ان الدنيا ملعونة ملعون ما فيها الا ذکر الله وما والاها، وعالم او متعلم» (۲۵۹).

وانه بی مه حوی وه کو ئامۆژگاریکه ریکی له خۆبایی هه ر رووی ده می له خه لکی بکا، به لکو خۆشی نه پاراستوو و له خۆبه وه دهستی پیکردوو که له مه کرو نازی ئه م جیهانه خۆی بیاریزی و نه که ویتته نیو داویه وه، له م به یئانه ی خواره ودا چاو له خۆی سوور ده کاته وه و ده لیت:

تاله مائی دهر نه کردوو ئه م شه وی صه د شوو که ره

«مه حوی» نازانه بده تو سی به سی دنیا طه لاق (۲۶۰)

به م پیتی مه حوی ده یه وی پیتش ئه وه ی جیهان ئه و به دهر کردن بدات خۆی جیهان ته لاق بداو لیبی جوئی بیته وه، و اتا: واز له جیهان په رستی بیئنی و به ره و خوا په رستی پروات و پشت به خوا بیهستی، چونکه جیهان په رستی په رده یه کی ره شه له نیوان نه فس و خوا دا، هه تا ئه و په رده یه لا نه چی نه فس ناتوانی به خوی خۆی بگات.

مه حوی داوا له نه فسی ده کا که به نازو نیعمه تی جیهان هه لئه فریوی چونکه بو کهس تاسه ر نییه و هه ر گالته پیکردنه:

مه به «مه حوی» به روو بیئدانی یاری عیشو که ره مه غروور

وه کو دنیا ته باتیکی نییه ئیقبال و ئیعراضی (۲۶۱)

دوای ئه مه روو له خۆی ده کا و پیتی راده که یه نی که وا ئه که ره جیهان بووه کار به ده ست، تیگه بشتن و زانستی خۆت له پیتنا ویدا خه رج مه که، چونکه جیهانیکی بی وه فایه و له وه ده که ری چون له ناوت به ری:

مومه ییز چه رخی که چه رو بی، نه که ی مه حوی که مالت خه رج

زوبانی تیغی ئه و دهر حه ق به حه رفی من له حه ک ده دی (۲۶۲)

ئینجا دان به وه دا ده نی که ئه م جیهانه توانیوتی ده ست به سه ر ئه ندیشه و دلّی مه حویدا بگری و روژی له روژان بیری مردن و روژی دوامایی نه کاته وه، مه که ره که تووشی بوو بزانی ئه مه روژی دواماییه. هه رچه نده مه حوی لیره دا روو له خۆی ده کا، به لام له راستیدا له گه ل ئه و که سانه شیتی که وه کو ئه ون، چونکه مه حوی له وانه نه بووه که جیهان هینده به سه ریدا زال بوو بیت:

خه یالی پووچی دنیا و ده ماغ و دلّمی پیچاوه

قیامه ت، مه که ره روژی قیامه ت بیته وه فکرم (۲۶۳)

که مه حوی بیر له خۆی ده کاته وه ده بیئنی ئه و ته مه نی نزیکی کو تاییه و هیشتا وه ک شایان بیت بو خوا نه گونجاوه و هه ر له چه ند و چوونی جیهان دایه بو یه هه ست به شه رمه زاری و تاوان ده کا و له خوا ده پاریته وه که چیتر ته مه نی به فیرو نه روا و له ریگای خواو عیشقی ئه ودا بیباته سه ر:

له چه ند و چوونی دنیا دا به ضایه ع چوونی عومرم چه ند

خودا یا به س به ضایه ع چم، به حه ققی ذاتی بیچوونت (۲۶۴).

مه حوی له م به یته ی خواره ویدا له راده به دهر قینی له جیهان په رسته کان هه لسا وه و تیئینی کردوو که هه موو هه ولتیکیان ماده په رستییه و چرکه بی خویان نایه ته وه یاد، بو یه ده لی: ئه وه نده ی ئه وانه هه ول و کوشش بو جیهان ده که ن، که ره مه حوی به صه د سال ئه وه نده ی روژیکی وان خوا په رستی بکا ده بیته پیغه مبه ر، چون جیهان په رسته کان له هه ول و کوششیاندا له راده به دهر بوون، به م جو ره ش مه حوی له دهر پرینی وشه ی (پیغه مبه ر) دا، به لام له و باوه رین که پیوستی سه روا زیاتر وشه که ی چه سپاندوو نه ک مه سه له ی بیروباوه ر:

ئه وه نده ی ئه هلی دنیان ئه هلی دنیا، تا قه روژی گه ر

به قه رنی من ئه وه ند ئه هلی خودا بم ده بمه پیغه مبه ر (۲۶۵)

ئینجا مه حوی رووی ئامۆژگارییه کانی له خه لکی ده وروپشتی خۆی ده کا که پشت به جیهان نه به سستی و ده بی مروقی موسولمان خۆی به غه رب دابنی تییدا، هه ره وه کو پیغه مبه ر (د.خ) ده فه رمووی «کن فی الدنيا کانک غریب او

عابر سبیل وعد نفسك من اهل القبور» (۲۶۶).

جاری وادهبی جیهان بو مرۆقی پی دهکهنی و رووی خوئی ددهاتی، بهلام نابی پیتی ههل بخهلهتی و دهبی خوئی لی بیاریزی «ان الدنيا حلوة خضرة وان الله مستخلفكم فيها فينظر كيف تعملون فاتقوا الدنيا واتقوا النساء فان اول قتنه بني اسرائيل كانت في النساء» (۲۶۷)، ههر لهم بارهیه وهش مهحوی پیمان رادهگه یهنی که نابی خویمان بخهینه ناو داوی جیهان، چونکه وهفای بوکس نییه، ههر کهسیکی بهرز کردهوه ئەوا نیشانە ی بهزهوی دا دانیتی:

۱- گهر له دنیا چاکه بی صاد یر بوو تفرهی پی نهخوی

رووسی ههر روو رهشه گهر بی صد تازی بکا (۲۶۸)

۲- دنیا به حیله مهیلی به ئەبنای ئەگهر بی

ئەم (دایه ریزیار) ه به فر زندی شوو دهکا (۲۶۹)

۳- (الحذر) لهم چه رخی که چبازه به روو چه راندنیک

چه نده سولطان و شهی کردو ده کابی دهست و مات (۲۷۰)

ئەگهر جاروبار بهخت یار بوو و له جیهان پلهو پایهکت دهستکهوت پیتی مهغرور مهبه، چونکه ههموو ههلس و کهوتیکی ئەنجامه که ی به پیتچه وانه دهگهر پیتته وه سهر پیاو:

زهمانه به عضه کهسانی له پر که هه لده بری

ئوه ندهی هه لده بریتن هه تا له گه ل ده بری

به یهک دوو کلکه به رهو ژووری برده وه دنیا

به تاقه نوو که شه قیتی فری ددها له بری (۲۷۱)

جا جیهانی که ئەمه رهوشتی بی و وهفای بوکس نه بی، بوچی مرۆقی خاوهن ئارهزوو هوشی خوئی دهاو پتته کوشی و دهیکاته دالده دهری خوئی؟ ئەی نازانی جیهان که لاکه و عاشقی دال؟

دهزانی جیفهیه دنیا ده حیفه

وهکو سهگ ئەم شهرو شو ره له سهر لاک (۲۷۲)

پیشه ی ئەم جیهانه ههر ره تاندنی مرۆقه و ئازار دانیتی، له ته نانیکت گهر به گیانی خوت بداتی دوو به شی نوکه:

زهمانه ی پر ته عهب ده تکاته تیرۆک

له تی نانت بداتی دوو به شی نوک (۲۷۳)

جیهان چونکه هیچه، بو به مهیلی له هیچانه و ههر ناشی ئەوان دهگهری و کوپان گهرمه، ئەوهی به پیاو دهچی و ریبازی هه قپه رستییه، یا له سهر سیداره ی ده بینی یا خود خراوه ته زبندانه وه:

ئهمرۆ له کن زهمانه هونه ر بو ته قه شمه ری

شیری ژیا نی بوچییه، مه میو نییه گهره ک (۲۷۴)

له کو تاییدا داوی ئەوهی مهحوی به ته واوی پیناسه ی جیهانی پی نیشان داین و بو مانی روون کرده وه که ئەوهی پیاو بی پشتی خوئی به جیهان نا بهستی و متمانه ی له سهر ناکات، ئینجا دی مه کرو فیلیمان بو دهست نیشان دهکا و تیمان دهگه یهنی که به هیچ هه لس و کهوتیکی فریو نه خوین و هه نگوینه له پیتستی سهگدا و گورگه له پیتستی مهردا:

پشتی که دا به پشتته وه، بو پشت شکاندنه

ئهمرۆ خودا شو کورته، سه بی نی برا له رو (۲۷۵)

که وا بوو نابی مرۆقی دانا خوئی له بیرچی و بکه ویتته چالی سهر به پووشی جیهانه وه، چونکه پیتی مهی داوه ته زور کهس و له هوش خوینی بردو وه:

له عیشوه ی پر فه ننی دنیا مهبه ئەمهن، که وهک نوشی

به تفرهی مهی به صد دانا قه رابه ی زه هری نوشیوه (۲۷۶)

۲- قینا تکردن و به سه راب زانی نی ژیان: جیهان لای مرۆقی له خوا ترس هینده گرنگی نییه و ههر چو نی بی دهیباته سهر، چونکه شتیکی کاتییه و مانه وهی بو نییه. مه حوبش له م روانگه یه وه سه بری ژیا نی کردو وه داوای لیمان کردو وه که منه تی هه لنه گرین و به سه ره رزی پیدا برۆین بو ژیا نی هه می شه بی، بو به ده لیت:

بهشمه پیتی قانيعم و بهسمه داغ و دهردی سهرمه دی

سهریه دهردين ئيمه، بیخ دهردی! له ئيمه سهرمه ده (۲۷۷)

لهم بهیتیهی سهره وه دا مه حوی وه کو عاشقیکی راسته قینه رفتار ده کا و تاره زووی له ناله و زارییه، چونکه عاشق هه میسه دهرده داره و لیتو به باره و دل بیماره.

مه حوی هینده گرنگی بهشتی روکesh ناداو بهرگ لای ئه و ئه و بهرگه یه که لهش دابپوشی، جا به نرخ بی یا خود پینه پینه بی، سهره پرای ئه مهش گرنگی به خواردن ناداو لای وایه ههرچی بی ده بیته پاشه روک:

له به رهه ر داده رنری جل، چ پیناوی، چ چیناوی

ده بیته لوقمه، پاقله یا پاقله وایی (۲۷۸)

مه حوی جیهانی به سهراب داناوه و تینووانی به شوینیدا ده چن و بوئی که وه پری ده بن و ناشی گهنی، ئه م گهر دوونه وه کو دهریا یه کی سهراب داناوه و خه لکیش هه موو له وشکیدا مه له یانه و ده میان به ئا و ناکه وی و نائومید ده بن:

به ئاوی تیگه یشتین ئیمه دنیا ههر سهرابی بوو

هه موو ده شچن به خنکان و لهو شکیشه مه لهی مه خلوق (۲۷۹)

۳- یادکردنه وهی مردن و لی ترسانی: ههرچه نده شهریه تی مردن تاله، که چی

هه موومان ده یچیژین «اینما تکنوا یدرکم الموت ولوکتتم فی بروج مشیده»، سهره پرای تالی مردن ده بینین مه حوی لهو بارو زروفه ی که تییدا دهژی ئاواته خوازی مردنیتی و تالای مه رگی لاخوشره له شه کراوی ژیان و ده یه وی بگاته کاروانی ئه وانیه که جیهانیان جی هیشت:

که شک به م «مه حویا» ههر شهریه تی مه رگ

له سهر ئه رزا نییه ئاوی گه وارا (۲۸۱)

به وه موو تالییه وه شهریه تی مه رگ، ئه هلی حه یا

خوش گه واراتره بوئی ئیسته له شه کراوی حه یات (۲۸۲)

ئیدنی چونه چه مه نی وه صلی سپیرا به ره قیب

«مه حویا» بمره که مردن بووه میراوی حه یات (۲۸۳)

به جی ماوم له یاران نابه جی ماوم، ئه جهل! زووبه

به مردن له م قوصووری ژینه ئیتیعفانه که م چیکه م (۲۸۴)

۴- پشت به خوا بهستن: مرۆقی موسولمانی ته و او له ژیانیدا هه رگیز جگه له خوا

پشت به که س نابه سستی «ایاک نعبد وایاک نستعین» (۲۸۵)، چونکه پشت

به خه لکی به ستن جوړه هاوبه شی په یدا کردنیکه بوخوا، له به ره ئه وه مه حوی

له کاروباری خوئی پشت به خوا ده به سستی و هه موو شتی ههر له خواوه ده زانی:

دلی بی باره، مایه ی کاره هه رکه س کاروباری خوئی

له دنیا دا، موه فقه ق بوو به دل ته فویضی باری کرد (۲۸۶)

که لامیکه له حیکه مت که یل و جامع

عه طا که ره هریه که، ههر ئه و شه مانیع (۲۸۷)

چ خوشه به م هه موو عیصیانه وه یاره بی بمبه خشی

ببه خشه، بگره دۆزه خ خوئه میشی که م بوو یه ک مثقال (۲۸۸)

۵- ترسان له ئه نجامی ژیان: مرۆقی هوشدار که سهیری ئه نجامی ژیان ده کا

هه لوه سته یه ک له خوئی ده کات و به ده فته ری کرده و کانی داده چیتته وه و چه ند

په ندو عیبه رتیکی لی و هره گری و هه له ی که سانی تر دوو باره ناکاته وه.

مه حوی وه کو سو فییه کی دانا زور به جوانی وه سفی ئه نجامی ژیانمان بو ده کا و

تییمان ده گه یه نی که ئه وه ی جیهان به رزی کرده وه بو ئه وه یه که ملی بگه یه نیته

په تی سیداره و ههرچه نده جار ناجاری روی خوئی بداتی که چی تو له ی ههر لی

ده کاته وه به تاییه تی زور دژی ئه و که سانه یه که ریباری عیشقی خوان و ئه هلی

دلن:

فه له ک هه رگا که سیکی هه لبری وه قتی هیلا که تیه

که سهر بۆ گهینه پەت بێ، پێ له کورسی و ئەسکەمل چیکا؟ (٢٨٩)
 مادەری گیتی لە شیری بریەوه دەبریتەوه
 فائیدە ی چی شەخصی لیکەوتوو بە دادایی بکا (٢٩٠)
 دنیا که دوو رۆژە و نهوازش بکا سێهەم
 رۆژی گودازشە، ئەمەتەداکی سێهەرۆ (٢٩١)
 چیه دنیا، ژنیکە هەر شەوی سک پر بەصەد فیتنه
 سبەینی زوو بەخوینی جەرگی ئەهلی دل دەکا بێزوو (٢٩٢)

٦- پەشیمانی لەرابوردوو: مەحوی لە شیعەرەکانیدا لە نێوان تەمەنی لاوی و
 پیری بەراوردی دەکا، ئاخ بۆ رۆژانی چوو دەخواو ئینجا پەشیمانی خۆی
 دەردەخا لەو تەمەنە ی که لە گوناھدا رابواردوو و هەناسە ی نائومییدی
 هەلە کیشی که چۆن ئەو تەمەنە گەوهەرە ی بەموروو وە کەرانه بەک
 گۆریوەتەوه؟! بە تاییەتی پیاوی پیر بە گوناھەوه زۆر ناشیرینە و چاوی ئەشک
 ریزی جوانترین دیمە نیتی:

زوشت و ناشیرینە پیر، ئەما چ شیرینە ئەگەر
 چاوی خوونباری نەدامەت ریشی خورمایی بکا (٢٩٣)
 لەچەند و چوونی دنیا دا بەضایە ع چوونی عومرم چەند
 خودایا بەس بەضایە ع چم، بەحەققى ذاتی بێچوونت (٢٩٤)
 میثالی وایە بەحرێ گەوهەری دابی بەخەر موهریک
 لە بۆ دنیا ئەوی عومری عەزیزی کردوو ضایع (٢٩٥)

دەلبیلی خەسەرەتم، مەحزرونی خەجەت
 که بۆ عومری عەزیزم دا بە ضایع (٢٩٦)
 دەبینی جییک ئەمرو بەزمی عەیش و بادە نۆشینە
 سبەینی زوو زەمانە وەضعی گۆریوە، لە نۆشینە (٢٩٧)

٧- قاتبونی رەوشتە نمونەبێهکان: مەحوی لەو باوەرە دایە که بوونی رەوشتی
 بەرز لای جیهان پەرستەکان وەکو بوونی ئاوی ژبانە لەتاریکستاندا، یاخود
 وەکو بالندە ی عەنقا وایە و بوونی نییە، دواي ئەمە تیمان دەگە یەنێ کهواز
 لە خۆپەرستی بینین و درەختی منی ریشە کیش بکەین، چونکە مل کهچی
 بەرەگە ی بەرزو بەجییه:

طەلەبی رحم و مرووەت لە دلی ئەهلی زەمان
 طەلەبی ئاوی حەیاتە لەسەر ابستانا (٢٩٨)

مەتەلی عەهد و وەفا وەک مەتەلی عەنقایە
 پیاوەتی باسی لەکن کەس مەکە ئادەم بوو قات (٢٩٩)
 لەهەموو جێ لە چ کەس بینی مرووەت نایی
 کەرەم و صیدق و وەفا ئیستە لە عالەم بوو قات (٣٠٠)
 عەهدو وەفا نەماوە که جهور و جەفایە باو
 لەم عەصرو ئەهله شەکوە ئەبەر تۆیە (یامغیث) (٣٠١)
 بیه لە من درەختی (منی) لەعنەتە بەری
 یەعنی بکە لە کیبرو ئەنانییەت ئیحترار (٣٠٢)
 گەردەن کهچی چلیکە سەر ئەفرازییە گولی
 پروانە، چاوەکەم، که لەسەرچاوە جیی برۆ (٣٠٣)

٨- نائومید بوون لە خەلک: مەحوی خۆی بەخاوەنی پەيامیکی بەرز ی ئایینی و
 کۆمەلایەتی زانیووە و یستوتیتی دەردە کوشندەکانی کۆمەل تیمار بکا، بەلام لە
 ئەنجامدا لیتی نائومید بوو و هەرچی پیاو بوو شۆینی لەناو ئەو کۆمەلگایەدا
 نەبۆتەوه:

قاتی پیاو لەسەر ئەم ئەرزە، دەبینی مەنصور
 بەسەری دارەوه، (ذوالنون) ه لەبن زبندان (٣٠٤)
 کەبۆتە دۆشەک (اظفار المنیة)
 لەنا ئەهلان ئەوئەندەم دیوہ سەرچەنگ (٣٠٥)

مه حوی که سه یبری دهروربه ری خوی دهکا هاوئل و یارانای هه موو به ره و شویتنی
حهق رویشتون و به ته نیا ماوه ته وه، بۆیه به ئاواته وه یه دلئی بتویتته وه بگاته
خۆشه ویستانی له جیهانی نه مریدا:

ئهوی دلدار و دلبر مه ئهوا دهروا له بهرچاوم
به دوویا بۆچی دل نه تویتته وه و نهروا له بهرچاوم (۳۰۶)

مه حوی لهم بهیتتهی خواره ودا وینه یه کی بهرزی هونه ری داهیناوه که ده لئی:
قهی کردنی سوراحی ئه گهر تئی بگهی ده لئی:

دل تیکه ل هاتنه له گه ل ئه م خه لکه تیکه لئی (۳۰۷)
به م جوړه سوراحیش له خه لک بیزاره و هۆقی دیتتی که دهستی لئی دهری،
جا چ جای دلئی ناسکی مه حوی له ناو ئه و به دکارانه دا!:

۹- به ته من دا چوون و یادکردنه وهی گه نجیستی: مرۆف هه رچه ندهی به ته مه ندا
بچی ئه وه نده زیاتر ئومیدی به ژبان ده بی و گوریسی له ژیر راده خا، له م
باره یه وه پیغه مبه ر ده فهرمووی «یهرم ابن آدم ویشب معه اثنتان: «الحرص
على المال والحرص على العمر» (۳۰۸).

مه حوی له م لایه نه وه له چهنده بهیتیکدا یادی گه نجیستی ده کاته وه و ئاخ بۆ ئه وه
هه لده کیشی که مووی ره شی وه ک قیری بووه ته شیریی سپی و بالایی نه رم و نیانی
وه کو میو چه ماوه ته وه:

پیری نه مامی باغی جوانیمی کرده پووش
تازهم دره ختی طوولی ئه مه ل دهرده کا چرۆ (۳۰۹)

صه فای صافی جوانی رۆی و دوردی دهردی پیری هات
خوماری ماوه بهس ئه مشه و له بادهی به زمی دۆشینه (۳۱۰)

قامهت نه مام و پشتی وه ک میو رۆنی نه رم
چه و تاوه، رهق هه لاتووه، وه ک چه وته میوی پیر (۳۱۱)

۱۰- باوه رهینان بهر تیزی جه بریه کان و خۆدانه دهست خوا: سۆفیه کان
به تایبه تی ئه وانهی باوه ریان به سۆفیه گه ری فه لسه فی هه به له سه ر ریزی

جه بریه کان و هیتنه گرنگی به هۆکار نادهن. مه حویش له م بهیتانهی
خواره ویدا له سه ر هه مان جه بریه و نرخئی بۆ هۆکاره کان دانائیت، چونکه
هۆیه کان له ناو ده چن و داهینه ره که ی هه میشه بی و هه تا هه تاییه:

پر (سیبیریا) به بی مه ده دی ذاتی کیبریا
ئه سبابت ئه ر هه یه، نییه شایانی ئیعتیار (۳۱۲)

بهس بی سه به ب په رستی، ئه طیبیا ده وا ده دن
بهس هه ر خودا طه بیبه، که نادا شیفا به کهس (۳۱۳)

هه رچی هه یه موسه بیبه، باقیکه فانییه
به ندهی یه کی به، بهس بیه ره عه بدی صه د هه زار (۳۱۴)

موسه بیب حه ز ناکا، پر عاله م ئه سبابت په ری کایه
فه قه ط چاری نییه قه ت یه ک به دوو بینینی مام ئه حوه ل (۳۱۵)

بیگومان مرۆقی که باوه ری به وه بوو هه مووشتی لای خوا وه یه، ئیتر خوی
ده داته ده ست قه زای خواو خوی به خوا وه نی هیچ توانایه ک نازانی، له م باره یه وه
ده لیت:

«مه حوی» به (موتوا) وه که له مردن بی نه جات
رۆیان دنت له پیشه، له پیشا وه ره برۆ (۳۱۶)

مه گه ر بهر مه وجی به حری ره حمه تم خاوه صفی سه تتاری
وه گه ر نا، زه حمه ته پابونه وه م، نامومکینه سه ترم (۳۱۷)

به م جوړه بۆمان دهرده که ویت که مه حوی له شیعی زوه دا ده ستیکی بالایی
هه بووه و زۆر به وردی و فره وانیه وه بۆ لایه نه کانی زوه د چوه و پییکاویتی،
ئیمه ش به کورتی بریومانه ته وه و گه لئی زۆر دریتدا دری نه کراوه له هیئانه وه ی
نمونه کان و لیکدانه وه یان.

۳- مه حوی و شیعی سۆفی گه ری:

ئیستا له مه ودا به پیتی تیگه یشتن و بۆ چوونمان له دیوانی مه حوی، گه شتیک

به گولزاری ئەم بەشەدا دەکەین و یەکه یەکه لقه کانی دەستنیشان دەکەین:
۱- خۆشه‌ویستی خوایی:

نووری خۆشه‌ویستی خوایی به دوو ریگه ده‌که‌ویته دل و دەررونی دلداره‌وه، یا ئەوه‌ته راسته‌وخۆ ئەو نووره دەرژێته دەررونه‌وه هه‌موو ته‌م و مژگی دەره‌وینیته‌وه، یاخۆ له‌ری خۆشه‌ویستی خوازراوه‌وه، «جا ئەوه‌ی که‌وا گیرۆده‌ی عیشقی خوازراو بوو پتویسته‌ کپی بکاو سنووری خوا نه‌به‌زینی و هه‌میشه‌ بیر له‌کانگای ئەو جوانیه‌ بکاته‌وه که‌ پابه‌ندی بووه‌و کتی پتی به‌خشیوه؟ ئینجا تیده‌گا ئەگه‌ر دولبه‌ری خوازراو هینده‌ سحرای بی، ده‌بی دولبه‌ری راستی (خوا) چه‌ند جوان و ته‌واو دلکیش بیت! به‌م جووره عیشقه‌که‌ی له‌ خوازراوه‌ وه‌به‌ره‌و عیشقی حه‌قیقی ده‌چیت، هه‌روه‌ک مه‌ولانای رۆمی ده‌لێت: عیشق به‌ هه‌ر شیوه‌یه‌ک بیت له‌ئه‌نجام دا به‌ره‌و خوی به‌توانا ده‌گه‌رێته‌وه» (۳۱۸).

خۆشه‌ویستی وه‌کو زانسته‌کانی تر نییه‌ پیناسه‌ بکرت، چونکه‌ چیرێکه‌ دەرژێته‌ دلی دلداران، هه‌رچی له‌باره‌وه‌ گوتراوه‌ باسی شوینه‌وار به‌روبووم و هۆکاره‌کانیتی، له‌و باره‌یه‌وه‌ ئیبن عه‌ره‌بی ده‌لێت: «واختلف الناس في حده، فما رأيت احداً حدها بالحد الذاتي، بل لا يتصور ذلك، فما حدها من حدها الا بنتائجها وآثارها ولوازمها، ولاسيما وقد اتصف بها الجناب الالهي العزيز وهو الله» (۳۱۹).

به‌م جووره‌ خۆشه‌ویستی خوایی به‌ردی بناغه‌ی نایین و سۆفیگه‌رییه‌ «والذین آمنوا اشد حبا لله» (۳۲۰)، هه‌موو هه‌لس و که‌وتیگی ریبوار له‌ته‌وه‌ری ئەودا ده‌بی چونکه‌ «ئەم خۆشه‌ویستییه‌ مه‌به‌ست و ئامانجی هه‌موو مه‌قامه‌کانی سۆفیگه‌رییه‌و له‌دوای خۆشه‌ویستی هه‌ر مه‌قامی بیت پیشه‌کییه‌ بو‌ئەو» (۳۲۱).

مه‌حویش یه‌کیته‌که‌ له‌ سۆفییه‌کانی ته‌ریقه‌تی نه‌قشبه‌ندی و له‌سۆفیگه‌ریدا پایه‌یه‌کی بالای هه‌بووه‌و گه‌یشته‌وته‌ راده‌ی خۆشه‌ویستی خوایی و به‌شپه‌وه‌یه‌کی روون و ئاشکرا له‌ شیعه‌ره‌کانیدا ره‌نگی داوه‌ته‌وه‌. له‌به‌رئه‌وه‌ که‌مه‌لێکی زۆر له‌ به‌یته‌کانی له‌سنووری خۆشه‌ویستی خواییین و ده‌توانین بلێین سه‌رپشکی هه‌موو

مه‌به‌سته‌کانی تره‌، بۆیه‌ ئەم لایه‌نه‌مان به‌سه‌رچه‌ند سه‌ر دێرو ناوینشانێ دابه‌ش کردووه‌، چونکه‌ سروشتی بابه‌ته‌که‌ پتویستی به‌م پۆلێنه‌ کردووا له‌خواره‌وه‌ دیاریان ده‌کەین:

۱- نازاردانی دلدار له‌لایه‌ن دولبه‌ره‌وه‌: دلدار که‌پتی له‌سنووری خۆشه‌ویستی خوایی نا، ئیتر خۆی له‌بیر ده‌چیته‌وه‌و یه‌که‌گرتنێکی له‌نیوان خۆی و خوادا پیکدی، به‌لام نه‌ک یه‌که‌گرتنێکی به‌رجه‌سته‌یی، به‌لکو چیرێکی که‌سی و سۆزێکی گیانی وای هه‌ست پێ ده‌کا هه‌روه‌کو خۆشه‌ویستییه‌ خواییه‌که‌ی (ابن الفارض).

جا که‌ مه‌حوی له‌م مه‌قامه‌دایه‌ هه‌موو شتیکی له‌لایه‌ن خواوه‌ پێ خۆشه‌ با نازاریش بی «فلیضحکوا قليلا وليبکوا كثيراً» (۳۲۲)، بۆیه‌ له‌م باره‌یه‌وه‌ ده‌لێت:

دل بۆیه‌ خۆشی دێ له‌ نه‌خۆشی به‌پر به‌دل
بیماره‌ چاوی یارو خۆشی دێ له‌ دهردو دا (۳۲۳)

ئه‌وه‌ی باوه‌ری به‌خوا هینا ده‌بیته‌ عاشق، عاشقیش ده‌بی له‌لایه‌ن خواوه‌ عیشقه‌که‌ی تاقی بکرتیه‌وه‌، تا راستی و درۆ له‌یه‌که‌تری جوێ بکرتیه‌وه‌ «احسب الناس ان يتركوا ان يقولوا آمنا وهم لا يفتنون» (۳۲۴)، مه‌حویش ئەم راستییه‌ ده‌زانێ بۆیه‌ ده‌لێت:

به‌س کاری دل توینه‌وه‌ «مه‌حوی» له‌پیشه‌ته
«لا يحسب الاناسي ان يتركوا سدي» (۳۲۵)

مه‌حوی که‌ عاشقی خوايه‌، ناتوانی له‌ناو که‌مه‌لگایه‌که‌یدا مافی ئەو عیشقه‌ جێ به‌جێ بکا، چونکه‌ که‌مه‌لێکی پر ئاشوویه‌ و ناچاره‌ به‌ره‌و ده‌شت و بیابان بروات تاکو له‌وێ جگه‌ له‌خۆشه‌ویسته‌که‌ی که‌سی تر به‌دی نه‌کات:

به‌جێ نایێ ده‌بی رووکه‌ینه‌ سارا
حه‌قی ئادابی مه‌جنوونی له‌شارا (۳۲۶)

مه‌حوی هینده‌ شه‌رمه‌زارو رووزه‌رده‌ به‌رامبه‌ر خوا له‌داخی نه‌فسی به‌دی، بۆیه‌

دهبى تامردن فرميسكى پەشيمانى برپيژى و ئارهقى شەرمەزارى دەربدات، بەلكو تۆزى بەھانايەو دەئى:

هەتا ماوہ دەبى ئەشكى نەدامەت داوہرئىن چاو

عەرەق ريتن نەبى، شەخسى لەكارى خۆخەجل چىكا (۳۲۷)

عیشق كيشوهرىكى نەدۆزراوہیە، ئەوہى عاشق نەبى پەى پى نابات، ھەرچى پىتى خستە ئەو مەرزوہ ھەر لەخۆیەوہ گریہى دەجووشى و ھەناسەى سارد ھەلدەكيشى بۆ ئەو كاتانەى كە دوور لەو ولاتە بەسەرى بردووە:

گریہدە جووشى لەوئى، ئاھە دەبى نەسروہى

نەمدى وەك ئىقلىمى عیشق چىگە بە ئاب و ھەوا (۳۲۸)

عاشقى راستەقىنە ھەسانەوہى بۆ نىبەو ھەمیشە نالەى دەروونى دئى و چاوہکانى ئەشك بارن، سەرەراى ئەمەش ئەم ھەموو ئازارەى پى بەرەكەتە و ولاتى دلى عاشقى پى ئاوەدان دەبیتەوہ:

لەسینە جووشى نالینە، چاوہپر ئەسرین

(زىن جورئو اقلیم درد آباد اسست) (۳۲۹)

مەحوى لەبەر پەرچووى خۆشەوئىستى لەھەر چرکەيەكدا چوار وەرزی سالى لىن كۆبۆتەوہ و توانیوتى ئەو ماوہیە لە چرکەيەكدا، بپىچیتەوہ:

لە ئىعجازى مەحەببەت چار فەصلم جوملە بۆ جەمعە

سروشكم سوورە، رەنگم زەرەدە، لىوم وشكە، چاوم تەر (۳۳۰)

عاشق چەندى سەر لى شىواو و چارەرەشى بى ھىندە پەسندە، مەحوئى سەر دەفتەرى ھەموو بەدبەخت و عاشقەكانەو عیشق ئەو پایەبەرزەى پى شایان بىنیوہ:

كەسەبرى دەفتەرى سەر گەشتەكان و خاكساران و

سىبابە ختانی كردن، دى ھەموو، «مەحوى» بووہ سەر دەفتەر (۳۳۱)

عاشق لەھەردوو بارى گەشتەكان و دوور كەوتنەوہ ھەردەكەوئىتە ژئىر لىزمەى ئازارو توانجى خەلكى، كەوايو ئەوہى رىبوارى ئەو جیھانە بىت، دەبى پشت لە

خەلكى بكاو گوئى نەداتە ھىچ شتى:

ئابروو رۆژەو ىصالى يارو خويترپۆژە، فىراق

عالمى عیشق و مەحەببەت ھەر برپۆژە، ھەربرپۆژ (۳۳۲)

ئەوہى بگاتە پلەى خۆشەوئىستى خواى دەبى لە مەقامى تۆبەرەت بووبى، تۆبەش پەشيمانىبەو پىوئىستى بەدەست لىكدان و فرمىسك رشتنى زۆر ھەيە بۆیە مەحوى داوا لەخوا دەكات كەدەست و چاوى ساغ نەداتە دوژمنىش، چونكە نىشانەى دووربىبە لەخوا، بۆیە دەلئىت:

دەستم دەوئى سواوى ئەسەف، دىدە كەيلى ئەشك

يارەب بەدوشمنىشى نەدەى دەست و چاوى ساغ (۳۳۳)

دۆل وشىوى خۆشەوئىستى خواى شوئىنى لەش ساغ و مروقى و رگن نىبە، بەلكو ھەمووبان بەتبرى عیشق پىكراون و ھەندى كۆژراون «من المؤمنین رجال صدقوا ما عاهدوا الله عليه فمنهم من قضى نحبه ومنهم من ينتظر وما بدلوا تبديلا» (۳۳۴)، بىگومان ئەوانەى كەخۆيان لەپىناو خوا بەخت دەكەن خۆشەوئىستى خوانەو لەپىناو خۆشەوئىستىبەكەيان گىانبان دەبەخشن، چونكە «ھەر موسولمانى گوتى: (لا اله الا الله) دەبیتە عاشق و خاوەن باوہر، خاوەن باوہرپىش خواى زۆر خۆش دەوئى «والذین آمنوا اشد حبا لله» (۳۳۵)، بەم جۆرە ھەرچى شاىەتمانى ھىنا عاشقە» (۳۳۶):

دل چوہ و ا دىبى مەحەببەت، ھەرچى دى ھەر كوشتە، يا

نىوہ كۆژراوہ، لەسەر لىو ئاھ و نالەى (وا أسف) (۳۳۷)

دلدارى راستەقىنە ھەر كاتى رۆژەكانى رەش بى و ژبانى پر مەینەت بى بۆى بە پىنگەيشتن و پایەى بەرزدا دەنرى، چونكە ھەرچى لەيارەوہ بى خۆشە:

روتبەى كەمالە، رۆژە رەشى بۆ جگەر بەخوون

ناكامە تاكە رەش نەبووہ خوونى خامى مىسك (۳۳۸)

مەحوى لەعیشقەكەيدا مەستەوئىنى جەرگى پىكى كۆرە كانىتى و نالەى دلپىش سازو ئاوازی ئەو كۆرآنەيەو گەر ئەمانەى دەستكەوت مەى وزىرو بەمى

ناو، چونکه ئەمانه هی جیهانی مادینه و ئەویش پشتی تیکردوو:

ئەوی دڵ بنالە ساز بده چەنگی بەزمی عیشق

مەوی خۆینی جەرگە، نالەیی مەحزونیە گەرەک (۳۳۹)

خۆیناوی جەرگ و نالەیی دڵ گەر عطا کرا

نۆشین مەوی، سەماعی نەبەو، زیرو بەم حەرام (۳۴۰)

مەحوی کە تەواوەی عیشقی خۆاییە و شەقی لە جیهانی هیچ هەڵداوە چ دەربەستە ئەگەر پۆلێکی لەگێرفاندا نەبێ، چونکه سەرمايە عاشقی راستەقینە سینگە لە تکراره کە یەتی ئەگەر خوا هەتا سەرپیتی رەوا بێنێ:

لە جییدا ئەگەر یەک پارە شک نابەم، چ پەروامە

خودا گەر قابیلی دێم هەتا سەر جەیبی صەد پارەم (۳۴۱)

مەحوی هێندە گریاوە تا تەرابی لە چاویدا نەماوە، چونکه یار گریانی پێ خۆشە، بۆیە ئیستا لە جیاتی گریان کەرنۆشی بۆ دەباتا کە ناوی تر بێتە چاوی و کێلگە لە خوا ترسانی پێ ناو بدات:

لە چاوانم نەماوە بۆ گریه، نۆبە عەجەبە بەردەرە

سیاساڵم نەبارە، نۆبۆی ئیستیانە کەم چبکەم (۳۴۲)

تف لە چاره‌ی خەندە، گریه و شیبوونی پێ خۆشە دۆست

دا کە ئەوی بارانی ئەشک، ئەوی بەرقی نالە، نەسەرەوی (۳۴۳)

خوا مۆژدە بە موسولمانان داوە کە لە رۆژی دواماییدا رۆی خۆی نیشانیان دەدا «وجوه يومئذ ناضرة الی ربها ناظرة» (۳۴۴)، مەحوی بە تەمای ئەو مۆژدە بە هەتا ئەو رۆژە هەر گریه و زاری دەکا لە داخی ئەوێ نەوێ کە بە نسیبی نەبێ.

لێرەدا مەحوی رەزمی مێی لە جیاتی خوا بە کار هیناوە، رەزمی مێیینەش مێژوویەکی کۆنی هەبە و سەشتێکی خۆایی بە بالا دابراوە «هەر لە ئیزیسەو ه لە لای میسرێه کان کە خواوەندی دایک بوو، تا دەگاتە مریه می مەسیحییە کان و لە دوورگە عەرەبیش لە پێش ئیسلام فریشتەیان بە کچی خوا دادەنا، بە لام قورئان بەرپەرچی دانەووە بە درۆی خستنه و» (۳۴۵) لەم باره‌یه‌وه مەحوی دەلێت:

ئەوا لە یلا بە رۆژی حەشر ئەدا وادەوی لێقا مەحوی

هەتا قامی قیامەت، ئاھ و واوە یلا نە کەم چبکەم (۳۴۶)

لای مەحوی بە ختەوەر کە سێکە تا بە یانی بۆ خۆشەویستی خوا بگریی و بکرووزیتەو، چونکه ئەو جۆرە کە سەنە خدر ئاسانە و ژیانان بێ برانەوێه:

وێک (خضر) ناوی حەیاتیی فەبیضی حەق عافیتییه

ئەو خودا پێداوە «مەحوی» تا سەحەر نالانەشەو (۳۴۷)

ئەوێ رێگە عیشقی خۆای گرتە بەر حەسانەوێ نامینی و دەبێ خۆی بەدوای بە لادا بگەرێ «ولقد فتنا الذین من قبلهم فلیعلمن اللہ الذین صدقوا ولیعلمن الکاذبین» (۳۴۸)، مەحوی دەلێت:

لە رێگە مەهلە کە عیشق ئەرەبە لا جۆنی، برا، لادە

ئەوی من چووم و لەو مادی هەر ئاھ و داد و فەریادە (۳۴۹)

مەحوی بەرەو ئاسۆی ریبازە کە رابیعە عەدەوییه مان دەبات لە بارە عۆشویستنی خۆاییه، بۆیە دەلێ: خەلکی بە هەشت خۆزگە بەوانە دەخوازن کە لە ناو عیشقدا سووتاون، ئەمەش ئەو دەگە یەنی کە تازار چەشتن لە پیناوی عیشقی خوا زۆر لە سەر ووی بە هەشتەوێه:

بە غیبطە بەو خودا پێداوە (طوبی لە) یە ئەهلی خولد

لە کوورەوی ناوی غەمدایه بە داغی دەردی توشادە (۳۵۰)

ئەوێ بوو ریبواری عیشقی خۆایی و بە گیان چەشتی، بەختیارییە کە لەو دایه کە هەمیشە زویر و چاوە ئەشک و دڵ بە خۆین بێ:

لە بەر قاپیی مەحەببەت ئەو خودا پێداوە یه روو سوور

حەزینە، دیدە پێر ئەسرینە، دڵ خۆینییه، روو زەرە (۳۵۱)

خۆیناوی جگەر، گۆشەیی (بیت الحزن) ئی بوو

«مەحوی» بەسە، مەیلی مەوی و مەیخانە حەرامە (۳۵۲)

شەهیدی غەمزە یه بە عەضی، سە قیمی عیشوێه جەمعی

دیاره سەر نوبشتی ئەهلی دڵ یاشینه باسینه (٣٥٣)

رێبوارى سۆفیگه‌رى به به‌شى خۆى رازیبه و خۆى به‌پاشای سەر ته‌خت ده‌زانى، مه‌حوى له‌سایه‌ى خۆشه‌ویستی خوايیه‌وه بووه‌ته پاشاو هه‌سارى ده‌وروبه‌رى ده‌ردوبه‌لایه‌وه ده‌وارى سه‌رسه‌رى دوو كه‌لى هه‌ناسه‌ى ساردیتى:

له‌ ده‌ورمدا هه‌صار: ئافه‌ت، له‌سه‌رسه‌ر خه‌يمه: دوودى ئاه

له‌سایه‌ى عیشقه‌وه بوو مه‌شه‌ه‌ى صاحیب سه‌راپه‌رده (٣٥٤)

مه‌حوى كه‌ رێبوارى عیشقى خوايیه، گوپی له‌ كێوى خه‌م و دۆلى ئازار نیه، چونكه‌ عاشق راهاتووى ناو بوته‌ى ئازاره:

كێوى غه‌م، وادى جه‌فا، طه‌ى كرده ئه‌شراطى عیشق

باكى هه‌وراز و نشیوت كه‌ى ده‌بى گه‌رره هه‌هوى (٣٥٥)

مه‌حوى چونكه‌ هۆگرى ئازاره، بۆیه نایه‌وى ئه‌وه‌له‌ ده‌ست بدا كه‌ بار به‌لینى داوه‌تى به‌ برژانگى چاوى شه‌هیدی بكات، تاكو به‌نه‌مرى بێنیتته‌وه هه‌تا هه‌تایی:

چاوى بيمارى به‌وه‌عه‌دى تیره بارانى نىگاه

گفتى دا، جه‌هدى كه‌ ئه‌ى دڵ، به‌لكى تۆشى به‌ركه‌ى (٣٥٦)

به‌لای مه‌حوییه‌وه به‌رگه‌ نه‌گرتنى ئازارى یار شتیكى كرتته‌وه پتوبسته عاشق به‌ ئه‌ده‌به‌وه پیشوازی لى بكاو پیتی بتلیته‌وه:

«مه‌حوى» ئه‌ده‌ب خه‌مۆشى یو مه‌حوییه‌ته، له‌گه‌ل

نه‌سه‌ره‌وتنێكى، یه‌عنى به‌ده‌م ده‌رده‌وه گلان (٣٥٧)

ب- خۆ به‌خت كردنى دلدار له‌پیناو دولبه‌ردا:

عیشق هێنده‌ كاربگه‌ره‌ و له‌ عاشق ده‌كا كه‌ خۆى و ده‌وروبه‌رى له‌بیر بچیت و گیسانى خۆى زۆر به‌ هه‌رزان بزانی له‌پیناو دولبه‌ره‌كه‌یدا، بۆیه سۆفى پیش مردنى خۆى ده‌كاته‌ خاك و خۆل و باكى له‌مردن نیه، مه‌حوى له‌ژیانى جیهان بێزار بووه‌ و پیتی مردنى له‌لاباشتره‌ له‌ئاوى روون و هه‌ز ده‌كا هه‌تا زووه‌ رزگارى بپیت:

كه‌شك به‌م «مه‌حویا» هه‌ر شه‌ره‌ته‌ى مه‌رگ

له‌سه‌ر ئه‌رزا نیه‌ى ئاوى گه‌وارا (٣٥٨)

ئه‌وه‌ى بیه‌وى بپیتته‌ سوارچاکی مه‌یدانى عیشقى خوايى، هه‌ر كه‌پیتی خسته ئه‌وه مه‌یدانه‌وه ده‌بى له‌سه‌رى خۆى ببووى، چونكه‌ ئه‌نجامى عاشق هه‌ر تۆنه‌وه‌یه له‌ مه‌عشووقدا، كه‌ه‌و بوو تۆنه‌وه‌ كه‌ به‌خۆ به‌خت كرده:

تانه‌ بوورى تۆ له‌سه‌ر، رى ناخه‌یه مه‌یدانى عیشق

سه‌ر له‌پیشى پى ده‌بى له‌م رینگه‌ دانپى (اولا) (٣٥٩)

له‌ خۆشه‌ویستیدا خۆ به‌زل زانین نیه به‌تایبه‌تى ئه‌گه‌ر خوايى بى، بۆیه مرۆقى دانا ئه‌وه‌ كه‌سه‌یه‌ كه‌ زیاتر خۆى ده‌كاته‌ قوربانى بۆ گه‌یشتنه ئامانج -

تۆوى سه‌رخستوه‌ بن خاكه‌، سه‌ر ئه‌فرازی به‌ر

هه‌ر له‌رینگه‌ى طه‌له‌ بابوو، سه‌رى دانا، دانا

كه‌ رۆحم تیگه‌ى تۆ هه‌ز به‌ده‌رچوونى ده‌كه‌ى، ده‌رچوو

ده‌بى عاشق كه‌ دى بێزاره‌ یارى، بى برۆ پروا (٣٦٠)

دیسان مه‌حوى به‌هۆى ره‌گه‌زى مێینیه‌وه ئاماژه‌ بۆ خوا ده‌كا و ئه‌مه‌ش ده‌گه‌رپته‌وه سه‌ر «ئه‌وه‌ په‌یوه‌ندییه‌ به‌تینه‌ى كه‌ له‌نیوان غه‌زه‌لى عوزرى و خۆشه‌ویستی سۆفیدا هه‌یه، چونكه‌ پاکی و زوهد نیشانه‌یانه‌ و هه‌ردووکیان به‌ره‌وبه‌رزى و بالایی ده‌چن» (٣٦١) ئه‌مه‌ش ئاماژه‌ بۆ ئه‌وه‌ ده‌كا كه‌ مه‌حوى به‌هۆى عیشقى خوازاوه‌وه به‌ره‌و عیشقى حه‌قیقى چووه، بۆیه سه‌رى سه‌ت فه‌ره‌اد و شیرین و له‌یلاو مه‌جنوون له‌به‌ر ده‌رگانه‌ى كه‌وتوونه‌وه چاوه‌نواری تۆزى به‌زه‌بینه لێی:

به‌له‌یلاوه‌ وه‌ره‌ به‌ر قاپیى ئه‌م له‌یلایه ئه‌ى مه‌جنوون

شه‌هیکه‌ سه‌د سه‌رى فه‌ره‌اد و شیرینی له‌به‌ر پى كه‌وت (٣٦٢)

مه‌حوى چاك تیگه‌یشتوه‌ كه‌ عیشقى خوايى گالته‌ نیه‌وه به‌دوو سى قسه‌ى زل نایته‌دى، به‌لكو ئه‌وه‌ى پایه‌ى به‌رزى گه‌ره‌ك بى ده‌بى خۆى له‌سه‌ر دارى

سیتداره ببینی و هکوهه للاج که بههوی بیتهی (انا الحق) هوه له سیتداره یان دا، چونکه باوری به تیچوون هه بوو که بریتیییه له «تیکهَل بوونی لاهووت له ناو ناسووتدا به مهرجی ههردووکیان پاریزگاری له سروشتی تاییه تی خوین بکه» (۳۶۳).

مه حوی لهم چهند بهیتهی خواره ویدا وادیاره کاریگه ری یازه کهی هه للاجی به سه ری هوه و دهیکاته ریگایه ک بو گه یشتنه ههق:

له ئولکهی عیشقه دا بی چوونه سهردار

به ئاسانی مهزانه بوونه سهردار (۳۶۴)

موحه قهق هه که سی مهسله کیه حهقق و حهققیییه مه نظوور

سولووکی چوونه سهرداره، طهریقهی پیرییه مه نصوور (۳۶۵)

له ئولکهی عیشقه دا، بو هه که سی سهرداریییه مه نظوور

عولووی مه رته بهی سهرداره، بوته په پرهوی مه نصوور

مه حوی مهیدانی خو شه ویستی خوایی زور فراوان کردوو هه موو گهردوونی

گرتوته وه «کنت کنزا مخفیاً فاحببت ان اعرف فخلقت الخلق فی

عرفونی» (۳۶۷)، لیته دا زوریشی به عاشقی خوادا ناوه گه رانه کهی وا

لیکدا و ته وه که له پینا و سهردانان ده گه ری به رامبه ر خوا، بویه مه حوی دهیه وئ

چاو له روژ بکا و گیانی له پینا و ئه و عیشقه دا به خشیت:

ره ره وی ریگهی مه حه بهت وا ده بی، هه سه عیه تی

تا هه یه م له م ریگه ئاخر کاری سهردانانه روژ (۳۶۸)

روچی به فیداکه، بزانه کییه چه وگان بازه که

«مه حوبا» چه وگانه عیشق و، گو به له م مهیدانه روژ (۳۶۹)

مه حوی له عیشقی خوادا هیته دی تازار بیبووه ههروه ک پووشکهی لیتهاتووه،

چیلکه ش هه بو سووتان ده شی، چونکه عاشق ئه و کاتهی خو شه که گیانی

دهرده چی و به ره و خزمه تی خوا ده گه ریته وه و جیهان بو گیانی عاشق

به ندیخانه یه «الدنیا سجن المؤمن و جنة الکافر» (۳۷۰).

وتم: عیشق ئاگری گرته و جوو دم

وتی: هه ر با به تی سووتانه خاشاک (۳۷۱)

له حینی نه زعی روچا، روچی عاشق

وتی: ئوخه ی له میحنهت خانه ده رچووم (۳۷۲)

به جی ماوم له یاران، نابه جی ماوم، ئه جهل! زوویه

به مردن له م قوصووری ژینه ئیستیغفانه که م چکه م (۳۷۳)

مه حوی هیته ده ناخی خو شه ویستی خواییدا چوته خواره وه و گو تپرایه لی

فه رمانه کانیتی، هه ر به هیما یی گیانی له ده ست ده دا، هه مدیسان مه حوی خوای

له شیوه ی ئافره تیکدا بیبووه و ئاماژه بو برۆی ده کات که وه کو تیغ تیژه:

موشتاقی ده می تیغت ئه وهنده به به هانه ن

بو چوونه فه نا، هه ر به ئیشاریکی برۆ چوون (۳۷۴)

ئه وه ی ریواری عیشقی خوایی بی بریی به جیهانی مادی ناشکی و دلی

لیی حه ساوه نابیی و که سیکی ریز په ر ده رده چی، بویه ده بیته گالته جاری

مندالان، یا خود له سه ر گوته ی هه ق له سیتداره ده درئ، چونکه چه وتیییه کان

ناشاریته وه و راستیییه کان ئاشکرا ده کات:

ده بینم ئه هلی دل یاسه نگه ساره، یا له سه ر داره

دیاری عیشق، ئه گه ر ساغت ده وی، هه ر داره هه ر به رده (۳۷۵)

مه حوی له م جیهانه پان و به رینه جیی لی ته نگ بووه و نازانی له به ر شو رشی

خو شه ویستییه که ی روو له کوئ بکات و له ئه نجامدا شاری نه مانی هه لئبار دووه،

چونکه دهشت و بیابان شوینی مه جنوونه و شاخیش شوینی فه رهاده، به م پییه

ده بینن مه حوی ئاماژه بو عیشقی قه بیس و فه رهاد ده کاو وادیاره به ره و عیشقی

حه قیقی ده بات بو به له گه ل هی خو ی ناویانی بر دووه:

مه گه ر شاری عه ده م، جیی وا تیاسه ر گه شته بم قاته

بیابانه به شی مه جنوونه، خاصی کوه که ن کیوه (۳۷۶)

بهلام لهم بهيتهى خواره ودا مه حوى له داخى ئه وهى كه گيانى له پيتناو يار
دهر نه چوه، وهكو شيت داويه ته كپوه كانه وه:

له رهشكى سه يدى فيتراكى چ شيرين شه هسوارتيكه
كه «مه حوى» هه ر ديوانه، عه نقا كه وته شاخ و داخ (۳۷۷)

ج- قورسى و گرانيى بارى خوشه ويستى:

خوشه ويستى بارتيكى هينده قورسه ئه وهى بارى جيهان ويستى به لاهه نه ني،
ناتوانى خوئى له قهرهى بدات. لهم بهيتهى خواره ودا مه حوى رووى ئه وهى
نييه به رامبه ر باره گاي خوا بوهستى سكالاي دهر وونى ده رپيرئ له بهر روو
زهردى وشه رمه زارى، بارى خوشه ويستى هه موو كهس خوئى له بهر راناگرئ،
بوئه داوا له قه له مه كهى ده كا كه بيته زمانى سكالاي و به هانا يه وه بيت:

مه گه ر تو عه رضى حال م، كهى له كن يار
قه له م، ساغى قسه، من نييه يارا (۳۷۸)

عاشقى خوايى له گه ل جيهان و دهر وويشتى ناگونجئ، چونكه له كو مه لدا
به جو ره شيتئ له قه له م دهر ئ، جيهانى ههستى به بارى سه رشانى ده زانئ بوئه
له مانگ و روژيش هه ل دئ و هه زى له ته نييايه، تا له وئى نيازى دلئ خوئى ليتك
بداته وه و له شته نامويه كانى دهر ووبه رى رزگارى بيئ، به م جو ره سي به رى خوئى
لئ ده بيته بار و به گراني ده زانئ:

ره م ده كا حه تتا له مي هرو مه ه جنوون ئادابى عيشق

سي به رى لئ باره هه ر كهس مه يلى ته نهايى بكا (۳۷۹)

مه حوى رووى ده مى له زاهيدى دروژن ده كا و پيتى راده گه يه ني كه وا نه فسى
پيرى ئه و جلى خوئى لئ بوه ته بارو تواناي هه لگرتنى خوشه ويستى خوايى
نييه، چونكه هينده قورسه زهوى و ئاسمان تواناي هه لگرتنيان نه بوو «انا
عرضنا الامانة على السماوات والارض والجبال، فابين ان يحملنها وأشفقن
منها، وحملها الانسان انه كان ظلوما جهولا» (۳۸۰)، جاليره دا ئه مانه ت ئايينه و
ئايينييش برواي «لا اله الا الله» به، هه رچى ئه م گوته يه ي به دلدا هات و به زار

دركاندى ده بيته عاشق:

له به ربارى مه حه بهت ئاسمان و ئه رزئه نالين

چيه ئه م ده عوييه ت زاهيد، جلى لئ باره گا پيرت (۳۸۱)

خوشه ويستى هينده بارتيكى قورسه نه ك ئوقره له مروث ده بري، بگره روژيش
گير زده ي بووه و هه ر له سوور اندايه و كهس ناتوانئ چاره ي بكاو توژئ باره كه ي
له سه ر سووك بكات:

ئه م گلاراهى له عيشقه تا قيامه ت هه ر ده بي

سه د مه سيحا چارى ناكا، دهر دى بي ده رمانه روژ (۳۸۲)

بارى خوشه ويستى هينده گران و به ئه ركه مه حوى خوئى له بهر نه گرتوه و
تتيدا سووتاوه و بوه ته مشتى خو له ميتش، له گه ل ئه وه ش مه حوى ريزى لئ
ده گري و واده زانئ هه ر شايانى سووتان و نه مانه:

ديارم ده يرى عيشقه، جئ به سووتن بي له وئى ده گرم

كه من مشتى چل و چيوم، به چى بم، كه لكى كئى ده گرم (۳۸۳)

له سه رخو چونه، شهيدا بوونه، قورپيوانه، سووتانه

هه تا مردن، مه حه بهت ئيشى زوره، ريزى لئ ده گرم (۳۸۴)

يه كئى له ئيشه زوره كانى خوشه ويستى و ئه نجامه كانى، سه رگه ردانييه له و
بيا بانه دا و گوئ نه دانه به ئه نجامى ئه و سه رگه ردانييه ئه گه ر تيچوونيش بي،
سه ره راي ئه مه ش عيشق جو ره شيتييه كه و گه لئى كاره ساتى ناقولا دينيته سه ر
عاشق و ناچارى ده كا شو رشى به ربابكا و ده ور به رى به ه ژئ نيئ:

ده زانم باديبه ي عيشقه خه طه رناك

كه چى هه رچووم، ئه گه ر مام و ئه گه ر چووم (۳۸۵)

ده مي كه شارى پر شو رى مه حه بهت مات و خاموشه

به قانونى ته جه نون شو رشى ئينشانه كه م، چبكه م (۳۸۶)

مه حوى عيشقى خوايى لاهينده قورسه كردوتيه هاوشانى كيتوكون كردنى
فه رهاد، جا چاو له و ده كات ده ره قه تي بي يانه يئ:

بیتستونی عیشقی شیرینیک ئەوا هاتۆتە پیتش

گەر لەحەق بێم و نەبەم، تەقلیدی فەرهادی دەکەم (۳۸۷)

خۆشەویستی قەسە زل و رووت نییە، بەلکو بەکردەوویە دەبی نەینیی بێ،
چونکە کاو لەمەرخانە عیشق مخابنە بێ ئاژاوە بیت و عاشق نابێ دەمی له
خەم و ئازارو سووتان فەرامۆش بێ:

سووتانی بەبێ دەنگییە ئادابی مەحەبەت

و هک بولبول ئەم ئەفغانە بەپەروانە حەرامە (۳۸۸)

بکەین ئاھ و فوغان و ئاگرێ بەردەینەخان و مان

خەراباتی مەحەبەت حەیفە بێ ئاشووب و غەو غابی (۳۸۹)

خودا گرتوو دلم چوتن بەگژ شوپو شەری عیشقا

بەنەصصی ئایە ئەفلاک و زەمین ئەم بارە ناکیشی (۳۹۰)

مەحوی چاک لە خۆشەویستی خوایی گەیشتوو و دەزانێ شایانی هەموو
کەسی نییە و مەگەر ئەوێ و هکو شیرمەرد بێ و واز لە بریق و باقی ژیانێ مادی
بیتن و خۆی بەزنجیری پیروزی عیشق کە لەپچە بکات:

لەپێ حەرامەزەری سیلسیلە موقەدەسی عیشق

بیبی بە شیرو مەگەر هەلگری لە دنیا دەست (۳۹۱)

عیشق ئاگریکە بەربووە هەر دلی، مادەپەرستی تیدانامیتن و هەموو شتیکی
لەبەرچاو دەکەوێ و گرنگی بەتاجی پاشایانە ناداو لانهکە بێ دەرگایە و دیواری
بێ پشت بەستە، ئەمەش باریکی قورسە و هەموو کەسی بەرگە ناگرێ مەگەر
هەر مەحوی خۆی سوارچاکی ئەم مەیدانە بیت:

خەرابی عیشقی تۆ وابی سەرو سامان و دەرویشە

سەری بێ تاجە، کولبە بێ دەرە، دیواری بێ ساچاغ (۳۹۲)

د- «عیشق دلداری دەکاتە کەس»:

بیتگومان پوول پەرستی مروث لە راستە شەقامی مروثایەتی لادەباو بەرەو

هەلدیری لەخۆبایی بوونی دەبات، بەلام ئەوێ پشتی لە جیهان کردو بەکاو لە
هەواری عیشق قایل بوو، ئەوا کلووری جیهانی لەلادەبیتە زلەکایەک و
لەبیابانی خۆشەویستی خواییەو موزدەوی بەختەوهریی پی دەبەخشری و
بەهزاران کەس پەنای بو دەبەن و دەبنە خاکی بەری پیتی:

بو گومبووانی چۆلی مەحەبەتیه تی خودا

تەبشیری (والسلام علی تابع الهدی)

لەفیرقە ی خاکسارانێ مەحەبەت بفرەیه ک یەک

بەدیمەن یەک نەفەر، دامەن بەلیوی صد فەریق ئەما (۳۹۴)

بەلای مەحوی عاشقەو ئەو دەدانی دلی بەخەم و جگەری بریندارەو دەبیت،
ئەویش لەمانە دەوڵەمەندەو هیچ شایەک هەندی ئەو بەختیار نییە:

(جگرز زخم تومعمورو دلی زغم شاد است)

ئەمەندە بابەتی عەیشی نەداوە بو شا دەست (۳۹۵)

ئەوێ لەعیشقدا خۆینی دلی خۆی خواردەو و ئارامی لەسەرگرت، ئەوا
پایە هیندە بالا دەبێ، ئەگەر بەردی سەرکیوانیش بێ دەبیتە لەعل و
دەبریسکتەو:

گەرسەنگی کۆهسارە، بوو لەعلی تابدار

هەرکەس بەجەبری صەبرو حەیا خۆینی بو بەقووت (۳۹۶)

ئەوێ و هکو مەحوی گەدای بارەگای خوایی بێ، پایە زۆر لەشاهە نشا
بەرزتر دەبێ و هەرچەندە نەزانیش بێ زانستی خوایی دەچیتە دلی و لەو
جیهانیش لەبەر بینینی خوا ئاگای لەبەهەشت نامیتن، چونکە بەلای عاشقانهو
مەبەست لە چوونە بەهەشت دینتی خوایە، کەدیتن بوو بە هەشت بو چیبە؟

لەکۆبا مودەدعی دیمی، بەئیستیهزا وتی: شاهم

گەدای ئەم کۆبە بێ، شاهەنشەهیکم صد لەشا زیاتر (۳۹۷)

لەبەر دەرگاهی عیشقا یەکسەرە هەر کەس سەری دانا

ئەگەر پەتیارەک بوو، بوو لە صد عەللامە داناتر (۳۹۸)

له دنیا تیپه ری هه رکهس به بالی هیمهت، نازایه
له عوقباش ئه و کهسه گهرتیپه ری، بازیکه نازاتر (۳۹۹)

ئه وهی روو له باره گای عیشق بکا ده بیته کهس، مه حوی داوا له زاهیدی درۆزن
دهکا که به ره و ئه و باره گایه بچی و به شی خوی له و مه زنیسه و هرگری و بیته
کهس، چونکه عاشقی راستی هه سوود نییه و هه ز دهکا هه موو کهسی پی بگا:

زاهید و ره روئ بکه ره باره گاهی عیشقی
عالی جه نابه، وانیه هه ری بدا به کهس (۴۰۰)

له ده رگای عیشقی خوایی به ندهی راست پاشایه و جیاوازی چینایه تی و
رهنگ له و مه رزه دا چنگ ناکه وئ، زمانی ئه و وولاتهش وهک زمانی ناو
فه رهنگ نییه، چونکه سوئی نقومی ده ربای خواناسین (المعرفة) بووه، له م
باره یه وه (النفری) ده لیت:

«كلما اتسعت الرؤية ضاقت العبارة كما نعى الصوفية على اللغة قصورها
عن تصوير مشاهداتهم ومواجدهم» (۴۰۱).

له قایی عیشقه دا وهک شاهه به نده
له سه ره خوانه چ مه تبوع و چ تابع
لوغاتی ئیمه ناله و ئاهه (قطعاً)
لوغهی وا ناگری (برهان قاطع) (۴۰۲)

ئه وهی نه چیتته کۆری مه ینوشان نابیتته کهس، ئه و کهسهش هه وئلی پایه ی بهرز
دهدا به گه بیستنه یار، جا به هه جوژی بیگاتی گزنگ نییه و عاشق هه همیشه
دیلی یارو زنجیره ی پی شانهزی و جوانیه بۆی، چونکه عیشق هه کهسیکی
سووتاند ده بیته کهس و شهوی تاریکی روون ده کاته وه:

عیشق ناگریکه بهر بووه هه رکهس ده بی به کهس
گه ره ژژه رهش وهکو شه و بهی، بوو به شه و چراغ (۴۰۳)
مه نعی ناکه م بۆیه کردو کوششی دامه نیه، دل

پیوه نیستی، حه ول ئه دا ئه لبه ته هه رکهس بو شه ره ف (۴۰۴)

شیریکی پی له سیلسیله دایه ئه سیری عیشق
مه ردی، بزانه زینه تی مه ردانه ته وق و ره وق (۴۰۵)
عاشق تا نه کوژی پایه ی بهرز نابی و له خوا نزیک نابیتته وه، هه ره که بووه
نیچیری یارو به زین هه لواسرا ئیتر ده گاته پایه ی بهرز خوی:

که کوژرا شاهی عالی جاهی عیشقه
هه تا صه یدت نه کهن ناگه یتته فیتراک (۴۰۶)

ریبوار ئه و کاته ده بیته کهس که به شیکی هه بی له زانستی خوایی «وعلمناه من
لدنا علماً» (۴۰۷)، شه ویش ده ربایه که پری ئه و جوژه زانسته یه و ئه وهی بیه وئ
به هه لی بزانی و پی بگا و تیی بگات:

هه ره کهس طالب به ده وری مه عریفه ت کۆکردنه
پر له دور ده ربایه کی بی مه هله کهی خنکانه شه و (۴۰۸)

مه حوی له سایه ی عیشقه وه بووه ته پاشا و ناوبانگی ده رکردووه، دلشی له
سینگیدا نه ماوه و به ره و به هه شتی خوایی فریوه و وهکو گه ردی به داوینی یاره وه
ده نیستی:

فسانه ی من بووه زینه ی مه جالیس، ئافه رین ئه ی عیشق
چه هابی نام و خامی وهک منت کردۆته صاحب نام (۴۰۹)

من پادشه هی عیشقم و، هه ره داغی جونونم
تاجی سه ره، باقی که له دپوانه هه رانه (۴۱۰)

حه قی بوو دل له کۆیاما به سینیه ئیمه ناراضی
که عاصی قه صری خولدی دی، به جی ئه لحه ده نه ماراضی (۴۱۱)

مه بزوه «مه حویا» له م ریگه دا تا ده بیه خاکی ری
ئومیده دهستی گه ردت هه ره ده گا ئاخو به داوینی (۴۱۲)

باره گای خوایی هینده دلگوشادو به رزه جییه، هه ره کهسی چرکه بی له و
باره گایه دا گه دایی کردبی، پایه ی خوی به پاشایه تی ناگۆریتته وه، چونکه مرۆقی

دانا چۆن شتی هه‌میشه‌یی به‌کاتی ده‌گۆرپته‌وه؟

رئ درابئی به‌گه‌دایی نه‌فه‌سی له‌و ده‌رده‌دا

هه‌ر که‌سی، تانه‌ فه‌سه‌ عاریبه‌ شاهه‌ نشاهی (٤١٣)

مرۆف هه‌ر به‌عیشق ده‌بپته‌ که‌س و ناوی له‌ جیهانی هه‌میشه‌بیدا
ده‌مپنپته‌وه، ئە‌گه‌ر عیشق نه‌بویه‌ چۆن ناوی له‌یلا له‌گه‌ل شیرین و فه‌ره‌اد له‌گه‌ل
مه‌جنونی عامری ده‌هات؟ که‌وابوو عیشق پله‌و پایه‌ بۆ عاشق په‌یدا ده‌کا و
ده‌یکاته‌ که‌س:

ئە‌گه‌ر له‌یلا، ئە‌گه‌ر فه‌ره‌اده، تا حه‌شر هه‌ربین مه‌منون

له‌یومنی عیشقه، فه‌یضی حوسنه، وابهم روتبه‌ نائیل بوون

ده‌که‌ن ره‌شتاله‌یه‌کی ده‌شته‌کی باسی له‌گه‌ل شیرین

ده‌به‌ن به‌رد هه‌لکه‌نپکی کتیزی ناوی له‌گه‌ل مه‌جنون (٤١٤)

٥- «عاشق په‌روانه‌ ناسایه‌ له‌ سووتاندا»:

له‌ ئە‌ده‌بیاتی رۆژه‌لاتدا وا باوه‌ که‌وا په‌روانه‌ له‌به‌ر عیشقی رووناکي به‌ره‌و
چرادی و هه‌تا خۆی نه‌سووتینن ئۆقره‌ ناگرئ، عاشق په‌روانه‌ ناسایه‌ و ئە‌وه‌نده‌ی
به‌عیشقی حه‌قیقیدا چوو‌بپته‌ خواره‌وه‌ نه‌مانی لاخۆشته‌ له‌مان، مه‌حویش که
به‌شپکی له‌م عیشقه‌دا هه‌یه، ده‌یه‌وئ چاو له‌په‌روانه‌ بکا، چونکه‌ عیشقه‌که‌ی
راسته‌وریای تیدانییه، بۆیه‌ هه‌ر که‌پیکي خوایی نۆشکرد و چرای جوانی یاری
دی، به‌ناچاری ده‌بچ چاو له‌په‌روانه‌ بکات:

که‌ هه‌لگیرسا له‌ نووری باده‌ شه‌معی حوسنی جانانه

نه‌چپته‌ سه‌ر طه‌ریقه‌ی حه‌زرتی په‌روانه، دل، چبکا؟! (٤١٥)

که‌ عاشق له‌گه‌ل عیشقه‌که‌یدا راستگۆ بوو، رق و کینه‌ له‌ ده‌روونی دا نامینن
(هه‌روه‌ک رابیع‌ه‌ی عه‌ده‌وییه‌ له‌ خه‌ونیدا به‌ پیغه‌مبه‌ری راگه‌یاند که‌وا رقی له‌
شه‌یتان نابپته‌وه، چونکه‌ دل‌ی جیی تیدا نه‌ماوه‌و هه‌ر خۆشه‌ویستی خوای
تیدایه‌) و هه‌موو که‌سپکی خۆشه‌وه‌ی، بۆیه‌ مه‌حوی نووری ته‌مه‌نی خۆی خه‌رج
ده‌کا بۆ لا‌بردن‌ی تاریکی ریگه‌ی که‌سانی دی:

نووری عومری صه‌رف ئە‌کا بۆ که‌شفی تاریکی له‌ خه‌لق

وه‌ک چرا هه‌ر که‌س به‌ شۆخی مه‌جلیس ئارایی بکا (٤١٦)

به‌لای مه‌حویه‌وه‌ په‌روانه‌ رابه‌رپکی له‌باری عاشقانی خوایه‌و ئە‌وه‌ی دل
قاییم و خاوه‌ن بریار بئ، با په‌روانه‌ بکاته‌ رابه‌ری خۆی و له‌وه‌وه‌ فیری ده‌رسی
عیشق بیته‌:

سه‌کینه‌ی مه‌رتبه‌ی سووتانییه‌ ئاته‌ش په‌رستی عیشق

ئە‌گه‌ر صاحیب ئیراده‌ت بئ، عه‌جه‌ب پیریکه‌ په‌روانه (٤١٧)

زویانی حالی په‌روانه‌ له‌وه‌ختی سووتنا ده‌یوت

که‌سی واریشه‌ وه‌ک من بئ، له‌عیشقا خۆ بسووتینن (٤١٨)

و- «داغکردن نیشانه‌ی عیشقه»:

هه‌ر دل‌ی بیه‌وی به‌ره‌و ناسینی راستیی خوایه‌تی پروا، ده‌بچ له‌و ریگه‌یه‌دا
به‌رگه‌ی گه‌ل‌ن تازار بگرئ و داخی عیشقی پیوه‌ بلکینرئ، مه‌حوی که‌ یه‌کیکه
له‌و ریبوارانه‌و ئە‌و راستییه‌ی زانیوه‌ و ئاماژه‌ی بۆ ئە‌م داخ‌کردنه‌ کردوو
له‌غه‌زه‌له‌کانیدا:

دل له‌ ئیدراکی حه‌قیقه‌ت بئ به‌شه‌بئ داغی عیشق

«مه‌حویا» دانا ده‌بچ به‌م چاوه‌ بینایی بکا (٤١٩)

ته‌نیا شتی که‌ دل له‌ ئە‌ندامه‌کانی تری له‌ش جیا‌بکاته‌وه‌ داخی عیشقه‌و هه‌ر
دل‌ی ئە‌و داخه‌ی پیوه‌ نه‌بئ پارچه‌ گۆشتیکه‌ و بئ بایه‌خه‌ و قه‌باله‌یه‌کی بئ مور و
به‌لگه‌یه‌:

دل هه‌ر به‌داغی عیشقه‌ ئە‌گه‌ر ئیمتیازی بئ

وه‌ک نوقطه‌ی ئینتیخابه‌ له‌سه‌ر شیعی‌ی مونته‌خه‌ب (٤٢٠)

هه‌ر دل‌ی پیوه‌نه‌بئ داغ و خه‌طی جئ ده‌می تیغ

ده‌عوویی عیشقی بیئ، ده‌عوویه‌ بئ مور و سه‌نه‌د (٤٢١)

سه‌نه‌د بئ مور و خه‌ط ده‌عوویی مه‌حه‌به‌ت کردنه‌ «مه‌حوی»

ته عه ششوق بئ دلیکی داغدار و سینهیی ریشی (۴۲۲)

به لای مه حوییه وه داغی دل وهک چاوی دل وایه، و اتا: نه وهی دلی به عیشق داخ نه کروی چاوی دلی کویره، جا نه گهر خوا بهر حمهت نه و چاوهی دایه دل و به هوی زوری گریانه وه چاوی کویره بو، نه و چاوی دلی ده خاته کار بو نه و گریانه و له بریتی فرمیسک خوین دهر پرتیت:

خودا بیدا بهر حمهت، داغی دل چاوی دلّه «مه حوی»

به گریه چا و نه گهر چوو، شک ده بهم به چاویکی بینا تر (۴۲۳)

نه وهی عاشق بی برینه کانی تیمار ناکا، چونکه نه و داخانهی که پیوه نراوه جیگای شانازی نه ون، سه ره رای نه مهش مردن به ژیان داده نی و ژیان به تافی ساوایی که هیشتا پیتی نه گرتوه و له جیوهیه:

له سه ر شانی که سانی دی جه نازهی من، وتی: چا بو

نه م نیفتادهش له غم رسگاری بو بو خوی و سه رین که وت (۴۲۴)

هه موو فخری که داغ و دهرده عاشق

مه بهن، ریسواییه، ناوی ده و ا قه ط (۴۲۵)

عاشقی بهسته زمان نهک هه ره له ژیانیدا به لکو له دو امایشیدا ناحه سیته وه، چونکه نه گهر ده چیتته دوزه خ عیشقی لی نییه و نه ویش به عیشق ده ژی، نه گهر ده شچیتته به ههشت دهر دو داخی لی نییه که مورو سه نه دی قه باله ی عیشقه و نیشانه ی خوشه و بیستیش له تلهت بوونی دل و شوینی داخه کانی تی: -

دوزه خ له عیشقه خالی یوجه ننهت له دهر دو داغ

عاشق له حه شریشان نییه تی جی دلّی فه راغ

گه ر عازیمی زیاره تی که عبه ی مه حه به تی

ری: چاکی دل، عه لامه تی ری: داغ و شوینی داغ (۴۲۶)

مه حوی که عیشقی خوایی له سه ری داوه و دلی بوته گه نجینه ی داخ، به و گه نجینه یه دهر دو به لای زیاتر پین ده کروی تا کو سه رمایه که ی زیاد ده کا و هه موو له شی ده بیتته جی ده می داخ کردن:

له خه زنه ی دلّما هه رچی هه یه، هه ر داغی سه و دایه

ده سا نه م نه قده دهر دی عیشقی پین سه و دانه که م، چبکه م (۴۲۷)

مه حوی عاشق زانیویتی سه رمایه ی نه و عیشقه له نازارو داخ کردن به ولاره هیچی تر نییه، بو به پیتی قایل بووه و ای لیها توه نه گهر دلی داخی پیوه نه نری ئوقره نه گری و له بهر نه وه گه نجینه ی خوی پر کرده وه له دراوی داخ و به چه پ و راست سه و دای پین ده کا و کوتایی نایی. چونکه گه نجینه که ی له خوا وه یه و خواش ده و له مهنده «والله الغنبي وانتم الفقراء» (۴۲۸).

هه همیشه دیده به حری گه وه ره و دلّ پر له نه قدی داغ

له بن نایی به مه صرف چونکه خه زنه ی من خودا داده (۴۲۹)

به شمه پیتی قانیم و به سمه داغ و دهر دی سه رمه دی

سه ر به دهر دین ئیمه، بی دهر دی! له ئیمه سه رمه ده (۴۳۰)

بی داغی نه دامهت دلّ و، بی دهر دی نه سه ف جان

له م کالیبه ده (۴۳۱) دلّ، له دلّ نه و جانه حه رامه (۴۳۲)

مه حوی داغ و دهر دی دهر وونی به نیشانه ی ته وای داده نی و هیته گوی ناداته جوانیی جل و بهرگ و به ژن و بالا، چونکه نه م داخ و دهرده له لایه ن مه حوییه وه زور له موری پاشایه تی به نرختره:

دهر دو داغیکی دهر وونی گه ربی، بارهنگ و روو

سیس و موغبه ر بی، که مالّم بوو جه مالّم بوچییه

پر به پین زنجیری شیتی، داغی سه و دا پر به سه ر

سه یری حالی خومه، سه یری زولف و خالّم بوچییه (۴۳۳)

نه و دلّه ی له عیشقی خواییدا چیتی له داخ کردن و هر گرتی، هه همیشه له خوا ده پارپیتته وه بوی زیاد بکا، چونکه ژیانی به نده به زیاد بوونی داخ کردن:

دلّ بژیوی هه ره به دهر دو داغه، ته زبیدی ده وی

قهت مه که ن مه نعی دو عا گو سه عبه بو ضه می مه عاش (۴۳۴)

دەقى تىۋرېيەكەى رابىعەيە .

ئەوئى نەبەوئى تووشى جىھان پەرستى بېئى و نەكەوئىتە ناو داوئىيەو، باوئەكو مەجنون بىكەوئىتە عىشقى لەيلاو، چونكە جىھانى عىشق جىھانى ئازادە:

وئەصىتى مەجنونە: ھەر كەس دەردى دنيا عارەبوئى
خۇبىكا وەك من بەدەردى عىشقى يارى موبتەلا^(۴۴۰)

مەھوى لەبەر خۇشەوئىستى خوا ناوى لەناو خەللىكىدا زراوئەو بىرئارى داوئە ھەر
ئەوى خۇشبوئى و لەھەموو شتئىكى تر دوور بىت:

لەسەر تۆ بوومە پەندى عالەمى، وتم و، وتى: «مەھوى»
بەس بى موشرىكى، بەس، يا لە دنيا يا لەمن لادە^(۴۴۱)

لەتۆ حوبى خودا بۆ خۆم و بۆئەو لادو ئەھبابم
كە حوبى ماسىوا دەرگا لە دل وەك بت لەبتخانە^(۴۴۲)

مەھوى لەم بەئىتەى خوارەوئىدا ھەمان گوتەى رابىعە دووبارە دەكاتەوئە لای
وايە ئەگەر لەخوا دوور بى بەھەشتى بۆ دەبىتە دۆزەخ و ئەگەر لەخوئاش نىزىك بى
دۆزەخى بۆ دەبىتە بەھەشت:

دوورى لەو ئاگرئىكە بەجەننەت دەكا جەھىم
رەوحى لە قوربىايە بە دۆزەخ دەكا جىنان^(۴۴۳)

مەھوى وا بەناخى عىشقىكەيدا چۆتە خوارەو، تەنبا خەم لەو عىشقى دەخواو
ھىچ ئاگای لەخۆى نىبەو دلئى تەنبا خۇشەوئىستى خواى تىدايە:

غەمى خۇشى نىبە «مەھوى» لەدلئىا، ھەر غەمى تۆيە
لەعىشقتدا دەكەم غەم بۆ بەغەم، بىروانە چۆنم بۆت^(۴۴۴)

خوپەرستىيەكەى زاھىد تەنبا بۆ چوونە بەھەشتە و لای مەھوى پوولنى
ناھىتى و بە زاھىد رادەگەبەنى كەوازى لى بىنى و چىتر دەمەتەقىبى لەگەل نەكاو
خۆى و بۆچوونى خۆى:

كە ئىمە چوونە جەننەتقان بە تۆدا
لەئىمە لادە زاھىد: ئىمە ھەرچىن^(۴۴۵)

ز- «بەرەو خۇشەوئىستىيەكەى رابىعەى عەدەوئىيە»:

زانبارى لەبارەى ژيانى ئەم ئافرەتە كەمەو شىتوئىيەكى ئەفسانەيى گرتوئە،
يەكەمىن كەس (فريد الدين العطار) لەسەرى نووسىوئە و رادەگەبەنى كە رابىعە
نەبىژەن بوئەو دوايى تۆيەى كىردوئەو بەرەو حەج چوئەو لەرىگادا بىنوئىتى كەعبە
بەرەو پىربەوئە ھاتوئە، ئەوئىش گوتوئىيەتى:

«من كەعبەم ناوى بەلگو خواى كەعبەم دەوى»^(۴۳۵)

لەبارەى خۇشەوئىستىيەكەيەو دەلئىن «جارتىكىتان رابىعە پىغەمبەر (د.خ)
لەخەون دەبىنى و لىنى دەپرسى: رابىعە خۇشمت دەوى؟ دەلئى: نەخىر، دەلئى:
بۆچى؟ دەلئى: چونكە دلئى شوتىنى خۇشەوئىستى كەسى تىدا ناپىتەوئە جگە
لەخوا»^(۴۳۶).

مەھوى سۆفى كەدەستىكى بالاي ھەبوئە لەخۇشەوئىستى خوپىدا، شوتىن پىنى
رابىعەى گرتۆتەوئە لەبەئىتەكانىدا ھەمان بىروباوئەرى ئەوى تىبا بەدى دەكرئى،
ئىستاش چەند ئمونەيەك دەخىتە بەرچاو: -

مەھوى وەكو رابىعە ھىندە لە خولئىاي بەھەشتدا نىبەو بەيەكگەبىشتىنى يارى
پى باشترە، واتا: خوپەرستىيەكەى بۆ چوونە بەھەشت نىبە و بۆگەبىشتە
خوپە، كەچى يار لەپاداشتى ئەوئەدا ئاگر لەسەنەى بەردەدا:

من وەصلئى ئەو بەرابەرى جەننەت دەگرم و، ئەو
دۆزەخ بەئاهى سەنەيى من رووبەرەو دەكا^(۴۳۷)

جۆبارە، لالەزارە، ھەتا چاوى پىر دەكا
«مەھوى» بەھەشتى بۆچىيە؟ چىكا لە ئاوباغ^(۴۳۸)

گەر ئاگرى مەھەببەتى شك بەم لە دۆزەخا
ئەو دۆزەخە بەھەشتە، جەننەت دەكەم ھەرام^(۴۳۹)

بەم جۆرە مەھوى عىشقى ئاگرى خۇشەوئىستىيە نەك چوونە بەھەشت ئەمەش

مه حوى لهم بهيتهى خواره ودا بهره و اتاي ناوه ودى هم ئايه ته دهچى «لايستوى اصحاب النار واصحاب الجنة، اصحاب الجنة، هم الفائزون» (٤٤٦)

جا پيمان راده گه يهنى كه بهه شتى و دوزه خى چون يهك نين، تهنيا هر بو ئوه چونكه بهه شتى جارو بار شيوه ي جوانى ره هاى خوا ده بين و دوزه خى لهم ديتنه بن بههرنه و چونه بهه شت گه يشتنه يار ده گه يهنى و دوزه خيش دوور كه وتنه وه لئى:

تى دهگا ههركه س بكا فه مى روموزى مه عنوى هيجرو وه صله نارو جه نهى ئايه تى «لايستوى» (٤٤٧)

ح- «خوشه ويستى ده ربايه كى پر شور و ههرايه»:

خوشه ويستى خوايى ده ربايه كى بن پايانه و پيوستى به مه له وانى كارامه يه تا بتوانى بهره گيژنه كانى پرواو له هه لبه زو دابه زه كانى رزگار بيت، ئوه ي ريبوارى هم ريگه يه به چيژيكي زور له و خوشه ويستيه دهكا و هه موو شورو ههرايه كى له لا ئاسان ده بيت، ههروه كو (ابن تيمية) لهم باره يه وه ده لئيت: «ان محبة الله محبة بحتة يحب ذاته الالهية كما يحب مخلوقاته، ومن أحبه وعده بلدة الحب الكبرى، والنظر الى وجهه الجميل في الآخرة» (٤٤٨).

مه حوى كه ريبوارى كى سو فيگه ريبه و گير وده ي هم خوشه ويستيه بووه و سه ري لئى سورماوه كه چون بتوانى هم خوشه ويستيه مه زنه له دلى خويدا جيى بو بكا ته وه، چونكه وه كو ئوه وايه كه ئاسمان له دنكه كو نجويه كدا لوول بدرى:

گونجايشى جه لالى خه يالى ئوم له دل جيبوونه ودى سه مايه له يهك دانه كو نجودا (٤٤٩)

ئوه ودى عاشق نه بن نازانى چيژى عيشق چيبه، ئوه ودى به عيشق نه سو تاي بن نازانى چهند بهرزه، خوشه ويستى ئاگريكي وه هايه ههركه سى پى سو تا خوا خوايه تى چهند جارى تربش پى بسوتى، دياره مه حوبش له سو تا وه كانه:-

ئهى مه حبه ت ئاگريكي هينده خوش و دل نشين
ئوه كه سه ي سووتو ته، هه ر ئوه هه ول ئه دا بو سووبه سووت
ئهم شه راره ي فيرقه ته مه خلوقى وا كرده كه باب
ماليكى دوزه خ دلى بهم عالمى ناسوته، سووت (٤٥٠)
لهم بهيتهى خواره ودا واپى دهچى مه حوى تازه سه ره تاي بن له خوشه ويستى
خوايى، چونكه ناچار بووه به نوورى پيكي خوشه ويستى خوايى تاريخى ته مه نى
رابردوى - كه مه لايه كى رووكه ش بين و دوورى له جيهانى گيانى بووه - رووناك
بكا ته وه:

به نوورى باده كه شفى ظوله تى ته قوا نه كه م چبكه م
به شه معيكي وها چارى شه ويكي وانه كه م، چبكه م (٤٥١)

عاشق بو گه يشتنه ئاوى ژيانى ده مى يار ده بن خوى به خت بكاو بچيته
چوله وانى نه مانه وه، مه حوى خوشه ويستى به ده ربا داناوه و ئوه وى بيه وى بگاته
گه وهه ري ئوه ده ربايه ده بن به ناخيدا بچى ئه گه ر له ناو چوونيشى تيدا بن:-

بنى چونه عه ده م، په ي به سو راغى ده مى نايه ي
فايز ببه به م گه وهه ره له و به حره به رو چون (٤٥٢)

مه حوى تيگه يشتو وه كه خوشه ويستى خوايى چهند بن پايانه، بو به داوا له
دلى خوى ده كا له ئاسمان فراوانتر بن تا شوينى هاتن و چوونى يارى تيدا
بيته وه، كه له توانيدا هه بن بهم شيوه يه خوى له گه ردوون فراوانتر بكات «قلب
المؤمن عرش الرحمن» (٤٥٣):

ده بن دل ويسعه تيكي وهك فه لك زياتر وه كه ف بينى
شه وو روژى فيراق و وه صلى دولبه ر تا بگو نجوينى (٤٥٤)

بيگومان هوى فراوانبوونى دلى دلدار له وه دايه چونكه ده رباى عيشق هينده
پر گيژنه (فتوحات و مثنوى) دل وپ و نميكن له و ده ربا بن پايانه دا:-

باسى چ بكه م بنى كه رانيى به حرى پر ته شوبرى عيشق
تا قه قه طريكي (فتوحات) ه، نميكه (مثنوى) (٤٥٥)

عیشقی خوایی نهینیی که له نیوان ریوارو خوادا، لهو گهشته پر مه ترسییه دا گه لئی حاله تی سه یرو سه رسورهینه ری دیته بهر که پیوسته له سه ری که م زور نه یدرکیتی له م باره یه وه هه للاج ده لیت:

من لم یصن سر مولاه وسیده لم یأمنوه علی الاسرار ما عاشا (٤٥٦)

به لام سه یر نه وه یه هه للاج خو شی نه م نهینیی هه نه پاراست و (أنا الحق) به سه زمانی داهات، چونکه له مه قامیتی و ادابوو تووشی سه رسامی بووه هوشی لانه ما. یه کئی له نیشانه کانی خو شه ویستی خوایی نه درکاندنی نهینیی هه «
ومن علامة المحبة كتمان سر المحبوب لان المحبة اذا قلبتها تكون (بح)، واعلم ان المحبة المقصودة بين الخلق تستلزم اللذة بالمحبوب ومحبة الله تعالى ليست كذلك لان مواضع الحقيقة دهش وحيرة والمراد بمواضع الحقيقية مقامات المشاهدة والقرب والاتصال فان من يصل اليها يدعش عن كل شيء حتى عن نفسه» (٤٥٧).

مه حوی زور چاک ده زانی که وا ده بی نهینی عیشق دا پو شراوبی، به لام له بهر نه وه ی شه و جو ره په رده یه که و هه ره له وشه وه دا بوو که وا پیغه مبه ره وه و تاسمان چوو وه گه لئی له و نهینییانه ی بو تاشکرا کرا، بو به شاعیریش ریگه ی نه وه ی دا وه ته دلداران که وا ده توانن له شه و دا توژی له و نهینییانه بدرکیتن، چونکه شه و خه لوه تگه ی به نده تاییه تمه نده کانی خوا یه :-

هه ره له تاریکی شه وایه ری درئی نه هلی نیاز

رازی دل نیفشا بکه ن، خه لوه تگه ی خاصانه شه و (٤٥٨)

مه حوی له به ییتیکی تر دا داوی ده رنه خستنی نهینی عیشق ده کا، هه رچه نده بابه تی به یته که جگه له خو شه ویستی خوایی لقی کیشی به ره وه خو شه ویستی خو ی و شیخ مسته فای موفتی (که خالی کاک نه حمه دی شیخ بووه) ده چیتته وه، کورته ی رو و دا وه که ش نه مه یه «که جه نابی شیخ مسته فای موفتی که به - موفتی که ره - به ناوبانگه و خالی کاک نه حمه دی شیخه و به نهینی و دزی شیخانه وه

مه حوی ده لیت:

ری خسته خسته خانه که یاری خجسته په ی (٤٦٠)

جیبی چاوه زاره «مه حوی» نه م نه سراره ده رنه خه ی (٤٦١)

مه حوی سینه ی به عیشق له تله ت بووه و یار بو ی ده دووریتته وه، نه ک بو تیمارکردنی برینی مه حوی به لکو بو نه وه ی تیشکی نهینی عیشق له سینه ی ده رنه چی و نهینیی که تاشکرا نه بیت:

دا عه کسی جیلوه ده رنه که وی، نه ک له چاکییه

نه و شوخه چاکی سینه ی «مه حوی» رفوو ده کا (٤٦٢)

عیشق له بو ته یه کی نهینیدا پیچرا وه ته وه و ناتوانی هه موو نهینیی هه کانی ده ربخیت، هه موو زانسته کان به هه وینی عیشق ده چه سپین و هه ره نه م هه وینه شه جیهانی رووناک کردۆته وه، نه گه ره له م هه وینه زیاتر نهینی عیشقی خوایی تاشکرا بکری له وانه یه یاسا و ده ستوره کانی ژیا نی ماددی تیک بچن و داروبه رد کلپه بگرن و توور تاسا بینه زوخال «فلما تجلی ربه للجبل جعله دكا وخر موسى صعقا» (٤٦٣):

که مالات و مه عاریف مه بیه، بی ده خلی هه وینی عیشق

عه جه ب پشکو و تووه له م جه ذوه ناره پر به عاله م نوور (٤٦٤)

ی- «پچانه وه ی کات و شوین له خو شه ویستیدا»

په رجووی خو شه ویستی هینده کاریگه ره جاری وا هه یه هه ره چوار وه رزی سال له ده می کدا لای دلدار کو ده کاته وه، نه مه ش ورده کارییه کی جوانی مه حوییه و به م وینه خوازراوه خو شه ویستی خواییمان تی ده گه یه نی:

له ئیعجازی مه حه بیه ت چار فه صلّم جومله بو جه معه

سروشکم سووره، ره نگم زه رده، لیوم وشکه، چاوم ته ر (٤٦٥)

مه حوی له م به یته ی خواره وه دا به ره مزی میبینه ی (سه لما) نامازه بو خوا ده کا و

پیمان راده گه یه نئ که باره گای سه لما هیتنده دووره مه گهر به په رجووی پیچانه وهی شوین بیگه یتتی و دوور نییه مه به ست له مه نزلتی سه لما (عرش) بیت «الرحمن علی العرش استوی» (۴۶۶):

ده گه بییه مه نزلتی سه لما به صده قهرن
به گامی طی ه بکه ی گهر صده ده فرسه ننگ (۴۶۷)

ک- «جوانیی یار پر ناشوو به بو دلدار»

خوای گه وره سه رچاوهی جوانیییه و جوانیی به بو ونه وهر به خشیبوه «ان الله جميل يحب الجمال» (۴۶۸)، له م باره یه وه (ئه بوو سه عیدی ئه بوو خیر) ده لیتت: «خوا تا که سه رچاوهی گهر دووون و جوانیییه و خوئی گهر دووون و جوانیییه و هه موو جوانیییه ک له ودا شاردراوه ته وه و به نووری ئه و جوانی ده که ویتته به رچاو، ههر خوئی دلدارو ههر خوئی دولبه ره» (۴۶۹).

جوانیش دوو جوور: دیار و نادیار، به لای ئه فلو تینه وه «جوانیی ته و او ئه وه یه له خودوناخی شته که دابی نه ک له روو که ش» (۴۷۰).

جوانیی خوا هیتنده به تینه خوور توانای نییه به رامبه ری بوه ستی و گهر ماوه یه کیش به رامبه ری بی، هیتزو تینی له به رده پرئ و له ناو ده چی:

ئیتتفاقی ئافتاب ئانی موقابیل بوو به رووت
ئافه تیکی دی، نه ماتابی، بوه ستی روو به رووت (۴۷۱)

خوا سه رچاوهی جوانیییه، به هوئی عیشقی خوا بییه وه سولتان مه حموودی غه زنه وی عاشقی ئه یازی به ندهی بووه و پایه ی کومه لایه تییان گوژاوه و سولتان بووه ته به ندهی ئه یاز له بهر کاریگهری عیشق:

ئی عجازی عیشقه مه نشه ئی ههر موعجیزیکی حوسن
«مه حمووده» به نده، بویه بووه پادشا «ئه یاز» (۴۷۲)

روژ عاشقی خوا به و سووران وهی بو یینی جوانیی خوا به، بویه وه کو قه یسی له یلا کتوی گرتوته به رو قور پیتوانی تی:

ئه لبه ته مه جنوونی روژی رومه تی له یلا یه که

موتته صیل، شام و سه حهر، که وتوته ئه م شاخانه روژ (۴۷۳)

روژو شه و ئه م سه رزه مین و بن زه مینه ی پشکنی

نه بووه شوین هه لگر له عه کسی جیلوهی ئه وجانانه روژ (۴۷۴)

مه حوی له باسکردنی جوانی خوادا لاله و ههر چی بلتی وانیییه و مه گهر

ته ئویلی بکاو بیگونجینی «لیس کمله شیء وهو السميع البصير» (۴۷۵)، خو

ئه گهر ده میک جوانیی خوئی ده رخوا، ئه و ده بیته حه شرو جیهان ده شله ژئی و گه لنی

که سی واه نه له چاوه روانیدا ده مرن و ناگه نه مه به ستی خو یان که بیینی خوا به

مه گهر له دواماییدا «وجوه يومئذ ناضرة الی ربها ناظرة» (۴۷۶):

ئه م عالمه که مونته ظیری جیلوهی ئه و مه ههن

ده مرن و به و ئینتظاره هه موو لا (بلا خصوص) (۴۷۷)

لاله خو «مه حوی» له وه صفی حوسنی بیچوونی نیگار

لاله ته ئویلی خه له ف، قوربانی ته ئویلی سه له ف (۴۷۸)

له په رده ی جیلوه یه کتا روونما یه شو ری صده مه حه شر

نیقابی لاده له و چیه ره، بیینه زه لزه له ی مه خلوق (۴۷۹)

خوا له جوانیدا بی وینه یه و مه به ست له جوانی ههر لایه نی ئیستاتیکی

رووت نییه، به لکو لای ئه فلاتوون بریتییه «له چه ند ره گه زیکی ره وشتی جوانی

لای ئه و جوانیی هه قه و جوانیی خیره» (۴۸۰)، هه روه ها به لای نه و

ئه فلاتوون بییه کان جوانی بریتییه له «القوة التي يدعوبها الاله جميع الكائنات

الیه بعد صدورها عنه، وهو الذي يربط جميع الكائنات بعلتها» (۴۸۱).

به لای مه حوییه وه خوا هیتنده جوانه گهر به په ری بگوتری هیتندهی خوا جوانی،

له خو شییاندا بال ده گری و تانه مرئ نانیشتیه وه:

نیسه بت بدری حوور و په ری گهر به له تو چوون

بالیده ده بن تاده گه نه ئه وجی له خو چوون (۴۸۲)

مه حوی بزمان ده رده خا که جوانیی خوا وه کو ده ریابه کی بی وینه وایه و که س

به چاوی سهری بهدی ناکا «لاتدرکه الابصار وهو يدرك الابصار» (۴۸۳) ههردهم به هیوای ئه وهیه خوا خۆی نیشانی خه لکی بداو رۆژی دوامایی دابیت: له به حری نووری حوسنی بئ نیشان ئیفشاکه بهک مهوجه نیشانی ده به عالم ئیختیراعی حه شری بئ واده (۴۸۴)

ل- «مهی و مهیخانه و ساقی له عیشقی خوایدا»

مهی و ساقی له شیعی سۆفیگه ریدا کۆنه و خورپه ی له شیعی (خمیریات) هوه وهرگرتوه به هۆی ئیکسیری عیرفانییه وه بووه ته ره مزى شیعی و سۆفییه کان به هۆی سۆزی سۆفییه تییه وه بۆ و اتاکانی خۆشه و یستی و نه مان و له هۆشچوون به کاریان هیناوه، سه ره پای ئه مهش هه ندى له سۆفییه لاده ره کانى وه کو قه له نده ریبیه کان به دزییه وه نۆشیان ده کرد و مهست ده بوون (۴۸۵).

به م جوړه مهی له شیعی سۆفیگه ریدا به ره ره مزى سۆفیگه رى ههنگاوى ناو له سه ده ی دووه می کۆچیدا زاراوه ی (سکر، صحو) په یادابوو، وهک ده گتپرنه وه «ان یحیی بن معاذ الرازی ۲۵۸ هـ - ۸۷۴ م کتب الی ابی یزید البسطامی ۲۶۱ هـ - ۸۷۷ م: ههنا من شرب کأسا من المحبة لم یظماً بعدها فکتب الیه ابو یزید: عجبت من ضعف حالك، ههنا من یحتسی بحار الکون وهو فارغ فاه یزید» (۴۸۶).

مه حویش وه کو شاعیره کانى پيش سه رده می خۆی په نای بردۆته بهر مهی و مهیخانه و غه زه له کانى پى به تام و چيژ کردوه، به لام گهر سه رنج بدهین ده بینین ناوهینانى ئه م مهی و مهیخانه و ساقییه ته نیا ره مزه و مه بهست پتکی خوایی و خانه قا و رابه ره. له م به یته ی خواره وده دا مه حوی داخی بئ رابه ری ده خواو دلئ بئ شه رابی لیوی سووری رابه ره که یه تی، بۆیه سه ری سوپماوه و نازانئ چ بکا و چون ژبانی سۆفیگه ری به سه ره ری، له بهر ئه وه هاواری لی هه لساوه چونکه گول له باخدا نییه و دلئ بولبول ئاسای له چل تۆراوه:

ئه ری دل بئ شه رابی له علی گول ره نگت له گول چبکا

که جیلوه ی گول له گولشه ن دانه بئ، بولبول له چل چبکا؟ (۴۸۷)

وادیاره مه حوی له دواى رووخانى ئه ماره تی بابان زۆر نارچه ته و پیمان راده گه یه نئ که ته می خه م سلیمانی و ده ورره بیری داگرتوه و خه لکی ده ره ده ر بوونه و مه حویش به کتیکه له وان و بۆیه ناچاره روو له ده رگای مه یخانه بکا و - که خانه قایه - بچیتته گۆشه گیریه وه، ئه مهش ئه نجامیکی سه لمیتراوی دواى هه موو جه نگیکه که خه لکی به ره و سۆفیگه ری و گۆشه گیری و نا ئومیدی ده چن.

ته می غه م عاله می داگرتوه، بئ مه ئوا بووم

به رده ری مه یکه ده یه و بهس، له وه لانیمه مه لاد (۴۸۸)

موفتی و قازی ره مزى جئ به جیکردنی شه ریه تن و دارى حه د له و که سانه ده دن که سه رخۆشن، مه حوی تیمان ده گه یه نئ که موفتی و قازی له جیهانی سۆفیگه ری بئ ناگانه و ئه و نازورازه ی که مه حوی له رابه ری ته ریه ته وه ده بینین، ئه گه ر ئه وان بیبین، له خۆشیاندا مهست ده بن و فتواى حه لالبوونی مه ی ده دن، و اتا: دینه ژیربارى سۆفیگه ریه وه و مهستی پتکی مه یی خوایی ده بن:

بیین گه ر له ساقی نازو عیشویک ئیمه ده بینین

به مه ی نۆشی ده دن فتوا به مهستی موفتی وقاضی (۴۸۹)

س - «خۆ به که م زانین له عیشقا»:

ئه وه ی په یوه ندیی به جیهانی ههستییه وه نه ما، گیانی خۆ به زلزانین له میتشکیدا ده مرئ و چه که ره ناکات، چونکه ههست به بوونی خۆی ناکاو له ناو بوونی گه ورده دا ده توتیه وه، بۆیه ده بینین هه میسه عاشقه کان خۆ ده که نه تۆزی بهر پتیی یارو یاخود هه ر به هیمای برۆی گیانیان ده رده چیت و خواخوایانه بتوان فرمانیکی یار جئ به جئ بکه ن.

مه حوی سه ره پای ئه وه ی که ریبوارتکی عیشقی خواییه و به یته شیعه ره کانى به لگه ی ئه وه ن، که چی هیشتا وه کو گرووی مه لا مه تییه کانى خوراسان وای بۆ ده چی که هیشتا هیچ پایه یه کی به ده ست نه هیناوه و کارتکی مه ردانه ی نه کردوه، چونکه مه حوی له وه ده ترسئ نه خۆ شه یتان له خشته ی ببا و هه لئ خه ل تینئ:

ئەم خەلقە كەوا تى گەببون، گەيونە مەقصورود

ریشگاویبەكى مەحصە، بەدەردى من و تۆچون (۴۹۰)

مەحوى دواى ئەم ھەموو ھەول و كۆششە و ئەو پلەو پایەبەكى كەبەدەستى
ھىناوہ لەعیشقى خاويیدا، ھىشتا زاتى ئەوہ ناکا كە بەرەوتیشكى بى وینەى
ياربچى چونكە لەجیھاندا ئەمە بۆكەس نالۆیت، جگە لەپىغەمبەر كە
لەمىعراجدا خواى خۆى بەچاوى سەربىنى «ولقد راه نزلة اخرى عند سدرۃ
المتنهی عند هاجنة المأوى» (۴۹۱)، بەلام مەحوى سەرى لەخۆى سورماوہ كەوا
ھىشتا ھەولئى ئەوہ دەدا ببىنى:

بۆ جیلوہى بىچوونى نبیہ قووتى چوونم

(لاحول ولاقوة) كە من ھەولمە بۆچوون (۴۹۲)

عاشقانى خوا ھەمیشە رووت و قووتن و جلى خوازراوى (عاربە) جیھانىان
داكەندووہ و رووكەش بىن نىن، چونكە ھەموو جلى لەبەر دادەرنى كاتى مردن چ
چىناوى بى يا پىناوى، بەم جۆرە ئەوانەى دلجان بەعیشقى خوا زىندووہ ھەمیشە
ھەزبان لە كۆنە پۆشینه:

وتم: بۆ رووت و پووتن ئەو كەسانەى عاشقى رووتن

وتى: شان و شكۆھى زىندە دل ھەر ژەندە پۆشینه (۴۹۳)

ب- ئەمانى پەردە:

لەم جۆرە شىعەرەدا شاعىرى سۆفى وا ھەست دەكا كە پەردە لەنبوان خودى
خۆى و خوادا نەماوہ، بىگومان ئەمەش ھالەتتىكى دەروونىبە و ئەوہى
نەبچىشتبى و پىیدا نەچوونى ناتوانى بەتەواوى پىناسەى بكات.

مەحوى لەچەند بەبىتتىكى كەمدا ئاماژە بۆ ئەم ھالە دەكا وا ھەست دەكرى
كە پەردە نەماوہ و شاعىر خواى بىنبوہ، بىنبەكەش (شەود) ھ و اتا: بىنبى بەدل
نەك بەچاوى ئاساى. مەحوى لەم بەبىتەى خواروہدا ئەوہمان نىشان دەدا كە
پەروەردگار خۆى مەبگبەرە و پىكى عىشق دەبگبەر و قازى و موفتیش كە چاويان

بەم ھەببەتە كەوتووہ، بەكسەر پىكەكەبىان وەرگرتووہ و فتوايان داوہ كەمەى
ھەرام نبیہ:

ئەگەر ئەو شۆخە ساقى بەزمە، باقل قاضى و موفتیش

دەبى بنبە قەدەح وەرگر لەگەل فەتوبى (ولا یقدح) (۴۹۴)

ھەندى لە سۆفیبەكان نەمانى پەردە بەواتاى نەمانى تەكلىف و شەربەت
لێك دەدەنەوہ، مەحوى لەم بەبىتەى خواروہ ئاماژە بۆ نەمانى تەكلىف دەكا و
نىشانى داوہ كەمەلا ھەر كە برۆى يارى دى وايزانى مانگ رەش بۆتەوہ و كۆتابى
ژيانە، بۆبە نە نوێژكەرەكانى راگەياندا كە نىنە نوێژو دنبا خرابوونە:

وا موشەووش بوو كە مېحرابى برۆتى دى ئىمام

ئىذنى خەلقى دا كە دنبا ئاخەر، بۆ دىنە نوێژ؟ (۴۹۵)

مەحوى لەم بەبىتەى خواروہدا لەگەل زاتى خوادا دىتە گۆپى دەلى: مخابنە
ئەو جوانىبەى خۆت نىشانى ھەموو كەس دەدەى، چونكە زۆرى وا ھەنە شايانى
ئەو پایەبە نىن، لەوہلامدا پىتى راگەنرا كە بەرزى و گەورەبى جوانىبە واىكردووہ
خوا لە كەردەوہكانى سەربەست بى و كەس لىبى نەپرسى لەسەر كەردەوہكانى.

لەم بەبىتەدا مەحوى دوو زاراوہى سۆفیبەرى (جلال و جمال) ى بەكارھىناوہ،
جەلال و جەمال دوو سىفەتى خوان و لەدل و دەروونى رىبوارى سۆفیبەرىدا
دەردەكەون «ئەگەر خواى گەورە پىناسى جەلالى خۆى لەدلى ئەو بەندەبەدا
دەرخست ھالى ئەو بەندەبە ئەبىتە ھالىكى دىھشەت، ئەگەر پىناسى

جەمالىشى دەرخست ھالى ئەبىتە ھالىكى ئارەزوو و تىنوتى» (۴۹۷).

بەم جۆرە مەحوى كەوتۆتە ناو جەلالى خواو پەردە لەنبوانىندا لابراوہ:

جەمالت ھەبفە دەرخەى بۆكەس، وتم: فەرموى

جەلالى ھوسنە ئىمەى كەدە شەھە نشاھى (لايسال) (۴۹۸)

بەلام ئەگەر بەبىتەكە بەجۆرتىكى تر لێك بەدەبەوہ، ئەوا بەرەو رىبازى بەبىتتى
بوون دەبىت: مەحوى بەرابەرەكەى گوتووہ ھەبفە جوانى خۆت نىشانى ھەموو
كەسى دەدەبىت، لەوہلامدا بە مەحوى گوت: ئىمە لە سىفەتى جەلالى خواو

جوانیبه بئ وینه که ی بهر خور دارین، بۆیه گه یشتینه پله ی شاهه نشایی (لایسأل) که جۆره یه کیتییه ک ده گه به نئ له گه ل توانای خوادا «لایسأل عما یفعل وهم یسألون» (۴۹۹).

ج- زانجونی بینین:

ئه وه ی که وته ده ربای عیشقی خوایی، هۆشی له خۆی نامینئ و له ناو نووری خۆری جوانیبه که یدا ده تویتته وه، چونکه گه یشتنه خوا به هۆش نابئ و به چه شتته. بۆیه مه حوی تیکه لئ نووری ئه و جوانیبه بووه و ئاوونگی هۆشی بووه ته هه لم و فریوه:

له هه ر جیتییه ک هه لئ خورشیدی عیشقی گۆل روخان «مه حوی»

ئه گه ر عه قلی ببئ، له و جتیگه ئاوونگی عه قل چبکا؟! (۵۰۰)

دلئ مه حوی له به ر خۆشه ویستی خوایی تهاوه ته وه و هه رکه خۆری جوانیبه خوا ده رکه وت، ئه و دلئ شه ونم ئاسا له ناو ده چی و له ناو بینینی خوادا ده تویتته وه:

که دل ده تویتته وه بۆ تۆ، ده که ی ئه و رۆژه تۆ پروا

که خۆ ده رکه ی وه کو خۆر دل وه کو شه ونم له خۆ پروا (۵۰۱)

مه حوی به رامبه ر یاره که ی وه کو سیبه ره و یاره که شی خۆر، هه رکه خۆر ده رکه وت سیبه ر سه ره به خۆ نامینئ، و اتا: هه رکه جوانیبه خوا ده رکه وت بوونی مه حوی له خۆری ئه و جوانیبه دا ده تویتته وه:-

وتئ «مه حوی» من و تۆ ئافتاب و سایه تیمثالین

جه نابئ من که ده رکه وتم، ده بی ته شریفی تۆ پروا (۵۰۲)

مه حوی هه ر که خه به ری هاتنی یار ده بیستی دلئ له خۆ ده چی و ده که ویتته حاله تی نیستی سو فیگه ربیه وه، بۆیه داوا له دلئ ده کا که هۆش بینیتته وه بهر خۆی چونکه گه لئ کاری گرانی له پیشه و ده بی جئ به جیبان بکات:

دل له سه ر خۆ چوونی په ی ده رپه ی ده لیلی یاره هات

عه قل و هۆش ئه ی دل بکه حاضر، له پیشه کاره هات (۵۰۳)

مه حوی به هۆی جیلوه ی جوانیبه خواوه عه قل و هۆشی لانه ماوه، چونکه

جوانیبه که ی خوا وه کو خۆره و هه رکه ده رکه وت سیبه ر نامینئ و له ناو نووری ئه و جوانیبه دا ده تویتته وه هه ست به بوونی خۆی ناکات:

به جیلوه ی ئه و وه کو شه ونم، فری هه ر عه قل و هۆش بوو

که سیبه ر مه حوه له و جتییه هه تاوی له حظه یه ک لئ که وت (۵۰۴)

مه حوی هیتته به پیر خۆری جوانیبه خواوه چوو بوو به سه ر نه ک به پئ، سه ری نه ماو وه کو شه ونی لئ هات که تیشکی خۆری پئ که وت بئ، به م جۆره شاعیری سو فی سه ری نه ماوه له گه ل جیهانی هه ستیدا په یوه نده بی براوه و بووه ته به شی له رۆژی جوانیبه یار:

به پیر ئه و رۆژه وه «مه حوی» ئه وه نده

به سه ر چوو بوو، وه کو شه ونم له سه رکه وت (۵۰۵)

مه حوی مه بدانی خۆشه ویستی خوایی زۆر فراوان کردووه و رۆژی شی خستوته بۆته ی عیشقه وه و ئه م هاتن و چوونه ی له به ر بینینی رووی خویه و له و رۆژه وه ی بینیتی سه رگه ردان بووه ئیواره ش وه کو مه حوی ده ست به قورپیتوان و رۆ ده کات، مه به ستی له قورپیتوانی رۆژ ئه م ئایاته یه «حتی اذا بلغ مغرب الشمس وجدها تغرب في عين حمئة» (۵۰۶):

رووتی دی، له و رۆژه وه، گه ر رۆژه سه رگه ردانه رۆژ

گه ییه ئیواره، وه کو من، ئیشی قورپیتوانه رۆژ (۵۰۷)

د- ناسین (المهرسه):

ناسین و خۆشه ویستی په یوه ندیبه کی پته ویان له گه ل یه کتر هه یه، چونکه «مرۆف ئه وشته ی خۆشه وه ی که بیناسئ، بۆیه خۆشه ویستی تایبه ته به زیندووی تیکه یشتوو، هه سته کان سه رچاوه ی ناسین به لام ناسینی شته خویبه کان و گیانیبه کان به هه سته کان نابئ، به لکو به هه سته ی ده روونی ده بی و غه زالی ناوی ناوه: هۆش، دل، نوور» (۵۰۸).

ئه وانه ی که ریبواری ریگه ی سو فیگه رین و گه یشتوو نه ته پله ی ناسین به هۆی دل خوا به دی ده که ن نه ک به چاوی سه ر، (ذوالنون) له م باره یه وه ده لئ: «انه

شافیعی بیرده کاته وهو به قهد سه رموویج له سنووری قورئان و حه دیس و شه ربعت دهرناچی و پابه ندی فه رمانه کانیتی و جاری واش هه یه به ئاشکرا پییمان راده گه یه نئ که ئه و سنووره ی له نیوان ته ربقت و شه ربعت دروستکراوه وه همییه و په پرهوی پیغه مبه ر ینگه ی عیشقی خودایه و خودی سؤفیگه ربیه، ههروه ک ده لیت:

رینگه ی هودا طه ربقتی عیشقه، ده «مه حویا»

وهرن و پیاپروئن و (صلوا علی الرسول) (۵۱۷)

مه حوی و په پرهویگردنی شه ربعت: مه حوی کرده وه گوته کانی پیغه مبه ری کردۆته رینگه ی ته ربقتی سؤفیگه ری، واتا سه رچاوه ی سؤفیگه ری له بنه رته وه له قورئان و فه رمووده کانی پیغه مبه ره وه په یدابووه، بۆیه هه موو یاره کانی پیغه مبه ر ئه م رینگه یه بان گرت و به ئامانجی خو بان گه یشتن:

رینگه ی هودا طه ربقتی عیشقه، ده «مه حویا»

وهرن و پیاپروئن و (صلوا علی الرسول)

هه ر ئه م طه ربقتی بوو به هه موو سه حبی گرتیبان

رۆیین پیا، هه تا گه یه مه رته به ی وصول (۵۱۸)

مه حوی به شان و شکۆی شه رعدا هه لده لئ و ده ی کاته په رجوویکی رووناکی خۆر ئاسا و دژی فه لسه فه ی یۆنانییه کان ده وه ستئ و بیروباوهره کانیا به رامبه ر به شه ربعت به سووک ده زانی:

خورشیده موعجیزه ی شه رع، ظولماته سه فسه طه ی پوچ

ئیسلامیبیان هه موو دین، یۆنانیبیان هه موو دوون (۵۱۹)

مه حوی له قه سیده ی (عقد العقائد) دا باسی بیروباوهری موسولمانی سوننی ده کا و به به لگه ی قورئان و حه دیس و شه رع پالپشتی بۆ چوونه کانی ده کات، له وانه ش باسی خودو سیفه ته کانی خوا ده کا و ئینجا دیته سه ر مه سه له ی پیغه مبه رو په رجووه کانی، له لایه کی دی باسی کیشه ی باوه رو زیادبوون و نه بوونی ده کا له گه ل مه سه له ی شه فاعه ت و پردی سیرات و بوونی به هه شت و

دۆزه خ، ئینجا که لئ ده بیته وه پییمان راده گه یه نئ که هه موو بیروباوهره کانی به گویره ی ده قی قورئان و فه رمووده ی پیغه مبه ره و هه یچ یه کتیکانی له خو به وه نه نووسیوه:

هه رچی و توومه حه ققه، هه موو (مجمع علیه)

مه نصوو سی ئایه، یا خه به ری صادیقی ئه مین (۵۲۰)

مه حوی پییمان راده گه یه نئ که ئیسلامه تی چۆن له پیغه مبه ره وه هاتووه ئاوا ی وه رگین و پروای پی بکه ین که له لایه ن خواوه قسه ده کات «وما ینطق عن الهوی ان هو الا وحیی یوحی» (۵۲۱):

ئیسلامت ئینقیاده به (ما جاء به النبی)

ئه عمالی صالحه که ئه ساسی سیان و دوون (۵۲۲)

ئینجا مه حوی داوامان لئ ده کا که هاوړپیه تی پیاوچاکان بکه ین و گوړپایه لئی فه رمانه کانی شه ربعت بین، چونکه هه ر به پییره ی ئه م شه ربعت ته یارانی پیغه مبه ر گه یشتنه پایه یی که خوا له باره ی ئه وانه وه فه رموویه تی «رضی الله عنهم ورضوا عنه» (۵۲۳):

وابه سته یه به صوحبه تی کامیل ترئ له خو ت

ذیکری ده وام و تابعی سوننه ی سه نییه بوون (۵۲۴)

هه ر ئه م خیصاله یه که سه حابه ی کیرامی پی

فائیز به مه رته به ی (رضی الله و و (رضوا) ن (۵۲۵)

ئه مه ی سه ره وه که باسکرا به گویره ی شیعه ئایینییه کانی مه حوی بوو ئه گه ر بیته و له شیعه سؤفیگه ربیه کانی وردبینه وه، جگه له و پۆلینه ی که کۆمه له به یتیکی زۆرمان خسته چوارچیوه یه وه، هیشتا کۆمه له به یتیکی ترمان هه یه که سه ر به هه ندئ ریبازی سؤفیگه ربی فه لسه فین و له کاتی خویدا لیبیان ده دویتین.

نوو سینی له مه ودوا له سه ر دوو بنه مای سه ره کی ده وه ستئ:

۱- **پله و پایه ی شیعه سؤفیگه ربیه کانی مه حوی:**

ئه مه ش ئه م خالانه ی خوا ره وه ده گرتته خو:

- ۱- وهسفی سۆفیگه‌ری یا سه‌ره‌تای سۆفیگه‌ری
 ب- خۆشه‌ویستی له‌پیرونیستی له‌پیردا.
 ج- خۆشه‌ویستی پیغه‌مبه‌رو نیستی له‌پیغه‌مبه‌ردا د.خ.
 د- خۆشه‌ویستی خواو نیستی له‌خوادا.

۲- مه‌هوی و ریزازه سۆفیگه‌رییه فه‌لسه‌فییه‌کان:

ئه‌مه‌ش بریتییه له‌م به‌شانه‌ی خواره‌وه:

- ۱- مه‌هوی و یه‌کیتی بوون (وحدة الوجود).
 ب- مه‌هوی و تیجیون (الحلول).
 ج- مه‌هوی و یه‌کیتی ئایینه‌کان (وحدة الادیان).
 د- مه‌هوی و مروّقی ته‌واو (الانسان الكامل).
 ه- مه‌هوی و راستیی محه‌مه‌دی (الحقیقة المحمدية).
 و- مه‌هوی و مه‌لامه‌تییه‌کان (الملامتية).

۱- پله‌و پایه‌ی شیعره سۆفیگه‌رییه‌کانی مه‌هوی:

۱- وهسفی سۆفیگه‌ری:

ئه‌م جوهریان له‌قه‌راغی ده‌ریای سۆفیگه‌رییه‌وه دیت و ده‌چی و دارشتنه‌که‌ی هینده‌ چروپ‌ر نییه و به‌ناخی جیهانی گیانی و غه‌یبه‌وه نه‌چۆته خواره‌وه و وه‌ک بلیتی سۆفیگه‌ری به‌خوینه‌ران ده‌ناسینی و هانا ده‌باته به‌ر وشه‌و زاراه‌کانی سۆفیگه‌ری و خۆی پی ئارایشته‌ده‌دا.

دوایی کۆمه‌له‌ به‌یتیک له‌م جوهره شیعره هه‌لبێژێردراو به‌پیتی جیا‌وازی بو‌چوونه‌کان به‌سه‌ر ئه‌م سه‌ره باه‌تانه دابه‌شکران:

۱- دوور کهوتنه‌وه له‌منیتی و (انانیه) ره‌وشتی به‌د:

مه‌هوی ئامۆژگاریی ریبواران ده‌کا که خۆیان له‌منیتی و خۆ به‌زل زانین بپارێزن، چونکه ئه‌نجامیکی نارحه‌تی هه‌یه‌و وه‌ک شه‌یتان له‌عنه‌تی لی ده‌کری و له‌به‌زه‌یی و دلسۆزیی خوا دوور ده‌خریته‌وه:

بییه له‌من، دره‌ختی (منی) له‌عنه‌ته‌به‌ری

یه‌عنی بکه له‌کیبرو ئه‌نانییه‌ت ئیحتیراز
 هه‌ر کهس ته‌که‌للومی به‌ (انا الخیر) ه وه‌ک بلیس
 ئه‌م‌رۆ سه‌بی خیطابییه (یا أیها البراز) (۵۲۶)

مه‌هوی به‌توندی دژی ریاکاران ده‌هه‌ستت و به‌نیوه‌ بته‌هرستییه‌کی داده‌نی بۆیه په‌نا ده‌باته به‌ر سووره‌ی (اخلاص) و له‌وی کورتالی به‌تاک زانینی خوا بۆ خۆی ئاماده‌ ده‌کا، مه‌هوی له‌م جوهره شیعره جاروبار هانا ده‌باته به‌رده‌قی ئایه‌ت و هه‌دیس تا به‌یته‌کانی پی به‌هێژ بکاو بچنه‌ ده‌روونی ریبوارانه‌وه:-

مه‌تاعی صیدق و ئیخلاصم له‌بازاری ریاکاران
 له‌سووره‌ی (قل هو الله) ده‌که‌م له‌م موشریکستانه (۵۲۷)

وا دیاره کۆمه‌لگای ئه‌و سه‌رده‌مه‌ی مه‌هوی پری ریا بازو قوله شیعخ بووه‌و هه‌ر بۆ لاف و گه‌زاف ناوی سۆفییان له‌خۆیان ناوه، بۆیه مه‌هوی ده‌مامکیان له‌سه‌رده‌کاته‌وه‌و به‌خه‌لکی راده‌گه‌ینت که هه‌یج یه‌کیکیان وه‌کو مه‌هوی دلسۆزی سۆفیگه‌ری نین و ئاماده‌ نین وه‌ک ئه‌و گیانی خۆیان به‌خت بکه‌ن:

ئێسته‌ بولاف و گه‌زاف هه‌رکه‌س ده‌بینی عاشقه
 نه‌ک هه‌موو که‌س جانفیدا وه‌ک میم و حی وو واوو پی (۵۲۸)

۲- دوور کهوتنه‌وه له‌کۆمه‌لی به‌دکار:

ئه‌و کۆمه‌له‌ی مه‌هوی تیدا ژیاوه، کۆمه‌لیکه‌ کاره‌ساتی جه‌نگ شه‌پزه‌ی کردووه‌و گه‌لی له‌شیرازه‌کانی ئایینی و ئاکاری و ئابووری و کۆمه‌لایه‌تی پی پچرا‌ندوووه‌ بۆیه مه‌هوی لای وایه ئه‌وه‌ی تۆژی ئابرووی هه‌بێ شه‌ربه‌تی مردن نۆش ده‌کا و پیتی له‌و ژیانه پر له‌ژانه خۆشته‌ره.

به‌و هه‌موو تالییه‌وه شه‌ربه‌تی مه‌رگ، ئه‌هلی حه‌یا
 خۆش گه‌واراتره بۆی ئێسته له‌شه‌کراوی حه‌یات (۵۲۹)

کۆمه‌لگای مه‌هوی هینده‌ ناله‌بارو خۆپه‌رستن، که‌س به‌ده‌نگی که‌سه‌وه نای و یارمه‌تی نادا، بۆیه مه‌هوی پشتی تییان کردووه‌و هه‌ر به‌ ئومیدی لوتفی خوايه «ومن يتوكل على الله فهو حسبه» (۵۳۰):

نا ئەھلى ئەم ئەھالييه مەعلوومى من كەبوو

شوكرى خودا، خودا بەس، ئومىدەم ئەما بەكەس (۵۳۱)

مەھوى ئەوھەمان پىي رادەگەيەننى كە نابىي رەخنە لەو كەسانە بگرين كە خۇيان لە مرۆڧى ناكەس دوور دەخەنەو ئەمە مافىتكى ئاسايىي ھەموو كەسەتكەو دەتوانى ئە بەدكاران لادات:

جىي ئىعتىراضى كەس نىيەت و نەبوو، ھەركەسى

لادا لە نابەكارو حەزەركا لەنا بەكەس (۵۳۲)

واديارە لەسەردەمى مەھوبدا ئەوھى رىبوارى خانەقەكان بووى لەلايەن پىياو خراپانەو بە خراپە ناوى ھاتوو، بۆيە مەھوى بىزارىي خۆى دەردەپىي:

رەنجانى ئەھلى دل دلە دەردو بەلايەتى

مونكىر كەناوى ئىمە ئەوھندە دەبا خصوص (۵۳۳)

مەھوى بەجوانى لەجىھان پەرسەكان گەيىشتوو دەزانى بەباسكردى عىشقى خوايى سەرودلەيان تىك دەچى، بۆيە بە مردووى داناون و حەز ناكە باسى سۆڧىگەرىيان لەلا بكرى:

لەبۆ ئەربابى دنيا قەت مەدە بەسۇ و بەيانى عىشق

كە «مەھوى» شەرحى نوكتەى جانفزا بۆ مردوو ضايغ (۵۳۴)

ئىنجا مەھوى روو لەواعىزە دوورووھەكان دەكاو دەلى: مەگەر ھەر ئەستوى ئەستوورى ئەو بتوانى بەرگەى ھەلگرتنى ئەو ھەموو گوناھە بگري كەلەپاش ملەباسى مەھوى دەكا:

زوبانى واعىظى بى دل درىژە دەرھەق ئەھلى دل

بەجىشە، غەبرى ئەو مل پانە كى بى ھەلگري ئوبال (۵۳۵)

ناحەقى نىيە مەھوى جىھانى بەولاتى دروندى داناو، چونكە ئەو شىپەى خواى لى نەپەستى ھەر كىتو بىبان ئاسايە:

لەماندا نەدپوھ حاصلنى غەبرى تەوھحوش من

خودا پىداو: ئەوانەى لەم وھوشستانە زوو رۆيىن (۵۳۶)

ئەوھى رىبوارى سۆڧىگەرى بى، دەبى پشت لە جىھان و روو لەمردن بى، مەھوى دەپەوى وەكو كەلەپىاوان بەپىر مردنەو بەچىت، واتا: پىشى مردن بىرپىت و خۆى بۆ ئامادە بكات:

بەپىرى مەرگەوھ فرسەخ بەفرسەخ رۆيون مەردان

ئەوى باكى لەمردن بى ديارە بلح و نامەردە (۵۳۷)

۳- بىزارى لە ئەمرو و ھەولدان بۆ سبەينى:

ژيان سەفەرىكە و پىويستى بە توتىشوى خواپەرسى ھەيە بۆ ژيانى ئەودىو، مەھوى داوا لە خۆى و خەلكى دەكا لە خانەيەدا زادى رى ھەلگرن بۆ مەنزل و قوناخى دوايى «وتزودوا فأن خير الزاد التقوى واتقون يا أولى الالباب» (۵۳۸)، لەم بارەوھ مەھوى دەلىت:

تاقە خانىكە لەسەر رىي ئاخىرەت

زادى رى ھەلناگرى لەم خانە بۆچ (۵۳۹)

مرۆڧى خاودن باوهر نابى برىق و باقى جىھانى مادى ھەلى بەخەلە تىنى و پىي لەبەرە خۆى دەرىچى، چونكە زۆر ئاسايىيە ئەوھى ئەمرو بەشادىيەوھ ھەلەلەى بۆلى دەدرى، كەبەيانى تەرمەكەى بىنرا بۆى بکەونە باوكە رۆ، بەم جۆرە مەھوى مرۆڧى خەوتوو ھوشيار دەكاتەوھ كە مردنىان لەياد نەچى و پەندى لى وەرېگرن:

ئەوى ئەمرو بەدەورى تەختىايە ھەلەلەى مەخلوق

لەدەورى نەعشىا سبەى دەبىنى وەلەلەى مەخلوق (۵۴۰)

مەھوى چاك لە ژيانى جىھان گەيىشتووھ بەمال مالۆكەى مندالانى داناو، واتا: بەردەوامى بۆكەس نىيە، كەوابو دەبى ھەول و كوششى بۆ ژيانى ئەولابدەين و ماو بەنەماو نەدەين:

مالە پىتكىنەى مال و، گەينە حالى خۆبە حال

من كەوا حالى بم، ئىتر مال و حالم بۆ چىيە؟ (۵۴۱)

مەھوى داوامان لى دەكا كە بۆ شەوى تارىك و درىژى گوناھمان چراپەك

داگیرسیتین و ریگهی تاریکی گوناھی پی روژن کهینهوه، مه بهستیش لهو چرایه
تەریقه تی نه قشبه ندیبیه و هانمان دەدات بۆ پێرهوی کردنی، چونکه ده مان گه یه نیتته
کانی مه بهست:

برافکری چرا! کبیریتی فرصت تا له ده ستایه

شهوی یه لدا له پێشه، روژی عومرت وه خته ئاوبی (٥٤٢)

٤- بیزاری له نهفسی بهد:

مه حوی بۆمان روون ده کاته وه که مه بهست له خولقاندنی مرۆف
خواپه رستنه «وما خلقت الجن والانس الا ليعبدون» (٥٤٣)، به لام ئه و له ریگای
راستی لاداوه به شوین هه وای نهفس که وتوووه و روو زهرد و شه رمه زاره به رامبه ر
خوا:

له روو سووری عیبادهت لام و روو زهردی خه جالهت مام

به ناوی سیتی ناوم باغه وان و، من به هی ده گرم (٥٤٤)

مه حوی دیلی نهفسی به دیتی و «وما ابریء نفسی ان النفس لامارة بالسوء
الا ما رحم ربي» (٥٤٥) که وتوته داویه وه و داوای یارمه تی له خوا ده کا که رزگاری
بی و بیته سه ر ریگای راست:

ئه سیرو سهیدی قهیدی که یدو شهیدی نهفسی ئه ماره م

له ده ست ئه م ماره به دچاره، چیه چاره م؟ خودا چاره م (٥٤٦)

٥- مهی و مهیخانه و ساقی:

نابئ ئه وه مان له بیریچی که ناوهینانی مهی و مهیخانه و ساقی له شیعره کانی
مه حوبدا بۆ مه بهستی ره مزه له فره ههنگی سو فییه کاندایه م و اتایانه ش هاتوو
«ساقی واتا: مه یگیر، یا خود هیزی یه زدانی، یابه ناوی رابه ری تەریقه تیش
هاتوو» (٥٤٧).

مه حوی مه بهستی لاهوشیاریه و له ژیان بیزاره، ده یه وی هه ندی خو لی به ر
ده رگای خانه قا به سه ری خو ی دابکا و پتی مه ست بیت:

له بهر قاپیی خه راباتا، که یاره ب دا مه ئاوبی

مه گه ر خاکتی به سه ردا که م، بکه م گاه ی ده ماغی چاخ (٥٤٨)

رابه ره که ی مه حوی بو وه ته مه یگیرو هینده پیکه نینی شیرینه، ده بی ریواران

چ جو ره مه ستیه کیان تووش بی و چیان به سه ری ت؟

وه رنه سهیری سه رخوشان، ئه و شوخی مینا گه ر دنه

بوو به ساقی، ده م به شککه ر خه نده دی، مینا به که ف (٥٤٩)

ههروه کو له مه وه بهر راگه یه نرا که مه ی لای مه حوی ره مزه و مه بهستی مه یه
مادییه که نییه، بۆ به له م به یته ی خواره وه مه بهستی له سوراحی جو ش سه ندنی
زه وییه که ئه م هه موو گو ل و گژو گیایه ی لی ده رچوو وه نی رینه ی به هاره و هو شی
له نوێژکه ر و دو عا خوێنانی مزگه وتان سه ندوو ه:

ده بی نی (قل هو الله) خوێنه کانی کونجی مزگه وتان

رووه و سه حرا، که ده بی نه و سوراحی هاته وه قول قول (٥٥٠)

مه حوی له م به یته ی خواره و ده ئاوری له فه لسه فه ی ژیان ده داته وه و پیمان
را ده گه به نئ که هه ر له روژی ئه زه له وه پیای نادان خه ریکی رابواردنه و جیهانی
به کو ل دا داوه و پیای زاناش له خه می جیهان هه ر خوینی جگه ری خو ی
فر کردوو وه نه یو یستوو ه خو ی تووشی مه کرو نازی هه ل خه له تینه ری جیهان بکات
«الدنيا سجن المؤمن وجنة الكافر» (٥٥١):

له روژی تکی فه له ک ساقی بووه، تی فکه ره له م به زمه

قه ده ح ئاشامه هه ر نادان و هه ر دانایه خوون ئاشام (٥٥٢)

مه حوی لی ره دا جیهانی به مه یخانه دانا وه روو له خوا ده کا و ده لیت:

خوایه ئیمه که مه ستی جیهانین و پشتمان له روژی دوامایی کردوو ه، جگه له

تو ئه گه ر مر دین کتی هه یه په نای بۆ به رین؟

له مه یخانه خودا! گه ر ئیمه ده رچین

به کتی به ی ن ئیل تیجا، بۆ کیه ده رچین (٥٥٣)

مه حوی و امان تی ده گه یه نی که چۆته بهر ده رگای مه یخانه و یار پیی گوتوو ه

تۆچیت له مهیه و خوینی جگهری خۆت نۆشکه، واتا: عاشق دهبی هه ر له ئازار
دابی و بهو ئازارهوه مهست بی: